

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · quart període · sèrie P · núm. 69

Ple del Parlament

Sessió 36, primera reunió, dimecres 3 de desembre de 2025

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	4
Compliment de la Moció 78/XV, sobre la seguretat i la salut en l'àmbit laboral	4
Pregunta al Govern sobre les polítiques de seguretat 310-00310/15	5
Pregunta al Govern sobre la planificació energètica 310-00311/15	7
Pregunta al Govern sobre la situació de la llengua catalana 310-00312/15	9
Pregunta al Govern sobre les mesures per a fer més eficient, àgil i propera la gestió pública i per a respondre als reptes socials, econòmics i tecnològics 310-00305/15	11
Pregunta al Govern sobre el model d'atenció ciutadana a l'Alt Pirineu i Aran 310-00306/15	12
Pregunta al Govern sobre les polítiques d'adquisició d'habitatges 310-00308/15	14
Pregunta al Govern sobre el malbaratament de recursos públics per mitjà del Fons Català de Cooperació al Desenvolupament 310-00317/15	15
Pregunta al Govern sobre la xarxa ferroviària a Catalunya 310-00314/15	17
Pregunta al Govern sobre la pesta porcina africana 310-00315/15	18
Pregunta al Govern sobre les polítiques laborals 310-00316/15	20
Pregunta al Govern sobre la crisi de la pesta porcina 310-00313/15	22
Pregunta al Govern sobre el fet que el seixanta-cinc per cent dels detinguts el 2024 siguin estrangers 310-00309/15	24
Pressupostos de carboni per al període 2026-2030 259-00001/15	26

Interpel·lació al Govern sobre el model d'educació de zero a tres anys (retirada)	69
300-00210/15	
Modificació de l'ordre del dia	69
Proposició de llei de modificació del Decret legislatiu 1/1997, de 31 d'octubre, pel qual s'aprova la refosa en un text únic dels preceptes de determinats textos legals vigents a Catalunya en matèria de funció pública	
202-00045/15	74
Proposició de llei de rebaixa de l'impost sobre la renda de les persones físiques	
202-00009/15	84
Proposició de llei de modificació de la Llei 12/2015, de cooperatives	
202-00058/1	97

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Impress al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 36.1

La sessió s'obre a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat Ramon Eudald Torrents Munt.

Al banc del Govern seuen el conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera d'Igualtat i Feminisme, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports i el conseller de Política Lingüística.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Pressupostos de carboni per al període 2026-2030 (tram. 259-00001/15). Junta de Portaveus. Debat i votació.
3. Proposició de llei de modificació del Decret legislatiu 1/1997, de 31 d'octubre, pel qual s'aprova la refosa en un text únic dels preceptes de determinats textos legals vigents a Catalunya en matèria de funció pública (tram. 202-00045/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la proposta de tramitació directament i en lectura única davant el Ple (text presentat: BOPC 206, 7).
4. Proposició de llei de rebaixa de l'impost sobre la renda de les persones físiques (tram. 202-00009/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 80, 40).
5. Proposició de llei de modificació de la Llei 12/2015, de cooperatives (tram. 202-00058/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari de Junts, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari Comuns, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 279, 23).
6. Interpel·lació al Govern sobre el model d'educació de zero a tres anys (tram. 300-00210/15). Grup Parlamentari Comuns. Substanciació.
7. Interpel·lació al Govern sobre les beques per a estudiar filologia catalana i estudis occitans (tram. 300-00219/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre els assentaments irregulars amb relació a la seguretat i la convivència (tram. 300-00223/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre la participació i el nou model energètic (tram. 300-00221/15). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre el transport públic (tram. 300-00225/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre les mesures per a afrontar la crisi demogràfica a Catalunya (tram. 300-00218/15). Grup Mixt. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre els recursos associats a la dependència severa (tram. 300-00224/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'abordatge del sensellarisme (tram. 300-00222/15). Núria Lozano Montoya, Grup Parlamentari Comuns. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre l'increment del cost de la vida a Catalunya (tram. 300-00220/15). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Substanciació.
15. Interpel·lació al Govern sobre la situació del treball autònom (tram. 300-00226/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el marc de coordinació, cooperació i col·laboració entre el Departament de Drets Socials i Inclusió i els ens locals (tram. 302-00174/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.
17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la modernització del canal d'Urgell (tram. 302-00175/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques amb relació a les dones (tram. 302-00176/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'habitatge (tram. 302-00177/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la mobilitat (tram. 302-00178/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per a revertir la realitat delinqüencial (tram. 302-00179/15). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el sector esportiu (tram. 302-00180/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

El president

Molt bon dia, senyores i senyors diputats. Comença la sessió.

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple. D'acord amb l'article 164 del Reglament, les preguntes adreçades al Govern se substanciaran aquest matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària, i les preguntes adreçades al president de la Generalitat (*remor de veus*) –silenci, si us plau–, divendres a la tarda, tal com es va acordar a la darrera Junta de Portaveus.

Així mateix, els faig avinent que sis diputats i dues diputades han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària. Els diputats Carles Puigdemont i Casamajó i Lluís Puig Gordi, del Grup Parlamentari de Junts, han delegat el seu vot en la diputada Mònica Sales de la Cruz. Els diputats Jaume Veray Cama i Pere Lluís Huguet Tous i la diputada Montserrat Berenguer Messeguer, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, han delegat el seu vot en el diputat Juan Fernández Benítez. El diputat Salvador Illa Roca, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ha delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejano. Finalment, el diputat Òscar Ordeig i Molist, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ha delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejano per a la sessió de plenària del dia 4 de desembre. I la diputada Rosa Jové i Montañola, del Grup Parlamentari de Junts, ha delegat el seu vot en la diputada Mònica Sales de la Cruz també per a la sessió plenària de demà, 4 de desembre.

A continuació, en compliment... (*Veus de fons.*) No, espera, un moment.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

A continuació, en compliment d'allò que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any 2025 hi ha un total de 1.704 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

Compliment de la Moció 78/XV, sobre la seguretat i la salut en l'àmbit laboral

Així mateix, i en compliment del que estableix la Moció 78/XV del Parlament de Catalunya, sobre la seguretat i la salut en l'àmbit laboral, els informo que, segons les dades oficials de l'Observatori del Treball i Model Productiu, des de l'inici d'aquest any setanta-cinc persones han perdut la vida com a conseqüència d'un accident la-

boral. En nom de la cambra, vull manifestar el reconeixement a tots aquests treballadors.

Passem al primer punt de l'ordre del dia, però abans el portaveu del Grup Parlamentari de Junts, el senyor Vergés i Tejero, demana la paraula.

Salvador Vergés i Tejero

Sí; president, demanem la paraula, d'acord amb l'article 83.3.

El president

Molt bé. Endavant.

Salvador Vergés i Tejero

Miri, nosaltres hem entrat un escrit, volem posar-ho de manifest, amb relació a la sol·licitud de compareixença urgent del president Illa per la pesta porcina africana. I volem demanar l'alteració de l'ordre del dia. Nosaltres el dilluns al matí, concretament, vam entrar una sol·licitud urgent de compareixença del president Illa. A la tarda ell, a reacció nostra, va presentar també la seva sol·licitud. Aquestes sol·licituds no es van poder admetre a debat a la Mesa ordinària del dimarts, d'ahir, i per això, doncs, avui hem procedit a presentar aquest escrit al qual feia referència.

Des de fa sis dies, al nostre país estem patint una crisi, una crisi sanitària animal, però sobretot també una crisi econòmica que compromet 1.000 milions d'euros d'exportacions al sector porcí, que afecta més de quaranta mil famílies. I davant d'això, tenim un president Illa, un president de la Generalitat...

El president

Senyor Vergés, si m'ho permet, la Mesa no ha qualificat, efectivament, aquesta documentació; per tant, en aquests moments no es pot obrir el debat. Tanmateix, atès que hi ha dos escrits, un del Grup Parlamentari de Junts i un del mateix president de la Generalitat, la Mesa, quan s'acabi aquesta sessió, ha de qualificar les propostes de resolució del debat sobre els pressupostos de carboni, qualificarà aquestes iniciatives, i a la tarda substanciaríem aquesta petició del Grup Parlamentari de Junts de modificar l'ordre del dia. I aleshores sí que podem entrar en el debat, en el debat de fons. Per tant, si li sembla, seguirem, diguem-ne, aquests paràmetres per poder endreçar millor aquest plantejament que fa el Grup Parlamentari de Junts.

Salvador Vergés i Tejero

Perfecte. Moltes gràcies.

El president

Molt bé. Doncs passem al primer punt de l'ordre del dia que són les preguntes al Govern.

Pregunta al Govern sobre les polítiques de seguretat

310-00310/15

La primera pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les polítiques de seguretat la formula el diputat senyor Juan Fernández Benítez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president.

Consellera, ¿ha pedido formalmente al Ministerio del Interior el aumento de efectivos de la Guardia Civil y Policía Nacional en el control de fronteras?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Bon dia. Bon dia, president; bon dia, consellers i conselleres, diputats i diputades. No hem fet aquesta petició formal, no és necessària a hores d'ara, perquè la coordinació dels cossos de seguretat, de tots els cossos de seguretat aquí a Catalunya és excel·lent.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. El titular que hoy nos deja es que los socialistas han renunciado a tener una frontera segura y controlada. El Gobierno de Salvador Illa ha renunciado a exigir a Pedro Sánchez una frontera más segura.

En los últimos años hemos pasado de cincuenta y cuatro agentes a catorce agentes en el caso de la Guardia Civil. El resultado, el entorno de la Jonquera y el conjunto de la provincia de Girona se han convertido en el supermercado de la droga y en un coladero de delincuentes. Y ustedes, ¿qué hacen? Absolutamente nada.

Sus estadísticas son puro maquillaje. A menos agentes, menos detenciones –no hay que ser un lumbreras para llegar a esa conclusión. Y sus operativos Kanpai son los responsables de extender la delincuencia por toda Cataluña. Se esfuerzan mucho aquí en Barcelona, pero escampan la inseguridad por el resto de provincias.

Señora Parlon, dirige usted una *conselleria* fallida, pese al buen trabajo de los profesionales, donde la prioridad es ceder ante los independentistas antes que proteger al conjunto de los catalanes; ceder como han cedido las competencias que antes gestionaba el Servicio de Protección de la Naturaleza de la Guardia Civil, el conocido Seprona. Y así nos va. Hoy pagamos las consecuencias con una crisis descomunal que ha obligado a la intervención de la UME y de la Unión Europea.

Y mientras tanto, los independentistas preocupadísimos. ¿Por qué? Porque actúa la UME, porque vienen profesionales a arreglar lo que ustedes no son capaces de gestionar.

Consellera, ¿quiere revertir la situación? Coja el teléfono, llame al ministro del Interior y pídale dos cosas: más agentes de Guardia Civil y de Policía Nacional y que el Gobierno de Pedro Sánchez declare Cataluña como zona de especial singularidad para resolver la crisis de inseguridad en la cual nos han metido ustedes. Porque está claro que en Cataluña sobran dos cosas: muchos delincuentes y un gobierno *incompetente*.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Miri, diputat, abans d'agafar cap telèfon i trucar a no sé qui, lo primer que li diré és que vostè com a diputat ha de venir aquí informat i documentat, i no dir mentides com les que acaba de dir. (*Alguns aplaudiments.*) Perquè..., sí, a més mentides conscients, perquè vostè és una persona que llegeix, el conec bé. I, per tant, vostè acaba de dir aquí que el pla Kanpai lo que fa és escampar la delinqüència arreu, quan s'acaben de publicar les dades del ministeri i sap perfectament que està baixant la delinqüència a les quatre províncies. (*Alguns aplaudiments.*)

I, miri, li donaré les dades: a Barcelona cauen els delictes un quatre per cent, però també cauen els delictes a Tarragona, un 7,6, i també cauen a Lleida, i també cauen a Girona. I això és lo que vostè avui aquí ha amagat. Perquè jo sempre soc molt curosa amb les dades i sempre li dic que la baixada de la delinqüència que portem durant aquests dos anys aquí a Catalunya, que som la comunitat autònoma –que tampoc ho ha dit– en què més ha baixat, és resultat de la feina, de la coordinació de tots els cossos que hi estan treballant, com s'està demostrant en aquesta crisi de la pesta porcina africana, com s'està demostrant amb l'arribada de l'UME, amb la col-

laboració de la Guàrdia Civil, amb les unitats especialistes de Mossos d'Esquadra i d'Agents Rurals, amb el DARPA, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca treballant en la direcció adequada.

Per tant, la delinqüència baixa, baixa tímidament, però sostingudament. I és gràcies a aquesta feina, a aquesta col·laboració. I vostè ha estat regidor d'un municipi que és Badalona, vostè sap la feina que estem fent a Badalona i com estem treballant per reduir la delinqüència. I em sembla... *(Veus de fons.)* Sí, sí, sí que ho estem fent. I a més ho estem fent amb una estratègia que no està fent volar coloms, sinó sostinguda en el temps, amb bona coordinació, amb bona coordinació amb la Guàrdia Urbana de Badalona, amb bona coordinació amb la Guàrdia Urbana de Barcelona i amb bona coordinació amb totes les policies locals, desmantellant un dels delictes que no baixa, que aquests sí que ens preocupa, que és el que té a veure amb el tràfic de drogues. I hem desmantellat un munt de plantacions de marihuana durant aquest any. Un munt. I l'any passat també. I això és un tema que no és menor, perquè és fruit de la bona feina i és fruit d'enfocar on hem d'enfocar la tasca policial.

Vostè avui aquí, com que les dades no són dolentes, són tímides, però no són dolentes, ve a dir que això és un desastre i que és un desastre... *(El president retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Senyora consellera, se li ha acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre la planificació energètica

310-00311/15

La següent pregunta és sobre la planificació energètica i per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, president. «Sí, el Govern de la Generalitat s'oposarà a aquells projectes contraris a aquest model energètic com són els projectes privats de les línies elèctriques d'evacuació de molt alta tensió, de la línia del Baix Cinca - Pierola - Rubí, la línia Valmuel-Begues i la línia la Lluenga-Isona.»

Consellera, li sona aquesta afirmació? Cent quaranta-vuit quilòmetres de longitud d'una línia de molt alta tensió, que li diuen «d'evacuació», torres de setanta metres d'alçada que creuen una trentena de municipis de les comarques de l'Anoia, la Conca de Barberà, les Garrigues i el Segrià; 2.094 alegacions presentades per diferents entitats i administracions locals i supramunicipals; una declaració d'impacte ambiental favorable per part del Ministeri de Transició Ecològica que no ha tingut en compte els informes negatius sobre biodiversitat elaborats pel Govern de la Generalitat; un projecte que posa en risc el model de transició energètica català, que ha de ser distribuït, desnuclearitzat, democràtic i participat, en el que no tenen cabuda infraestructures especulatives com les línies elèctriques privades de molt alta tensió, que hipotequen el territori posant en risc la biodiversitat i generant impactes irreversibles. Li estic parlant del projecte Lupus, del projecte de parc eòlic Lupus.

Consellera, ens pot informar sobre quines són les actuacions que ha fet el seu Govern per aturar aquest projecte?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; gràcies, president. Diputat, vostè m'ha fet dues preguntes, de fet, eh? Primer m'ha estat parlant de les línies d'evacuació, transport. Sobre aquesta qüestió, vostè sap que era un compromís, ara, d'investidura amb vostès i, a més a més, per convenció d'aquest Govern. Sap perfectament que no defensàvem –i els informes han estat negatius– aquestes línies certament dites «d'evacuació», però que, per la seva longitud i característiques, s'assimilaven més a línies de transport, de característiques i promotors privats, i que, per tant, no podíem permetre que ens planifiquessin a nivell energètic el transport i la distribució de l'electricitat. Per tant, els informes van ser negatius. I en aquest sentit no he entès molt bé el que em deia, si aturàvem o no aturàvem; són negatius. En aquests moments, al Govern, quant a planificació de transport i distribució, però sobretot en transport, estem treballant amb el ministeri colze a colze per aquesta planificació els propers anys. I, en tot cas, tot el que es planifiqui i s'executi a Catalunya serà de característiques públiques i amb interès públic. Per tant, aquesta qüestió crec que queda resolta.

Respecte al parc que vostè feia esment i, en general, a tots aquells que s'estan tramitant a través del ministeri, i també a través de la Generalitat, en funció dels megawatts, sap vostè perfectament, i ho hem treballat amb vostès específicament, que volem fer compatible la transició energètica amb la preservació del territori, prioritzant aquells espais antropitzats, reforçant l'escolta en el territori i amb una eina fonamental com és el Plater, que en les properes setmanes, doncs, podrem ja tenir aquesta publicació d'aquests resultats preliminars, amb un procés d'escolta amb els ajuntaments. I que, aquí sí, aquesta eina ens permetrà ordenar i marcar aquells espais prioritaris per la implantació tant d'edifici terrestre com de fotovoltaica terrestre.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé, consellera, sap perfectament que el parc eòlic Lupus té una vinculació directa precisament amb la línia de la MAT del Baix Cinca - Pierola - Rubí. Per tant, compleixin, perquè el que li he llegit al principi és precisament l'acord d'investidura; compleixin, perquè hi té una vinculació directa. Per tant, no defugui el seu compromís i, per tant, compleixin amb el que diem en el nostre acord d'investidura.

D'altra banda, també li vull parlar d'una altra MAT, de l'Escatrón - Aubals - la Secuita, de la Red Eléctrica, i també d'un altre projecte de parc eòlic, en aquest sentit, el projecte de parc eòlic que preveu la instal·lació de sis aerogeneradors al mig del terme de Montbrió del Camp i Riudecanyes, i una línia d'evacuació elèctrica de gairebé trenta quilòmetres i noranta-una torres metàl·liques que travessaran les comarques del Baix Camp i el Tarragonès, passant per municipis com Vinyols i els Arcs, Riudoms, Mont-roig del Camp, Cambrils, Vila-seca, la Canonja, Constantí o Reus.

Consellera, revisi aquests expedients, aposti per la transparència i situï el territori al centre de qualsevol decisió... *(El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat. Per respondre, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí, moltes gràcies. Complirem. L'hi deia, la primera part està complerta ja, amb informes negatius, i, per tant, no cal patir.

Sobre la segona qüestió, ho farem d'acord amb el territori, amb procés d'escolta en el territori. I, per tant, el Plater serà la gran eina d'ordenació de la implantació de renovables a Catalunya, amb les dues tecnologies que li deia.

Per tant, vostès saben que estem plenament compromesos en la transició energètica i d'acord a un ordenament i a la preservació del nostre entorn.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació de la llengua catalana.

Pregunta al Govern sobre la situació de la llengua catalana

310-00312/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies. Bon dia, conseller. Les noves dades a nivell territorial de l'enquesta d'usos lingüístics de la població a Catalunya són novament preocupants i demostren que estem en una situació d'emergència lingüística. A tots els racons del país, la llengua catalana reula. Fins i tot en aquelles vegueries o comarques on històricament havia tingut una bona salut l'ús del català també retrocedeix. Sí que és cert que el retrocés és desigual: en alguns llocs és lleu, mentre que en altres els resultats són directament un desastre. Però cau com una llosa la realitat: hi ha llocs a Catalunya on no es pot viure plenament en català.

La diversitat lingüística és una riquesa, però quan la llengua catalana deixa de ser el punt de trobada compartit, allò que ens reconeix com a part d'una comunitat, s'esquerda la cohesió social.

Per això, conseller, volem saber quines són les accions que farà el Govern per revertir aquesta tendència negativa de l'ús de la llengua catalana i quines respostes territorials diferenciades impulsaran.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Francesc Xavier Vila Moreno, conseller de Política Lingüística.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

President, consellers, conselleres, diputats, diputades... Efectivament, la setmana passada vam fer públiques les dades territorialitzades i la matriu de les dades de l'EULP 2023, que ens han permès comparar l'evolució bàsicament des del 2018 fins al 2023.

En termes generals, el que ens mostren aquestes dades corrobora el que havíem vist al febrer: tenim un creixement de coneixedors, tenim un creixement d'usuaris, però aquest creixement en termes absoluts, aquest creixement de coneixedors i d'usuaris, no és suficient per, com a mínim, compensar bàsicament l'arribada de persones que no saben català. I el que hem fet aquesta vegada és explicar de manera territorialitzada què és el que passa.

Deixi'm que comenci per dir-li una qüestió, i és que tenim un país que cada vegada és més complex des del punt de vista sociolingüístic. I és més complex fins al punt que, probablement, la manera d'explicar la realitat sociolingüística del país és mirar-la de manera fractal. Què vull dir? Que podem veure bàsicament tres grans collectius de primera llengua: català, castellà i altres llengües –això és així a tot el país. Després, quan baixem a nivell de diferents territoris, es veu, per exemple, que la regió metropolitana està per sota de la resta del país; en canvi, totes les altres comarques estan per sobre de les mitjanes. Si baixem encara..., veiem diferents agru-

pacions. Però és que, si entrem a les vegueries, ens torna a passar el mateix. Poso el cas concret de la vegueria de Barcelona, on el que tenim és que el Maresme està molt per sobre i, en canvi, doncs l'Hospitalet molt per sota.

Què és el que fem? Treballem bàsicament en cinc línies, que són..., es deriven tant del pla departamental com del pacte nacional per la llengua. En primer lloc, òbviament, estenent el coneixement social de la llengua; en segon lloc, fent més fàcil l'impuls i l'ús de la llengua; en tercer lloc, fent que els usos lingüístics siguin modèlics, i finalment, generant discursos, per exemple, el pacte, i generant recursos.

Si vol, acabarem de concretar-ho.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Ara que tenim la diagnosi, conseller, cal passar a l'acció. Sí que hi ha algunes dades bones, com el coneixement, que segueix creixent, o les dades d'identificació, però la tendència és alarmant. I sap com no s'aconseguirà millorar la situació de la llengua catalana al nostre país? Donant beques a escriptors llatinoamericans des de Barcelona o impulsant fires tècniques com l'Agrobiotech a Lleida amb la comunicació oficial en castellà.

Conseller, cal que el Govern posi una marxa més per revertir la deriva de l'ús social de la llengua catalana i lideri polítiques públiques ambicioses per garantir el coneixement, l'ús, la utilitat i el prestigi de la llengua catalana. És cert, tenim el pacte nacional per la llengua, que és un compromís de país, però ja veiem que no n'hi ha prou; cal que hi destinin més recursos, més convicció i més acció.

Per això, li demanem reforçar l'acollida lingüística, més places i més cursos per a l'aprenentatge, perquè la demanda veiem que hi és; blindar l'escola catalana –per cert, el TSJ acaba d'aixecar les cautelars del decret de règim lingüístic del sistema educatiu i, per tant, li demanem que ja ho apliquin–; una administració pública que doni exemple; fer que la llengua catalana sigui indispensable per treballar a Catalunya; garantir el compliment de totes les lleis de normalització lingüística del nostre país i no tolerar les discriminacions lingüístiques.

Creiem que hi ha marge, conseller, per capgirar la situació, però dependrà de si el Govern del país..., és a dir, de si vostès estan també a l'altura del moment. Nosaltres hi estarem.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de Política Lingüística.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

Efectivament, cal treballar amb la màxima decisió. Per això hem invertit el nombre de recursos superior de tota la història en política lingüística. Per això aquest Govern, per exemple, per fer fàcil l'ús de la llengua, està desplegant la Instrucció 2/24 en el camp de la salut; ja tots els centres de salut tenen referents i tots els centres de salut estan fent els seus plans de llengua. Per això aquest Govern està potenciant la llengua... *(El president retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre les mesures per a fer més eficient, àgil i propera la gestió pública i per a respondre als reptes socials, econòmics i tecnològics

310-00305/15

La següent pregunta és sobre les mesures per fer més eficient, àgil i propera la gestió pública i per respondre als reptes socials, econòmics i tecnològics. Per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Bon dia, conseller. Fer més eficient, més àgil i més propera la gestió pública i reduir la burocràcia és un dels grans projectes del Govern socialista i, en concret, de la seva conselleria.

Com valora l'eficiència i l'agilitat del seu Govern en el fet que, 309 dies després d'aprovar el règim sancionador, encara el seu Govern no hagi estat capaç d'aprovar una sola sanció a qui se salta la llei del dret a l'habitatge? Tres-cents nou dies, zero sancions; aquest és el balanç del seu Govern. Convindrà amb mi que àgils àgils no semblen.

Quin és el motiu que, 7.400 hores després que s'aprovés el 28 de gener el règim sancionador, vostès hagin estat incapaços de multar a qui se salta el límit del preu del lloguer a Catalunya?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Albert Dalmau i Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, diputat, per la seva pregunta. Vostè ha encertat; és cert que el nostre Govern ha fet de la reforma de l'Administració un dels elements centrals, perquè hi ha una coincidència que hi ha moltes coses que tarden massa: que el procediment administratiu és lent, que moltes vegades és complex... Podria fer la mateixa analogia que ha fet vostè, a vegades, sobre les resolucions dels tràmits de la llei de dependència, que és una de les qüestions que aquest Govern està intentant abordar per abaixar, diguem-ne, unes dades que ens hem trobat entre tots plegats que segurament no corresponen al nivell d'exigència que voldríem.

Ara, vostè no em pot negar que aquest és el Govern que està fent més en matèria d'habitatge, que ha posat damunt de la taula el pla més ambiciós per construir habitatge –que, per cert, l'hem pactat amb vostès–, i que aquest Govern està clarament compromès –clarament compromès– en aplicar la llei de l'habitatge, en aplicar el règim sancionador, que hem posat en marxa un programa per incorporar més de cent inspectors a l'Agència de l'Habitatge per poder dur a terme aquestes sancions. Però, sobretot, el que volem fer és que, quan posem una sanció, no tingui marxa enrere. Hem tingut masses vegades on hem fet molta declaració i després poca feina.

I, en aquest sentit, el que té és el nostre compromís, el compromís d'aquest Govern per poder tirar endavant aquelles mesures que facin efectiu el control de rendes en els preus dels lloguers en les zones tensionades. I estem treballant en aquest sentit per poder garantir que els expedients que nosaltres puguem fer siguin efectius. Perquè si nosaltres tirem endavant expedients que després no arriben al seu resultat, la nostra credibilitat caurà. I el que hem d'assegurar és que aquestes mesures, que hem pactat també amb el seu grup, les puguem aplicar d'una forma efectiva per donar compromís a que el dret de l'habitatge sigui un dret real per als ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Conseller, 309 dies i zero sancions. Per voler acabar amb la burocràcia, m'ha donat una resposta cent per cent burocràtica.

Mirin, lluny del seu mantra, no?, de que qui la fa la paga –vostès sempre ho repeteixen–, en aquest cas, vostès, en matèria d'habitatge, s'assemblen més al Govern de «*vuelva usted mañana*». Però, en tot cas, li donaré algunes dades. Miri, Ryanair i cinc companyies aèries: multa de 179 milions d'euros; Alquiler Seguro: multa de 3,6 milions d'euros; 65.000 anuncis retirats d'Airbnb; 17 milions en multes a qui se salta la legislació laboral a Catalunya. Sembla que el Govern de l'Estat ha trobat la forma per ser més àgil per multar les empreses que se salten la llei. Potser la fórmula és que en aquest cas els ministres són del nostre grup i no pas del Govern socialista.

Però, en tot cas, miri, li donaré també algunes altres dades. A nosaltres també ens preocupa molt la multireincidència a Catalunya. Sé que al seu Govern també. Saps què? Li donaré el nom d'algunes empreses multireincidentes: Airbnb, Booking, Alquiler Seguro, New Amsterdam Developers, Vador, Azora –Azora Capital– i Vauras –aquests, una pura màfia. No sembla que sigui massa difícil trobar aquestes empreses, si realment no els hi tremolen les cames.

Miri, conseller, estan en temps de descompte. I vostès fan d'una vegada per totes complir la llei del dret a l'habitatge a Catalunya i el límit dels preus dels lloguers a Catalunya o es quedaran sense pressupostos, el 2026 i tota la legislatura.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Gràcies, president. Diputat, li he dit abans: el compromís d'aquest Govern en matèria d'habitatge és inequívoc. I crec que, fruit dels acords a que hem arribat amb el seu grup i també hem arribat amb Esquerra Republicana..., els diferents suplements de crèdit, hem pogut desplegar les mesures més importants de la història d'aquest país.

Hem posat damunt de la taula el pla de construcció d'habitatge públic més ambiciós d'aquest país. Hem tancat, la setmana passada, la compra dels mil habitatges d'InmoCaixa al conjunt del país, que és un èxit col·lectiu. Hem explicat que ja tenim més del divuit per cent dels habitatges, d'aquests cinquanta mil habitatges, en producció; quatre mil en producció, els que estem fent amb compra, els que estem fent en col·laboració amb els ajuntaments.

I, és cert, hem de poder abordar la matèria sancionadora. El que li hem dit és que té el nostre compromís perquè això passi. I estem mobilitzant tots els recursos perquè així sigui. Hem incorporat els inspectors, hem aprovat el règim sancionador i, sobretot, estem armant els expedients de tal manera que el dia que nosaltres puguem detectar aquest incompliment i el sancionem..., pugui ser efectiu. Perquè pel que nosaltres hem de vetllar és per la credibilitat de la nostra política d'habitatge i, sobretot, perquè aquest règim sancionador, el dia que l'apliquem, pugui ser creïble perquè ens porti a aconseguir els resultats que nosaltres busquem.

El compromís en matèria d'habitatge és clarament... *(El president retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre el model d'atenció ciutadana a l'Alt Pirineu i Aran
310-00306/15

La següent pregunta és sobre el model d'atenció ciutadana a l'Alt Pirineu i l'Aran. I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Neus Comes i Pon.

Neus Comes Pon

Gràcies, president. Conseller Dalmau, viure en un poble del Pirineu no ha de ser una renúncia, ha de ser una opció real, plena de drets. És i ha estat una necessitat capital i essencial el reconeixement històric envers el món rural del Pirineu. Un país no és només la seva capital, un país és cada poble on hi ha vida, drets i futur.

La vegueria de l'Alt Pirineu i Aran és la més extensa i la menys poblada, la més allunyada de les àrees metropolitanes, amb particularitats físiques i demogràfiques accentuades i singulars. Cal un model més racional i sostenible per tal de fer realitat l'equitat territorial i els serveis públics de qualitat. Hem de fer possible que la gent pugui triar on viure sense renunciar a drets ni oportunitats. La presència del Govern ha de ser-hi per facilitar les coses, facilitar el dia a dia als ciutadans.

Conseller Dalmau, vostè que ha recorregut el Pirineu en diverses ocasions, es deu haver atalaiat de la realitat del territori, l'escassetat d'atenció presencial i amable a la ciutadania. Com encara aquest Govern, i en concret la seva conselleria, la reforma global de l'Administració i dels serveis d'atenció a la ciutadania del Pirineu? Quin serà el desplegament del nou model d'atenció ciutadana?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Albert Dalmau i Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Gràcies, president. Moltes gràcies, diputada. Crec que la seva pregunta, que fa referència a aquest procés de reforma de l'Administració que estem fent per fer la vida més fàcil a la gent, perquè les persones no s'hagin de desplaçar arreu del territori, perquè les persones no hagin d'anar a buscar a diferents portes de diferents departaments..., en el cas de l'Alt Pirineu i l'Aran és un dels àmbits on exemplifica aquesta voluntat del Govern de poder abordar un dels reptes més importants del nostre país, que té a veure amb la cohesió territorial.

Aquest Govern ha explicat en repetides ocasions que avui un dels reptes que té el nostre país és la cohesió territorial, perquè som molt conscients que especialment territoris com l'Alt Pirineu han sigut solidaris amb el conjunt del país i ara li toca ser al conjunt del país solidari amb el conjunt de l'àmbit de muntanya del nostre país, i concretament amb el Pirineu i l'Aran.

En aquest sentit, en l'àmbit de la reforma de l'Administració i de l'atenció ciutadana, que és un dels àmbits on hem pogut fer avenços importants al voltant d'aquest any..., hem fet qüestions que són generalistes per a tot el país. Hem pogut... aquest mes de gener obrirem el 012 a partir dels caps de setmana per poder facilitar la vida de la gent, però sobretot hem volgut aportar un model d'oficines d'atenció ciutadana integrades arreu del territori. Perquè una persona que viu a l'Alt Pirineu i a l'Aran no s'hagi de desplaçar a Lleida, a Manresa o a Barcelona per haver de fer els seus tràmits i, sobretot, per poder facilitar el que he dit abans, que a una persona no l'anem enviant de porta a porta en els diferents departaments.

I és en aquest sentit que hem dit que obrirem aquestes tres noves oficines d'atenció ciutadana, a Puigcerdà, a Tremp i a la Seu. Totes elles estaran desplegades durant l'any 2026. En el cas de Puigcerdà, esperem acabar la reforma al final d'aquest any. En el cas de la Seu, obrim, no?, en un nou edifici que esperem tenir entre finals del 2026 i inici del 2027. I en el cas de Tremp, com que estem en ple procés de reforma de la delegació, obrirem un espai provisional per poder garantir aquesta atenció presencial, una atenció que la volem presencial perquè les persones tenen dret a poder-se dirigir a persones, que les tractin amablement, que ho puguin fer –ho he dit– sense haver-se de desplaçar a altres àmbits del territori. Però, sobretot, saben que incorporarem, a partir del primer trimestre del 2026, una de les oficines d'atenció ciutadana mòbils perquè es puguin desplaçar poble a poble al conjunt del territori.

I és en aquest sentit que l'Alt Pirineu és una de les nostres prioritats. També li puc avançar que estem treballant amb el Consell General d'Aran per l'obertura d'una oficina d'atenció a l'Aran, en aranès, per poder, doncs, donar aquesta garantia a les persones.

El nostre objectiu és clar: poder garantir cohesió territorial i, sobretot, que l'Alt Pirineu sigui tractat amb dignitat per poder tenir serveis bàsics i de qualitat arreu del territori.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les polítiques d'adquisició d'habitatges.

Pregunta al Govern sobre les polítiques d'adquisició d'habitatges

310-00308/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Eva Candela i López.

Eva Candela López

Moltes gràcies, president. Bon dia a tothom. Consellera Paneque, el nostre grup avui també vol, en aquesta sessió de control, posar el focus en l'accés a l'habitatge, una prioritat pel Govern de la Generalitat.

Coincidirem tots en que l'accés a l'habitatge és la principal preocupació de la ciutadania, la principal preocupació i el principal indicador de desigualtats, un gran repte on cal actuar amb ambició; amb ambició, amb determinació i amb valentia des de tots els àmbits possibles.

El que cal és un canvi de paradigma. La posada en marxa del pla de cinquanta mil habitatges públics d'aquí al 2030 va avançant. La mobilització de sòl, amb 670 solars en la primera convocatòria de reserva pública de solars; també set mil habitatges en producció aquest 2025, quatre mil de l'Incasòl i tres mil de fons Next Generation; també impulsant la rehabilitació d'habitatges; amb el fons d'emancipació juvenil amb préstecs sense interessos per al vint per cent del preu de l'habitatge, i aplicant la llei de l'habitatge i control de la pujada de preus de lloguer en zones tensionades.

Consellera, el que voldríem preguntar-li avui és: quins són els objectius estratègics que persegueix el Govern amb la compra d'habitatges d'InmoCaixa? Podria explicar-nos, consellera, com s'emmarca aquesta operació en el conjunt de polítiques per reforçar aquest caràcter estructural i permanent del parc d'habitatges protegits a Catalunya?

Moltes gràcies, consellera.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Diputada, efectivament, ho recordava també el conseller de Presidència i vostè mateixa: aconseguir un parc d'habitatge públic protegit de manera permanent a Catalunya és la gran fita que tenim com a Govern, amb una doble finalitat.

Primer, per garantir l'accés a l'habitatge assequible a la població, especialment els joves, les classes treballadores, i també per influir o regular el parc residencial. Un parc diversificat entre privat i públic té bons efectes sobre el mercat, té més capacitat de controlar els preus de les rendes de lloguer i de promoure, també, un bon ús de l'habitatge.

Vostè feia un repàs d'algunes de les mesures que hem anat aplicant des del Govern: noves promocions, la reserva pública de solars, el fons d'emancipació treballat amb el Departament d'Economia, tanteig i retracte. Però, efectivament, una de les línies que estem treballant en aquest any i mig és la compra d'actius propietat d'entitats bancàries o de fons que es desprenen, doncs, d'aquests actius.

En aquest sentit, efectivament, la setmana passada vàrem arribar a un acord amb InmoCaixa per a la compra d'aquests 1.064 habitatges de lloguer assequible. L'Incasòl hi destinarà 87,2 milions d'euros. I aquest acord permet, primer, no perdre la protecció d'aquests habitatges, passant a tenir una protecció permanent, i donar tranquil·litat a les famílies, que podran continuar vivint en aquests pisos, doncs, sense la intranquil·litat de que el contracte es pugui rescindir.

Aquests habitatges s'han adquirit a Barcelona, Cornellà, l'Hospitalet de Llobregat, Mataró, Montornès, Sant Just Desvern, Sentmenat, Sitges, Terrassa, Tordera, Olot, Lleida, Tarragona i Sabadell, i s'hi sumen, a aquests 1.064, catorze més de Palau-Solità i Plegamans, que també s'adquiriran en aquest lot.

Aquesta operació se suma a tres altres operacions anteriors, de manera que el còmput total són..., i l'increment, per tant, d'habitatge públic permanent serà de 3.092 habitatges en total: 1.900 amb totes les operacions d'InmoCaixa –aquesta ha estat la quarta i última operació–, 1.133 adquirits per tanteig i retracte –el doble que l'any 2024– i ahir anunciava el Govern, també, la compra dels cinquanta-dos pisos... *(El president retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Consellera, se li ha acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre el malbaratament de recursos públics per mitjà del Fons Català de Cooperació al Desenvolupament

310-00317/15

La següent pregunta és sobre el malbaratament de recursos públics per mitjà del Fons Català de Cooperació al Desenvolupament. Per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Trenta-set milions i mig d'euros destinats a això que en diuen «fons de cooperació i solidaritat»; 700.000 euros al projecte «Teixint resistències globals a Catalunya, Palestina, Colòmbia, Moçambic i Mèxic»; 1 milió d'euros al projecte «Protecció és pau» a Colòmbia; 1 milió d'euros a la resiliència i memòria històrica de Guatemala; 650.000 euros al projecte «Enfocament multisectorial i transformador per a la justícia social i de gènere» a Moçambic; 412.000 euros per al projecte «Activistes pels drets dels migrants» o 700.000 als veïns organitzats contra discursos d'odi, racisme i extrema dreta. I així una llarga llista de diners públics llençats a la bassa en l'afany d'implantar les seves polítiques *woke* i acabar imposant el seu pensament únic.

I saben què és el millor de tot? Que no tenim cap tipus de control ni garantia real sobre aquests diners: zero auditories independents, zero indicadors verificables, zero obligacions d'informar. El 2023, de 128 projectes finançats, només dotze van presentar memòria econòmica justificativa completa. Dotze. La resta, i abusant un cop més de la bona fe que ens caracteritza, ens els haurem de creure sense veure factures. Al capdavant, tothom sap que a l'Àfrica i a l'Amèrica Llatina no hi ha corrupció, oi? Per llogar-hi cadira.

Sent justos i per no crear falsos alarmismes, hem de dir que, tal com recull l'informe de transparència de la Coordinadora d'ONGD, entre el setanta i el vuitanta per cent de cadascun d'aquests euros es queda a Catalunya. Serveixen per pagar

sous, lloguers d'oficines i dietes de viatges tècnics en classe *business*. Perquè això que en diuen «fons de cooperació» saben què és, realment? Un pla de rescat de les ONG o amigues.

Vagin donant diners i Creus de Sant Jordi a Open Arms i a altres organitzacions partidàries del tràfic d'humans, com si aquí no tinguéssim un de cada quatre infants en risc de pobresa o centenars de malalts esperant tractaments innovadors que l'Administració considera massa cars. S'han clavats un truc i no recorden que el seu deure és governar per als ciutadans catalans i no pas pels de Guatemala i Moçambic?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Eva Menor Cantador, consellera d'Igualtat i Feminisme.

La consellera d'Igualtat i Feminisme (Eva Menor Cantador)

Moltes gràcies, president. Molt bon dia a tothom. El Govern no malbarata recursos públics. Del que vostè estava parlant es diu «cooperació al desenvolupament» i és una política pública de consens democràtic, per cert, amb una trajectòria de més de vint-i-cinc anys amb la qual, tot sigui dit, una part molt important de la ciutadania catalana està d'acord.

Miri, la darrera enquesta diu que el vuitanta-quatre per cent dels catalans i catalanes considera important destinar recursos a la cooperació i el desenvolupament. El Fons Català de Cooperació és una associació sense afany de lucre que aplega més de 318 entitats, 286 ajuntaments, l'àrea metropolitana, catorze consells comarcals, quatre diputacions, catorze entitats i ONGs. Per tant, agrupa el 85,5 per cent de la població de Catalunya. Per a la seva tranquil·litat, això, tot el que diu és mentida, perquè els recursos que es destinen al Fons Català de Desenvolupament són gestionats sota criteris avaluable, sotmesos a auditories externes i fiscalitzats exhaustivament.

Està clar que representem, afortunadament, dues maneres antagòniques d'entendre el paper de Catalunya en l'esfera internacional. Per molt que li molesti, Catalunya és una societat compromesa, solidària i responsable amb el seu entorn. I, miri, darrera de les xifres que vostè donava i el que vostè menciona, el que hi ha és solidaritat. Solidaritat cap a moltes persones en situacions molt vulnerables en altres països a les que se'ls ajuda perquè puguin desenvolupar els seus projectes de vida de forma digna als seus països d'origen, perquè tothom té dret a viure amb justícia, a viure amb dignitat i garantir el compliment dels drets humans, també quan viuen fora de les nostres fronteres.

Jo ja sé que vostè... per vostè qualsevol ésser humà que no s'adapti a les seves consideracions lingüístiques, culturals, laborals o religioses no mereix cap solidaritat ni justícia, ni hi ha drets –ni aquí ni al seu país d'origen–, els nega fins i tot la seva condició humana.

Miri, el Govern de la Generalitat treballarà per una societat més cohesionada, més informada i menys vulnerable als seus discursos, que no aporten solucions, sinó que assenyalen sempre el més dèbil. La cooperació transforma vides, i si vostè coneix les entitats i ONGs, sabria que això és veritat. Ajudar les dones, ajudar altres persones a sortir de situacions de violència, de pobresa no és cap vergonya; el que sí que és una vergonya és el que vostè planteja fer amb el sistema de pensions i amb les persones migrades.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la xarxa ferroviària a Catalunya.

Pregunta al Govern sobre la xarxa ferroviària a Catalunya

310-00314/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya té la paraula la diputada senyora Maria Àngels Planas i Crous.

M. Àngels Planas i Crous

Consellera Paneque, creu que el servei ferroviari funciona bé a comarques gironines?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, diputada..., president, diputada... Doncs efectivament, crec que, com a la resta de Catalunya, té un recorregut de millora. Sap que el nostre compromís és de modernitzar i convertir el sistema ferroviari de Catalunya en un bé estructural de país i que en aquests moments s'hi està invertint com mai s'hi havia invertit. Requerirà un temps, un esforç, però el Govern li haig de dir que està absolutament compromès amb la modernització i amb la millora del transport ferroviari, a comarques gironines també, per descomptat.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Maria Àngels Planas i Crous.

M. Àngels Planas i Crous

Bé, senyora Paneque, vostè és molt optimista. Jo crec que els hi hauria d'explicar als membres del seu Govern, del seu departament, que es queixen a les xarxes. Jo el que sí que els hi puc dir és que Renfe, a comarques gironines, és un desastre estructural, un frau per als ciutadans i un dels pitjors exemples de desinversió pública de l'Estat. La setmana passada vàrem aprovar una proposta de resolució, impulsada per Junts, per posar fi a un greuge escandalós: el preu del cost del regional. És un insult inacceptable per a cap territori: vint euros d'abonaments de Rodalies de Barcelona, noranta-dos euros el de Girona. I la fotografia és el seu model: de capitalitat privilegiada a comarques castigades.

Les comarques de Girona no són comarques de segona, senyora consellera, i això vostè ho hauria de saber, i per a més inri, es produeixen avaries constants i els mateixos usuaris han comptabilitzat des del gener fins a la setmana passada almenys un miler de retards d'alta velocitat, i miri, consellera, això no és un servei públic, és un sistema fallit. I la meitat de les incidències provenen d'Adif, perquè hi ha una desinversió crònica de l'Estat de dècades; el seixanta per cent de les inversions promeses no són executades per l'Estat i el tren és un sistema essencial i vostès estan mirant cap a una altra banda. La gent que pot fuig del tren i es passa a l'autobús o al cotxe i això és un símptoma, un símptoma de col·lapse. I gairebé un milió d'usuaris de l'Avant de Girona a Barcelona estan desesperats; estem desesperats. Sense servei en hores punta, tres setmanes per reservar seients, especialment a les 7.26 i a les 8.11, centenars de persones que amb abonament es queden fora del tren cada dia i un trajecte que hauria de durar trenta-vuit minuts sempre, de manera sistemàtica, s'endarrereix deu minuts, i de manera habitual els trens que es queden aturats durant deu minuts al mig del camí, sense cap informació ni tampoc cap explicació.

Miri, consellera, la mobilitat de Catalunya penja d'un fil. Malauradament, a Catalunya tenim un Govern que no està per plantar cara a Madrid i entre defensar els catalans o obeir el PSOE sempre tria obeir el PSOE. I, per tant, consellera, jo em pregunto, com milers de ciutadans: quan pensa plantar-se davant de Madrid i exigir

el que les comarques gironines i tot Catalunya mereixen?, quines mesures reals pensa adoptar per garantir un servei digne, segur i continuat?

Moltíssimes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, senyora Planas, diputada. M'agrada veure-la amb aquesta defensa tan acèrrima del transport públic. Deu ser d'aquesta etapa de diputada que n'és usuària, no d'abans. En qualsevol cas... (*Aplaudiments.*) Sí, sí, és que com que ens coneixem... Senyora Planas.... No, no. Si..., miri, si en això coincidim –si en això coincidim–, senyora Planas. En això coincidim; en la importància del transport públic, i l'aposta d'aquest Govern, efectivament, en aquesta qüestió, que ho hem situat com una qüestió estructural per al Govern. Miri, és veritat que l'alta velocitat ha estat un èxit a Girona; això és veritat..., el servei d'Avant. És veritat que des del Govern insistirem per tenir un millor servei, però vostès s'han d'aclarir: quan callem diuen que claudiquem, que no ens plantem, i en canvi, quan el secretari Nadal fa una denúncia exigent, pública i privada, que fa les dues, llavors també tenen un problema, vostès. (*Remor de veus.*) Per tant, aclareixin-se quina és la millor estratègia. En qualsevol cas...

El president

Silenci, si us plau –silenci.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Li diré... Si vostè té un interès real en aquesta qüestió, li diré que, efectivament, estem treballant amb el ministeri perquè es puguin anar introduint millores efectivament necessàries en l'Avant, en l'alta velocitat, tant a Girona com a Lleida, que són les dues capitals de demarcació que requereixen aquestes millores.

I ja que em recorda l'alta velocitat, jo també li diré que l'alta velocitat va arribar a Girona –ja que vostè m'insistia amb Girona– gràcies a un govern progressista, gràcies a l'alcalde Nadal. I vostè recordarà molt bé que no tothom hi estava d'acord; recordin vostès quina posició tenien en aquell moment. Per tant, home, ja que en parlem, parlem de tot. L'alta velocitat va arribar a Girona gràcies a un govern de progrés i, com li dic, no tots els grups municipals van estar-hi d'acord.

En definitiva, estic d'acord amb vostè. Si alguna cosa està funcionant bé a Girona és l'alta velocitat. Cal que hi treballem conjuntament perquè tinguem més capacitat i per oferir encara un servei millor als gironins i gironines, als catalans i catalanes. Jo faré tot el possible perquè això sigui així amb el ministeri. Estic segura que aquesta vegada sí que vostès estaran al nostre costat.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la pesta porcina africana.

Pregunta al Govern sobre la pesta porcina africana

310-00315/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Moltes gràcies, president. Conseller, li podria dir moltes coses: que ja li vam dir, que quan vam parlar de la pesta porcina africana fa un mes vostè ens va menystenir i ens va dir que ens havíem de centrar, que vam presentar mesures concretes..., però avui això és el menys important. A Junts per Catalunya no venim a passar comptes dels seus menyspreus sinó a posar el país per davant de tot, i posar el país per davant avui passa per deixar de banda els retrets, per estendre-li la mà i per donar una imatge portes endintre i portes enfora d'unitat per superar la crisi de la pesta porcina africana.

La millor notícia és que, malgrat els nou positius, el virus continua dintre el radi i fora de les granges i els ramaders han fet grans inversions en bioseguretat per autoprotegir-se. Ara toca que el conseller d'Agricultura i tot el Govern no els hi falli. Més de 4.000 milions en joc i milers de llocs de treball: això és el que ara vostès tenen a les mans. I què li proposem? Que apliquin plans de control poblacional a tot Catalunya, punts de desinfecció de vehicles, acords de regionalització i que aquests acords siguin en base al radi de vint quilòmetres o per regió sanitària i no per província, perquè no té cap sentit. Com li deia, cal donar imatge a nivell internacional d'unitat i de bona gestió, i si és per això compti amb Junts per Catalunya.

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

President, gràcies. Consellers, conselleres, diputats, diputades... En primer lloc, estem en alerta sanitària, diputada, i, per tant, la primera pregunta que ens hauríem de fer és quina imatge volem donar al conjunt de la societat, quina imatge volem donar al conjunt d'Europa, quina imatge volem donar al conjunt del món i a aquests més de cent països amb els quals tenim relacions comercials. Especialment avui, que tenim una delegació de la Comissió Europea que està venint i que a les tres –avui a les tres– s'ha de decidir quina regionalització s'aplica al conjunt d'Europa, si és dels vint quilòmetres o és provincial. Per tant, la imatge que hem de donar és de rigor, de seriositat, de determinació, de responsabilitat i de conscienciació del que ens hi estem jugant el conjunt de la societat catalana, el conjunt del món rural, el conjunt del sector agroalimentari, el conjunt del país, el conjunt també, evidentment, dels responsables institucionals i polítics.

I de donar també una imatge de resposta ràpida, coordinada i transparent; també donar una imatge de preparació. Estem preparats; el sector està preparat, el Govern està preparat, el país està preparat. Jo crec que tots vostès, tots nosaltres, estem preparats pel que vingui. I també un missatge de que farem el que faci falta, el temps que faci falta, on faci falta per defensar els nostres interessos; els nostres interessos, que estan en joc no només des d'un punt de vista sanitari, no des d'un punt de vista només econòmic, que també, no només des d'un punt de vista de progrés econòmic i social del nostre món rural i, evidentment, com deia, del nostre sector agroalimentari.

I, per tant, jo també els hi voldria dir: en els pitjors moments, la millor versió de la nostra Catalunya, del nostre país, evidentment del nostre Govern, del nostre sector i jo diria també de les nostres institucions. Per tant, li estenem la mà, li acceptem aquesta complicitat que demana i els hi demanem, si us plau, a tots els partits, a tots els grups parlamentaris, suport, unitat i una imatge seriosa al conjunt del país, d'Europa i del món.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Gràcies, president. Parlant d'imatges, la Comissió Europea, a Catalunya, i el president, a Mèxic. Això no és una bona imatge. *(Alguns aplaudiments.)* Perquè no es tracta de que el president rebi la informació del que estan fent per controlar el focus, que també; es tracta de que estigui aquí, a Catalunya, liderant la crisi i negociant els més de cent acords internacionals que necessitem, però, per contra, s'han limitat a dir que els acords de regionalització els negociarà el ministre i que vostès n'aniran fent seguiment.

Dins dels cinc països de fora de la Unió Europea on més porcí exportem, un és Mèxic, que va ser un dels primers a tancar fronteres amb el sector porcí català. Ja que el president Illa ha preferit estar sis dies a Mèxic, esperem que, per dignitat, com a mínim torni amb l'acord de regionalització sota el braç.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Jo crec que aquest país té la gran sort de tenir el major expert en crisis sanitàries al capdavant del Govern de la Generalitat que podríem tenir, que es diu president Illa. Aquests dies... *(Aplaudiments.)* El missatge el dia que vam conèixer els positius de pesta porcina africana va ser, del president Illa: «El que faci falta el temps que faci falta». I, per tant, mobilitzem tots els recursos necessaris. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* I, per tant, jo demano... *(El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

Pregunta al Govern sobre les polítiques laborals

310-00316/15

La següent pregunta és sobre les polítiques laborals i per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Isaac Padrós i Suarez.

Isaac Padrós i Suarez

Gràcies, president. Diputats, diputades, felicitat Dia Internacional dels Drets de les Persones amb Discapacitat. Consellera Romero, lamentem molt que no hi hagi ni la diputada de Drets Socials ni el diputat de Treball per poder respondre la pregunta tal com hauríem desitjat.

En tot cas, què està fent el seu Govern per garantir els drets laborals de les persones amb discapacitat i amb problemes de salut mental?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Alícia Romero Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Bé, bon dia, diputat. En primer lloc, voldria excusar el conseller Sàmper, que saben vostès que està al Vietnam en un viatge econòmic cercant inversions, i, evidentment, avui no pot estar aquí, però, com es pot imaginar, les polítiques del Govern les coneixem tots i, per tant, jo avui puc respondre.

És veritat, avui és el Dia Internacional de les Persones amb Discapacitat, i és veritat, doncs, que és un bon dia, s'ha de fer tots els dies de l'any, però avui és un bon dia per reivindicar totes les polítiques que cal fer d'inclusió d'aquestes persones, en concret en el mercat laboral, que és el que vostè preguntava, però, en general, per donar oportunitats a aquestes persones i que puguin tenir una trajectòria vital inclusiva i plena de futur.

Miri, jo he tingut la sort, en molts anys, de poder visitar diferents centres especials de treball, que és on es fa una feina molt important amb persones amb discapacitat de tot tipus, on es permet que s'incloguin en el món laboral i puguin tenir, com deia jo, aquest projecte de vida. Fa poc vaig estar a Igualada a la Fundació Àuria. He estat fa poc també a la Fundació Maresme, a Mataró. Els conec bé, hem pogut, doncs, comentar amb ells també i abordar les problemàtiques que tenen, que les coneixem, però amb un compromís molt clar del Govern per continuar apostant per aquestes polítiques d'inclusió amb les persones discapacitades perquè puguin entrar en el mercat laboral, i en constant relació amb ells.

De fet, la setmana passada vaig tenir jo personalment una reunió amb Dincat, amb la seva vicepresidenta, la Maise Balcells, amb el gerent i amb l'Albert Piñol, justament per abordar algunes de les problemàtiques que tenen, i que el Govern té tota la voluntat d'anar resolent.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Isaac Padrós i Suarez.

Isaac Padrós i Suarez

Aviam, per on comencem? Sort que estan al cas de totes les polítiques que fa el seu Govern, perquè, és clar, el més normal és que si vostès estan al cas de les polítiques que fan altres consellers, el que estaria molt bé és que algú fes rectificar aquelles polítiques i decisions que el que fan és vulnerar els drets de les persones amb discapacitat, perquè estem parlant del dret al treball.

Contextualitzo. Tots sabem que els centres especials de treball encara no han rebut la confirmació dels ingressos que rebran per fer front al salari mínim interprofessional d'aquest any 2025, consellera. Per tant, desconeixen quan cobraran i quina quantitat cobraran. Estem parlant d'entitats històricament arrelades al territori, algunes que porten més de cinquanta anys treballant, per exemple, Fundació Ramon Noguera de Girona; per exemple, Fundació La Llar, del Berguedà.

Miri, vostès porten disset mesos governant; els centres especials de treball porten onze mesos completament deseparats. Miri, estan fent front des de l'1 de gener al cent per cent de les nòmines –al cent per cent de les nòmines– de les persones amb discapacitat. I sap quin és el problema més greu, més enllà de que el Govern està vulnerant el dret al treball de les persones amb discapacitat? Que els centres especials de treball s'han d'endeutar per poder fer front al pagament de la nòmina –s'han d'endeutar.

Per tant, consellera, expliqui'm, si us plau, per què els centres especials de treball... –i suposo que això vostè ho entendreà molt bé com a consellera d'Economia–, com és possible que els centres especials de treball estiguin fent d'entitat financera del seu ineficaç Govern? Li pregunto encara més clarament: consellera –fixi's, eh?–, el sector i Junts per Catalunya li demanem quan i quina quantitat cobraran els centres especials de treball.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

En política s'ha de ser honest i jo ho seré avui. La convocatòria dels 133 milions d'euros, la xifra més important que s'ha dedicat mai als centres especials de treball,

aquest any 2025 va tard. Es van canviar la convocatòria, les bases, els criteris pactats amb el sector, i va sortir tard. I és veritat que encara no s'ha resolt. Avui la resoldrem, pagarem del gener al maig. I esperem aquest mes de desembre acabar de pagar-ho tot.

Però, sí, entomem un *mea culpa*, hem anat tard, en part perquè vam canviar la convocatòria, però en part perquè no hem sigut prou àgils. I esperem l'any que ve poder ser més àgils i que no hagin de finançar-se a través de l'ICF per poder fer aquests pagaments.

Per tant, ja l'hi dic, som honestos i malgrat que hi ha hagut un canvi de convocatòria, crec que hauríem d'haver estat més àgils.

Ara bé, tenim tot el compromís. De fet, volem avaluar també el sistema de finançament que tenim amb els centres especials de treball. Ho farem a través d'Ivàlua. I estem també plantejant amb el sector, amb qui ens hem reunit i estem abordant aquests problemes, per veure com millorem també... *(El president retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

Pregunta al Govern sobre la crisi de la pesta porcina

310-00313/15

La següent pregunta és sobre la crisi de la pesta porcina, i per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Conseller, considera la crisi de la pesta porcina africana prou greu com perquè el president decidís tornar abans a Catalunya per liderar-la?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Aquest és un govern que governa, que té les coses clares i, com he dit abans, estem en permanent contacte amb el president, que ahir, a més a més, va anunciar –i ho torno a dir aquí– un pla de xoc de control poblacional del senglar arreu de Catalunya, i, per tant, fer també..., generar un abans i un després, amb una feina que tenim pendent de fa molts anys. I, per tant, reunions a tot el territori per coordinar totes les entitats, tots els caçadors, totes les organitzacions agràries, tots els alcaldes per reduir la densitat, que ens provoca malalties, ens provoca danys als cultius i ens provoca accidents de trànsit.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bé; ens diu que no cal, alhora que, de manera sorprenent, mobilitzen l'exèrcit espanyol, buscant més la foto i el titular que no pas l'efectivitat de la mesura. En d'altres crisis recents importants mai l'han mobilitzat, i encara menys s'entén quan dins del mateix radi hi trobem el Parc de Bombers Rubí - Sant Cugat, que podrien haver muntat zones de control i descontaminació al mateix moment. Doncs no, fins avui, sis dies més tard, no els han mobilitzat ni donat instruccions concretes. Van preferir

una mesura de cara a la galeria que no pas reconèixer i utilitzar els bombers preparats per a la gestió d'emergències.

Miri, conseller, s'ha construït un model que durant anys ha crescut de manera desproporcionada i que ha esdevingut la principal activitat econòmica de molts municipis i comarques i que alhora, paradoxalment, i a causa d'aquest creixement especulatiu, ha esdevingut extremadament feble davant de crisis sanitàries com l'actual, a causa de l'excessiva dependència dels mercats exteriors i no pas per garantir una major sobirania alimentària al país.

Davant una hipotètica caiguda de vendes, les explotacions petites, integrades o no, les que menys han contribuït a inflar aquesta bombolla especulativa, son ara la baula més feble de la cadena, les que pateixen una amenaça més acusada davant d'aquesta greu crisi. Per això cal un canvi de rumb: una política agrària que posi al centre la pagesia i els treballadors del sector i no pas els interessos de les grans indústries, de la gran indústria porcina. Un canvi que defensa la pagesia, el dret a viure dignament de la seva feina i a tenir veu en les decisions que marquen el seu futur. Diversificant. Només així podrem recuperar activitat, revitalitzar el territori i assegurar la sobirania alimentària del país.

Li demanem que posi tots els recursos públics que calguin per garantir que no plegui cap petita i mitjana explotació més, que no plegui cap pagès i pagesa més en aquest país, perquè el que ens cal ara és treballar per garantir la sobirania alimentària del nostre país.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Som una referència al món en sector agroalimentari i el primer sector de l'economia del país. I tot el que fem i tot el que diem ho fem per defensar els ramaders del porcí, que són ramaders, no són extraterrestres. Són ramaders. Per tant, això és el que fem, defensar els nostres interessos.

Estem al cinquè dia de la crisi d'alerta sanitària: vint-i-quatre hores al dia durant cinc dies mobilitzant els recursos que faci falta on faci falta, que els hi hem anat explicant, i fer-ho, a més a més, amb ordre i generant una confiança al sector, com us deia. I voldria fer, primer de tot, un agraïment –que no ho he fet– a les més de cinc-centes persones, efectius, que estan en aquests moments al focus, que estan al focus treballant. Els cossos de seguretat, els hem mobilitzat tots: els nostres, els propis i els estranys, que per alguna cosa paguem impostos. Els professionals i els voluntaris. Tothom que pugui ajudar... Als ajuntaments, les policies locals. Tothom que pugui ajudar en aquests moments. És un moment crític, necessitem mobilitzar tots els efectius; les primeres hores, els primers dies són crítics. Un agraïment als alcaldes, que ens estan ajudant i estan fent una feina extraordinària de pedagogia.

Enfortirem les campanyes de comunicació, de sensibilització als ciutadans. Per què? Aquesta setmana serà molt important contenir el focus, evidentment, en aquests sis quilòmetres, que no surti d'aquí. Per això estem regionalitzant. Per això estem aconseguint acords amb països. I, per tant, ja tenim bones notícies aquests dies. Com millor ho fem, menys durarà la crisi, més podrem reobrir mercats i més podrem continuar sent uns referents al món. Per tant, responsabilitat ciutadana. Si algú té algun dubte, 112. Sobretot no accedir al parc de Collserola.

I aprofito..., no tot s'ha fet malament: Collserola havia reduït un setanta per cent les incidències amb senglar. Collserola, un exemple del que s'ha de fer al conjunt de Catalunya. La Taula del Senglar..., havíem reduït el cinquanta per cent la població; setanta per cent les incidències. Per tant, sí que es fan coses al país; sí que es fan ben fetes, reconeguem-les i les hem d'estendre al conjunt del país.

Nou positius a l'entorn de Cerdanyola del Vallès. Tots els esforços del país i de la Unió Europea estan centrats en contenir aquest focus, extingir-lo, passar pàgina i que...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

...estiguem orgullosos de tot el que hem fet.

Gràcies.

El president

L'última pregunta és sobre el fet que el seixanta-cinc per cent dels detinguts el 2024 siguin estrangers.

Pregunta al Govern sobre el fet que el seixanta-cinc per cent dels detinguts el 2024 siguin estrangers

310-00309/15

Per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Contestando a una pregunta parlamentaria de VOX, el señor Joan Ignasi Elena, anterior *conseller* de Interior, nos confirmó que en 2022 hubo en Cataluña dieciocho mil detenidos extranjeros. Recientemente hemos sabido que en 2024 el número de extranjeros detenidos por la policía catalana asciende a casi 31.000 individuos. En apenas dos años, se ha producido un aumento de trece mil detenidos extranjeros en nuestra región.

Señora Parlon, ¿qué opinión le merece al Govern que se haya disparado el número de delincuentes extranjeros en Cataluña?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Moltes gràcies, president. Diputat, doncs, em sembla que el sistema funciona i que no discrimina i que actua contra la delinqüència, vingui d'on vingui.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Señora Parlon, la cruda realidad es que la mayoría de delincuentes en Cataluña son extranjeros, según un informe interno de su departamento al que hemos tenido acceso, un informe de 143 páginas que detalla los detenidos por comarcas y por nacionalidad y cuyos datos ha publicado *El Caso*. El 65,5 por ciento de los detenidos en 2024 eran extranjeros y el 34,5, españoles. De los 46.996 detenidos por Mossos d'Esquadra en 2024, casi 31.000 han sido extranjeros, frente a tan solo dieciséis mil nacionales. Y eso sin contar los extranjeros nacionalizados.

De los extranjeros, por cierto, destacan los marroquíes y los argelinos, que son casi el treinta por ciento, uno de cada tres. Además, el porcentaje de delincuentes extranjeros se dispara hasta el setenta y seis por ciento en la comarca del Barcelonés, que incluye tradicionales feudos socialistas como Sant Adrià, Hospitalet o la Santa Coloma de la senyora Parlon, en los que la delincuencia extranjera campa a sus an-

chas y en donde casi ocho de cada diez detenidos son extranjeros. Este es el legado que el PSC deja en los barrios de la gente humilde y trabajadora.

Ante esta realidad, nadie en sus cabales puede negar hoy que la relación es directa entre inmigración masiva y aumento de la delincuencia en Cataluña. Y muchos nos preguntamos qué está haciendo el Govern del señor Illa, el Govern, supuestamente, *de tothom*, que niega la realidad *que tothom veu als carrers de Catalunya*.

Señora Parlon, desde VOX le exigimos dos cosas: deje de engañar a los catalanes y haga públicos los datos de nacionalidad y origen de los detenidos. Que lo que ustedes reconocen en chats privados y en informes internos de los Mossos, oiga, lo trasladen al informe de transparencia de Mossos d'Esquadra, a las comunicaciones oficiales del cuerpo y a las notas de prensa. Y, dos, reconozca, por favor, que, con 31.000 delincuentes extranjeros, con esta salvajada en nuestras calles, la única solución es deportar, deportar y deportar por tierra, mar y aire, sin tapujos y sin complejos, porque solo así recuperaremos la ley y el orden en Cataluña y devolveremos a los vecinos su derecho a vivir en barrios tranquilos.

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

De dades secretes, res. Això és la resposta a una pregunta que va fer el Partit Popular i ens dotem d'un sistema democràtic on existeix una llei de transparència i, per tant, aquestes dades són públiques. D'informe secret, res. Aquí no hi ha res secret. El que hauria de ser secret, en tot cas, són les converses privades.

Dit això, els alcaldes i les alcaldesses d'aquest país, inclosos els alcaldes i les alcaldesses socialistes, han treballat per cohesionar, han treballat perquè els veïns i veïnes visquin amb dignitat en els seus barris, i ho continuen fent, per sort del nostre país. I nosaltres, des del Departament d'Interior, el que estem fent és treballar amb una estratègia que comença a donar fruits: més efectius, més coordinació policial i centrar-nos i enfocar-nos en el combat contra la delinqüència, i portem dos anys baixant les dades.

Hi ha dues xifres que preocupen: les que estan relacionades amb el tràfic de drogues. Aquest any hem fet vint-i-cinc operacions, en el que portem d'any, exclusives contra el tràfic de drogues. Hem fet operacions i macrodispositius –no és el Kanpai; després parlaré del Kanpai, si em dona temps– contra els delinqüents que estan traficant, i és un dels elements que ens preocupa i que està atacant un dels elements clau de la convivència en els barris, en determinats barris de Catalunya. I hi estem treballant amb una estratègia coordinada conjuntament amb el Departament de Justícia i amb el Govern d'Espanya, que ha reforçat la capacitat dels jutges perquè no tinguem cua en els judicis contra els multireincidentes.

Estem fent l'operatiu Kanpai al conjunt de Catalunya per detenir delinqüents, no per com siguin ni per d'on vinguin ni per la llengua que parlin, sinó simplement perquè són delinqüents. I aquesta és la nostra feina. Nosaltres no ens dediquem a difamar amb la «T-deportació»; nosaltres treballem contra la delinqüència. Vostès el que fan és agafar el col·lectiu dels immigrants i estigmatitzar-los a tots. Nosaltres no som un departament d'estadística; nosaltres som el Departament d'Interior.

I el Departament d'Interior treballa de manera coordinada..., per cert, amb 1.773 operacions amb la resta de cossos de seguretat –ho dic per aquells que diuen que no volem la Guàrdia Civil i la Policia Nacional–, contra el tràfic de drogues, contra la delinqüència, contra el tràfic de persones, que això se'ns oblida. I també tenim una altra xifra negra... *(El president retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

Acabada la sessió de control, passarem al segon punt de l'ordre del dia.

Pressupostos de carboni per al període 2026-2030

259-00001/15

El segon punt de l'ordre del dia és el debat sobre els pressupostos de carboni per al període 2026-2030. Aquest debat es regirà pel que estableixen els articles 170 i, per remissió, 155 del Reglament i la seqüència horària acordada per la darrera Junta de Portaveus. En primer lloc, de conformitat amb l'article 201.2 del Reglament, i tal com es va acordar a la darrera Junta de Portaveus, intervindrà la senyora Montserrat Termes Rifé, presidenta del Comitè d'Experts sobre el Canvi Climàtic, per un temps màxim de quinze minuts. *(Pausa.)*

Té la paraula la senyora Montserrat Termes Rifé, a la qual li agraïm aquesta compareixença. És excepcional que persones que no siguin diputats i diputades compareguin en aquesta cambra, i atès que es tracta d'un tema tan vital, tan transcendent, li torno a refermar la gratitud per part de la Mesa i del conjunt de la cambra. Té la paraula.

Montserrat Termes Rifé (presidenta del Comitè d'Experts sobre el Canvi Climàtic)

President del Parlament, consellers, conselleres, diputats i diputades, bon dia. Com a presidenta del Comitè d'Experts sobre el Canvi Climàtic, vull expressar, en el nom dels meus companys i en el meu propi, el nostre agraïment, sobretot al Govern, per la voluntat de col·laboració mostrada, així com pel reconeixement del nostre treball i també de les recomanacions elaborades pel Comitè d'Experts sobre el Canvi Climàtic en el marc de la seva funció assessora. Gràcies també per deixar-nos explicar avui la nostra proposta aquí.

Avui no parlem només de números, sinó de responsabilitat futura. El que es decideixi en aquesta cambra marcarà el futur de Catalunya i la vida de les generacions que vindran, així com també la competitivitat de la nostra economia, com a mínim en els propers cinc anys. Catalunya té una llei pionera, la Llei 16/2017, del canvi climàtic, que ens compromet a tots a assolir la neutralitat climàtica el 2050 i estableix una eina clau, com són els pressupostos de carboni, que el Parlament ha d'aprovar a proposta del Govern i basant-se en les recomanacions del Comitè d'Experts sobre el Canvi Climàtic.

Els pressupostos són una eina de planificació essencial; fixen la quantitat màxima de gasos d'efecte hivernacle que podem emetre en períodes de cinc anys per tal d'assolir i complir els objectius climàtics. Però avui hem de reconèixer una realitat: portem cinc anys de retard. Hem de dir que no ha estat un camí fàcil, segurament tampoc ho esperàvem. La llei assenyalava que els primers pressupostos s'havien d'aprovar el 2020, però no va ser fins que vam tenir dotació pressupostària per tenir suport tècnic el 2022, a l'abril, i no vam assolir els set membres que per llei ha de tenir el comitè fins al desembre del 2022, quan, hi insisteixo, ens havien nomenat el 2019. Durant aquesta etapa, en alguns moments ens hem sentit una mica sols.

El comitè va presentar la seva proposta a la consellera el novembre del 24; al president, el 7 de gener del 25, i la presentació pública, el 24 d'abril d'aquest mateix any. La nostra proposta comprèn el període 21-35, amb una senda coherent fins al 2050, d'acord amb el mandat que ens dona la llei. L'article 7 és clar: «Els pressupostos de carboni s'han d'aprovar per períodes de cinc anys, però amb una antelació de deu anys.» Això vol dir que el 2025 hauríem d'aprovar els períodes 2026-30 i 2031-35. La proposta que es presenta està limitada al període 26-30. Sense aquesta visió a mitjà i a llarg termini no hi ha trajectòria clara, no hi ha seguretat per a ningú i pot

generar un buit de governança per a la dècada següent, atès que els pressupostos no podran ser l'eina de planificació que han de ser.

Les dades són contundents: el 2023, el darrer any amb dades oficials, Catalunya va emetre 38,36 milions de tones de CO₂ equivalent, que signifiquen 4,82 tones *per capita*. Aquest any hem igualat les emissions de 1990. El pressupost global que proposa el comitè per al període 2021-2035 és de 403 milions de tones de CO₂ equivalent. Si seguim amb la tendència actual, aquest pressupost s'esgotarà el 2029, i és un pressupost que és fins al 2035. Per complir aquest primer quinquenni, aproximadament, aquest 2025 hauríem d'estar en uns 30 milions de tones de CO₂ equivalent, i no hi som.

Aquest retard comporta conseqüències, tant a nivell econòmic, tant a nivell social com a nivell de salut, incrementant les malalties respiratòries i cardiovasculars i potser augmentant o arribant a un col·lapse hospitalari, i també temes ambientals. Per tant, no és només una qüestió ambiental, el tema del canvi climàtic: és una qüestió de salut pública, és una qüestió d'economia i és una qüestió de justícia social.

Per què són imprescindibles aquests pressupostos? Els pressupostos no són un tràmit –és important–; són un full de ruta que ens permet planificar la transició climàtica amb coherència i evitar les mesures de xoc en el futur. Sense pressupostos no tenim marc per orientar les polítiques sectorials ni per garantir que Catalunya compleixi els compromisos europeus i internacionals. La nostra proposta, per tant, és clara: reducció del quaranta-dos per cent d'emissions el 2030 respecte al 1990 –no respecte a cap altre any, respecte al 90–, reducció del seixanta-set per cent el 2035 –cinc anys després– respecte també del 1990. Som coherents amb una senda que reduiria les emissions un vuitanta-sis per cent l'any 2040 respecte també de 1990.

Aquesta proposta va significativament més enllà de la que està establerta a l'estimació de la contribució mínima de Catalunya, que preveu una reducció del vint-i-set per cent, o bé l'avanç del Pinecat, que preveu una reducció del vint-i-nou per cent per a l'any 30. Els pressupostos de carboni proposats, per tant, cerquen accelerar el ritme de reducció de les emissions de gasos d'efecte hivernacle a curt termini, cosa que és necessària per reduir costos, incrementar la resiliència de l'economia i la societat.

També a llarg termini –2050–, la proposta del comitè s'ajusta als compromisos globals de l'Acord de París i a les seves consideracions pel que fa a la justícia climàtica. El Consell de Ministres de Medi Ambient de la UE, amb el suport del Parlament, ja ha aprovat l'objectiu de reducció del noranta per cent el 2040.

La proposta no és fruit de cap intuïció, sinó d'un procés rigorós, important, amb una profunda revisió bibliogràfica i consulta amb experts, també amb la utilització de diversos models per entendre la viabilitat tècnica i econòmica dels potencials de mitigació del sistema energètic. Hem utilitzat un model científic de codi obert, el *pymedeas2*, adaptat a Catalunya, que és un model d'avaluació integrat que simula escenaris de transició energètica i de descarbonització tenint en compte els límits físics, els recursos disponibles i els impactes possibles. Però també s'han modelitzat les activitats agrícoles i de residus utilitzant equips d'experts independents. No és opinió, és ciència, és rigor.

A més a més, també hem fet anàlisi sectorial i diàleg amb empreses i administracions, i també hem explorat la implicació d'aplicar criteris de justícia climàtica. Aquest rigor entenem que dona credibilitat a la proposta i els assegura que és tècnicament viable i socialment justa, però no només des d'una perspectiva econòmica, sinó també des de la visió dels actors econòmics afectats. Com deia, no són només números, els pressupostos, sinó que impliquen la necessitat de dur a terme canvis estructurals, repensar com és la modalitat, repensar com produïm, com consumim o quin tipus de turisme és el que volem, entre d'altres, que afecten els diferents sectors econòmics.

Tots sabem que Catalunya té problemes molt rellevants, segur, com l'habitatge, però no podem oblidar que el canvi climàtic agreuja els problemes existents i, a més

a més, limita o compensa l'efectivitat dels esforços que s'estan fent. La nostra proposta, la proposta del comitè, planteja un repartiment de l'esforç equilibrat, amb criteris de responsabilitat i de capacitat de transformació.

Cal subratllar que la llei no estableix per cap mandat del comitè que hagi de valorar el cost econòmic i els efectes distributius de les mesures a implementar; entenem que això és una competència que correspon al Govern i a les administracions que tinguin capacitat executiva. A banda, el comitè no pot avaluar aquests costos, perquè en l'actualitat encara no es coneixen les mesures concretes que el Govern voldria desplegar per assolir els objectius proposats. Per tant, com he assenyalat, els pressupostos són un punt de partida, però indispensable.

Calen canvis estructurals en tots els sectors –no és una opció, és imprescindible i és urgent–, entre d'altres, al sector energètic. Cal implementar un model energètic renovable, distribuït i de proximitat; desplegament accelerat de les renovables, emmagatzematge i xarxes intel·ligents. Sense això no hi haurà transició.

A la indústria, electrificació, eficiència i circularitat. Convertir el repte en una oportunitat per ser competitius en un mercat europeu descarbonitzat.

Transport. Anar més enllà, anar cap a un nou model de mobilitat que no estigui basat en els combustibles fòssils. Fomentar el transvasament modal cap al transport públic i col·lectiu. Potenciar el sistema ferroviari i treballar en eliminar els vols de curta durada. El transport és el principal emissor. En conseqüència, no podem ajornar aquest canvi.

A l'agricultura i la ramaderia avançar també cap a una modernització i transformació estructural del sector. Recordem que és un sector clau per a la sostenibilitat i la seguretat alimentària.

Els residus..., sobretot, si no tenim un canvi cultural, serà difícil assolir aquests objectius.

I en el sector d'edificis i serveis, rehabilitació profunda, electrificació i estalvi energètic, la transició ha de ser justa i, per tant, ha de protegir els col·lectius vulnerables.

És urgent, al seu torn, tota la protecció de tots els embornals de carboni natural. La interdependència dels diferents sectors posa sobre la taula la necessitat de dur a terme una acció concertada però immediata, que requereix d'una resposta coordinada i ambiciosa per fer front a les barreres sistèmiques i persistents. A la vegada, aquestes transformacions han d'anar acompanyades de polítiques de suport, inversió, formació i reconversió.

A Catalunya, les onades de calor extrema poden suposar pèrdues macroeconòmiques de 1.013 milions d'euros aquest any 25 i fins a 6.000 milions l'any 29, amb pèrdua d'activitat, segons un estudi del Banc Central Europeu i de la Universitat de Mannheim. Altres informes acadèmics també assenyalen que el seixanta-vuit per cent de morts –aquest estiu del 25– per calor a Europa són atribuïbles a l'escalfament; a Espanya, un setanta-dos per cent. Els costos del Gloria: més de 500.000 milions d'euros. Els efectes de la dana Filomena: entre 45 i 160. Per tant, cada retard incrementa els riscos socials i econòmics.

Els pressupostos de carboni proposats pel comitè estableixen un límit d'emissions clar i just per al període 2021-2035. Tots els sectors, amb el suport de les polítiques públiques i la societat civil, han d'accelerar de manera immediata i urgent els seus esforços per reduir les emissions. Considerant les tendències actuals, serà un gran repte. Cada acció compta. Aprovar els pressupostos de carboni, els millors que siguin possibles, és el primer pas per recuperar el temps perdut i per garantir un futur viable per a Catalunya i per a les generacions futures. No fer-ho és boicotejar la capacitat del país a fer front a l'emergència climàtica i, si cal, assumir les responsabilitats jurídiques que podria comportar.

Per això, celebrem i animem que puguem passar a l'acció aprovant avui, demà, uns pressupostos si és possible, tot i que demanem que es consideri la seva aprovació

fins 2035 amb la màxima brevetat per alinear-nos amb la Unió Europea i contribuir al proper cicle de planificació. Necessitem que siguin vinculants per garantir l'acció necessària i urgent més enllà del cicle electoral. Treballem per aconseguir-ho amb coratge, amb justícia i amb responsabilitat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Termes. Tot seguit, per part del Govern, intervindrà la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern, senyora Sílvia Paneque i Sureda.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Moltes gràcies, president. Diputats, diputades. Permetin-me que comenci agraint al Comitè d'Experts del Canvi Climàtic en el seu conjunt i a la senyora Termes com a presidenta d'aquest comitè d'experts la seva intervenció d'avui, però sobretot la feina que han elaborat i la resistència que han mostrat al llarg de molts anys. Efectivament, aquí jo crec que aquesta crítica ha de ser autocrítica compartida. Molt probablement no hem estat prou àgils tots plegats a l'hora de poder portar a presentació i aprovació a aquests primers pressupostos de carboni a Catalunya, que ens posa també al capdavant respecte al nostre entorn en l'aprovació d'aquestes eines.

Permetin-me també que doni la benvinguda a diferents representants del Comitè d'Experts de Canvi Climàtic de diferents sectors implicats i que també han estat treballant i amb diàleg continuat amb el departament per tal d'arribar al dia d'avui. La seva feina també ha estat molt important. I al secretari general del departament, el senyor Terrades, i a la directora general de Qualitat Ambiental, la secretari general del departament, el senyor Terradas, que amb el seu equip han treballat intensament amb aquest diàleg amb el comitè d'experts i amb diferents representants de diferents sectors per arribar al dia d'avui.

Avui presentem els pressupostos de carboni amb la convicció –i ho deia la senyora Termes, també– que el que tractem no és una discussió tècnica més, no és només un document tècnic, és una decisió sobre el futur del nostre país. Estem en un moment que ens interpella com a poble de Catalunya, perquè viure, moure'ns, produir ho hem de fer d'una manera sostenible, d'una manera neta. I a més a més, estem convençuts que això és la gran oportunitat de desenvolupament i de progrés en clau sostenible que té el nostre país.

La realitat climàtica ja no és una projecció llunyana, és una realitat que ens està condicionant, com estem veient, el nostre present. Les onades de calor són més freqüents, les sequeres ens amenacen els recursos hídrics i activitats econòmiques vinculades, pluges torrencials que posen a prova infraestructures i municipis, i el risc d'incendi que fa patir moltes persones en municipis catalans. I aquesta constatació no és alarmisme. El que sí que és, és una realitat greu que exigeix una resposta necessària.

Ja no parlem d'escenaris de futur, estem parlant de problemes immediats que afecten la salut de les persones, la seguretat i la qualitat de vida de la nostra ciutadania. Ho tenim davant nostre i, a més, ho confirmen les evidències científiques que guien la nostra política i que han motivat la creació d'eines, entre les quals la que avui presentem. I la ciència ens obliga a ser honestos i exigents. El diagnòstic és incòmode, però és imprescindible.

El Grup Intergovernamental d'Experts sobre el Canvi Climàtic de les Nacions Unides, que és de fet l'òrgan internacional més reconegut en la matèria, ens assenyalava que l'activitat humana és la principal causa de l'escalfament global i que, a més, els seus efectes s'acceleren amb rapidesa, més de la que es preveia en els models inicials de fa uns anys.

I davant aquesta realitat, la política no es pot limitar a gestos simbòlics. Ha de dotar-se d'instruments ambiciosos, mesurables i vinculants. I això és precisament el que fan els pressupostos de carboni. Són l'eina que permet saber quina és la quantitat màxima d'emissions que podem generar en un període concret, sector per sector, i que ens obliga a corregir desviacions en el cas que aquestes es produeixin. I això converteix la transició ecològica en una política pública de primer ordre, efectiva i verificable.

Catalunya, a més, com a territori mediterrani, està encara més exposada a l'escalfament global respecte a altres territoris, perquè, com saben, la conca mediterrània s'ha definit malauradament com el punt zero del canvi climàtic i el mar incrementa els graus de calor. Moltes activitats econòmiques del nostre país depenen de recursos naturals, en aquests moments, sensibles, i per tant, no s'hi val a badar. Ara bé, comptem també amb actius que ens permeten encarar aquest repte: talent científic, capacitat innovadora, un teixit productiu dinàmic i una societat civil compromesa amb la sostenibilitat del nostre país. Aquests són els nostres actius. I aquesta combinació d'esforç públic i d'iniciativa privada és la base sobre la qual podem i volem construir una transició sòlida i socialment justa.

Les dades més recents, les que guien la nostra acció, ens indiquen que el 2023 Catalunya va emetre 38,36 milions de tones de diòxid de carboni equivalent. És la primera vegada des de fa més de trenta anys que el país es situa per sota del nivell d'emissions del 1990. I ho celebrem, perquè finalment és el fruit de l'esforç continuat de diferents governs. Aquest és un primer, lleuger però primer, èxit col·lectiu.

Les polítiques públiques, els canvis tecnològics, el compromís social, estan produint, per tant, efectes que comencen a cristal·litzar i a ser reals. Però aquesta dada positiva no és suficient. Clarament no és suficient. Encara tenim el repte d'accelerar aquest ritme de reducció per assolir els objectius –com deia la presidenta– internacionals i europeus, i per això cal fixar un rumb clar i uns objectius que puguin ser compartits aquí al Parlament de Catalunya.

Per prendre decisions efectives, per tant, cal entendre la composició –com deia també la senyora Termes– d'aquestes emissions: mobilitat, la principal, la producció i la forma de viure han guanyat i han de guanyar encara més sostenibilitat fins que sigui una marca d'excel·lència al nostre país. I aquest objectiu –jo crec que ho hem de tenir tots els diputats i diputades clar– exigeix, també s'ha dit, la implantació d'energies renovables a tot Catalunya.

L'autenticitat de Catalunya exigeix que amb una mà marquem una direcció, com espero que ho faci aquest Parlament demà, però que amb l'altra també empenyem en la mateixa direcció. L'aprovació dels pressupostos de carboni exigeix canvis i exigeix que estiguem a disposició de moure'ns, de produir i de viure d'una manera diferent. I això, hi insisteixo, exigeix renovables, que tenen una petjada en el territori –això és evident–, però que són imprescindibles si volem atrapar els objectius esmentats.

Alhora, no podem oblidar tampoc el paper dels embornals climàtics. Els nostres boscos i sòls forestals absorbeixen més de 5,7 milions de tones de diòxid de carboni cada any, reduint les emissions netes fins a 32,6 milions. Aquestes absorpcions són un tresor ambiental que tenim al nostre país i una infraestructura natural. Per tant, necessiten de polítiques actives de gestió forestal, de prevenció d'incendis i de restauració ecològica. I malgrat la seva importància, no poden substituir la reducció d'emissions brutes. Cal treballar simultàniament en ambdues línies o direccions.

La transformació que proposem és profunda i afecta tots els sectors. La transició ecològica no és un retoc superficial, és un canvi estructural. Modifica el sistema energètic, modifica la mobilitat, modifica els processos industrials, la gestió de residus, l'agricultura, la manera de construir i rehabilitar habitatges i la planificació territorial. És una transformació que no afecta només l'Administració, sinó que abasta ciutats, pobles, empreses, entitats científiques, àmbit acadèmic, universitari i la ciutadania en el seu conjunt.

De no aplicar-ho, ens venen implícits costos derivats de sequeres, fenòmens extrems, incendis forestals, augment de despesa sanitària per l'impacte de la contaminació i la calor, pèrdua d'oportunitats i empobriment. Per tant, treballar en aquesta direcció també és evitar tots aquests danys. Però val a dir que, si ho fem bé, Catalunya pot guanyar..., també, té l'oportunitat de guanyar en múltiples fronts. Podem tenir una economia més moderna, menys dependent, podem avançar en la reducció de desigualtats, podem fer un salt important quant a la millora de la salut pública, i també podem millorar en generació d'ocupació de qualitat, de reindustrialització a Catalunya amb criteris verds i sostenibles, amb atracció de talent, amb innovació i amb noves oportunitats també per a entorns més rurals amb una millora general de la qualitat de vida.

Aquesta és la dimensió real global de la transició ecològica. No és només una política ambiental, per tant, és sens dubte una política de futur. I en aquest marc, els pressupostos de carboni 2026-2030 esdevenen una peça central. No són l'objectiu en si mateix, sinó l'instrument que ens garanteix que totes les polítiques públiques que desenvolupi el Govern vagin en aquesta mateixa direcció. Aquests pressupostos marquen un límit d'emissions en aquest període i distribueixen les responsabilitats sectorials concretes en diferents sectors. Ens diuen quina trajectòria hem de seguir any rere any per arribar al 2030 en línia amb aquests compromisos internacionals. I ens permeten orientar inversions, planificar actuacions a mitjà termini, prioritzar recursos i, quan calgui, corregir el rumb.

A més, són una eina de transparència també. El Comitè d'Experts de Canvi Climàtic avaluarà de manera anual i el Parlament exercirà el control democràtic que li pertoca respecte a les actuacions del Govern. I això ofereix una garantia de transició que no només depèn de voluntats conjunturals que hi pugui haver en diferents governs, sinó que és un mecanisme de governança estable i exigent.

El detall sectorial dels pressupostos de carboni reflecteix una conjunció de realisme, ambició i necessitat de protecció del teixit socioeconòmic. I per això també vull felicitar el paper crucial que heu tingut com a Comitè d'Experts del Canvi Climàtic i també els grups parlamentaris, que hi heu participat de manera activa. Al final, amb energia, s'ha treballat amb una unitat que espero que sigui el més àmplia possible i que fixa aquesta consecució de grans objectius. Treballar per l'eliminació absoluta de les energies brutes, l'aposta en el desplegament ordenat però ampli d'instal·lacions d'energies renovables, parcs solars, eòlics, el foment i l'impuls de les comunitats energètiques locals, l'electrificació de necessitats de climatització, l'electrificació del parc d'habitatge, l'electrificació en la indústria i en els ports, comptant, és clar, amb la veu del territori, tal com s'insistia en la sessió de control de manera encertada pel diputat Jordi Albert, d'Esquerra Republicana.

A la indústria proposem un objectiu de reducció ambiciós. La indústria és complexa, cal electrificar i substituir els combustibles convencionals per renovables, per les necessitats tèrmiques en processos industrials, plans de descarbonització per reduir, també, les emissions en tots els processos i mesures d'emmagatzematge d'emissions. Cal tenir en compte que l'emmagatzematge d'una quantitat elevada de diòxid de carboni és una tecnologia en inici i que accelerar la disminució d'emissions de procés requereix, també, la capacitat de les empreses per portar a terme algunes proves pilot i adoptar solucions a futur.

En el sector residencial, podem assolir consecucions per mitjà d'incentivar l'electrificació de climatització, per exemple amb l'aerotèrmia, mentre introduïm energies verdes o la climatització, millorem l'eficiència energètica per reduir les demandes de calor i refrigeració. Però existeix una condició tècnica que no podem obviar: fora de l'àrea metropolitana, la xarxa en baixa i mitjana tensió presenta deficiències i es requereixen, per tant, també millores en el seu manteniment. Des del departament estem treballant, juntament amb la Direcció General d'Habitatge i amb l'Institut Català de Finances, per desplegar un crèdit específic bonificat amb fons climàtic adreçat, precisament, a aquesta finalitat.

Pel que fa a agricultura i ramaderia, tenim coneixement que les emissions d'aquest sector provenen fonamentalment de les granges amb emissió de metà, i per això la reducció s'enfoca principalment en el desplegament de l'estratègia de biogàs. Ja s'han aprovat algunes plantes que tenen capacitat equivalent a diverses plantes inicialment plantejades i treballem amb realisme per desplegar aquestes plantes de biogàs previstes, de manera ordenada, però assegurant la capacitat operativa per poder-les tramitar i aplicar les millors tècniques disponibles per reduir les emissions en aquest sector.

En transport, presentem un conjunt d'accions viables en aquest quinquenni. La nostra estratègia combina aportar facilitats per al vehicle elèctric amb l'increment de punts de recàrrega i la millora continuada del transport públic. A més, treballem amb un trasllat progressiu de mercaderies que, en aquests moments, doncs, s'estan transportant per la xarxa viària, perquè puguin traslladar-se als eixos ferroviaris. Tot i que aquesta política i aquesta disminució pensem que seran especialment rellevants no en aquest quinquenni, sinó en el següent, perquè la seva implantació, com saben, requereix projectes que van més enllà dels propers cinc anys.

També cal destacar el potencial dels plans de desplaçament d'empresa, que comencen a arribar al departament i que, instats per l'acció del Govern de Catalunya, han d'impulsar propostes concretes de transport col·lectiu de treballadores i treballadors, vehicles elèctrics compartits i altres mesures de reducció d'emissions. Estem adaptant, també, el sector serveis, que els propers anys farà un pas endavant per ser referent europeu en la descarbonització..., ser referents en productes locals, una manera pròpia i un treball amb energies netes, locals, que ens aporta no només identitat des de Catalunya, sinó, com deia, aquesta nova industrialització sostenible que es determina amb l'etiqueta verda.

I, finalment, el sector de residus –clau. Es proposa una forta reducció de gasos fonamentada en la captació de metà en els abocadors i la generació de biometà. Amb el Fons Climàtic, hem costejat un estudi amb la Universitat Autònoma de Barcelona per analitzar, precisament, la viabilitat tècnica i econòmica d'aquestes instal·lacions de captació i producció de biometà en els abocadors arreu de Catalunya. En el cas de Can Mata, ja hem demostrat com es pot derivar biometà per a consum industrial.

Tot aquest conjunt d'objectius sectorials conforma una proposta de pressupostos de carboni, que és ambiciosa, però que també és conscient i és raonable, possible. Com a prioritat tenim l'impuls del teixit productiu i de la necessitat d'assegurar aquesta transició justa. No fem volar coloms sinó que volem fixar objectius possibles, assolibles. Per al Govern és una absoluta prioritat que aquesta transició ecològica, que aquest gran repte col·lectiu sigui en termes de justícia social, però sobretot també que contribueixi a la prosperitat del nostre país.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. A continuació, prosseguim el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris per tal que puguin fixar llur posició, per un temps màxim de quinze minuts per cada grup, tal com es va acordar a la Junta de Portaveus. En primer terme, doncs, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Jordi Munell i Garcia.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. Consellera, Govern, diputades, diputats, entitats que ens acompanyeu i persones del públic... Bé, en primer lloc, des de Junts per Catalunya hem d'agrair la feina de tot el Comitè d'Experts sobre el Canvi Climàtic de Catalunya, en general a tot el grup i també, en especial, a la doctora Termes, jo diria per la seva paciència al llarg d'aquests anys, però també per la seva passió, convicció, per posar ciència i rigor a un tema que és complex, però que a la vegada és transcendental, no només per a la societat i l'economia, sinó també, com

s'ha dit, per a la salut pública de la nostra ciutadania; per tant, gràcies per aquesta feina feta.

També, gràcies al departament i a l'Oficina del Canvi Climàtic i a tota l'estructura del departament per la feina feta, i també a aquelles entitats i grups que ens heu fet arribar, doncs, les vostres aportacions, des del sector acadèmic, des de la universitat, des del sector ambientalista, l'entitat Renovem-nos, els sectorials de Junts per Catalunya... Gràcies a tots i a totes.

Constatem, en primer lloc, l'endarreriment; l'endarreriment en el compliment de la Llei 16/2017. Ja s'ha dit; s'ha dit repetides vegades. En vam parlar també l'altre dia quan parlàvem del Plater i quan parlàvem del Decret Llei 22/2025. Va ser una llei pionera. Per tant, hem estat un país ambiciós en tenir, doncs, les coses endreçades; en fixar-nos, com dèiem, en un futur més sostenible per a la ciutadania, sobretot per a la salut pública, però també per a l'economia.

I aquesta llei 2017, doncs..., estem a l'any 2025. Han passat vuit anys i encara estem pel camí desenvolupant temes: fa pocs dies, aquest decret llei que intentava accelerar les renovables; hi ha pendent encara la llei de prevenció de residus, envasos i economia circular; s'ha de fer l'avaluació de la petjada de carboni dels productes; s'ha d'integrar del tot l'acció climàtica en les planificacions sectorials del Govern; el retard en l'aprovació del Plater o el retard, també, en que arribi al Parlament, finalment, la proposta de pressupostos de carboni.

Per tant, un endarreriment constatable, però que, en tot cas, no hem de buscar culpables, sinó que hem de constatar que hi ha hagut pel mig una dissolució del Govern, l'aplicació de l'article 155, amb president i consellers a l'exili, i la convocatòria successiva de conteses electorals; la primera, l'any 17, anormal, perquè el va convocar l'Estat, i per tant, de ben segur, en una situació democràtica no normal –amb persones a l'exili fins i tot, que encara dura avui dia– no podia ser normal, doncs, poder desenvolupar una llei tan pionera com aquesta; i per tant, hem de constatar-ho.

S'ha dit –la consellera n'ha fet esment i la doctora Termes també–: estem a l'any 25 i estem, ja, per sota, per primera vegada, de les emissions de CO₂ respecte a l'any 90, que havia de ser un objectiu. Però tot això amb una constatació: l'any 90 érem 6 milions i l'any 2025 som 8 milions i escaig; l'any 90, el producte interior brut del país era d'uns 76.000 milions d'euros i l'any 25 supera els 260.000 milions d'euros. Per tant, amb tota una major activitat econòmica, amb major població, ens situem per sota de les emissions de gasos d'efecte hivernacle l'any 90. Per tant, no tot ens hauria de fer ser pessimistes pensant en això.

En tot cas, el que sí que ens hauríem de plantejar –com l'altre dia en feia esment el nostre portaveu, el diputat Vergés– l'escenari, l'escenari que plantegem 26-30, 30-35... En quin escenari de població pensem?, en quin escenari de PIB pensem?, en quin escenari de distribució del PIB per sectors pensem? I això el Govern no ens ho explica, tampoc, amb la seva proposta. D'aquí cinc anys, d'aquí deu, serem als 10 milions que diu el PSC o hem de fer contenció de població? Quin creixement tindran els diferents sectors? En aquest escenari, també és important que ho tinguem en compte.

La doctora Termes ens ha explicat les dificultats que han tingut des del seu nomenament l'any 19 fins que van poder tenir estructura l'any 22, i hem arribat al 25. Jo crec que aquestes vicissituds que ha tingut el comitè d'experts per arribar fins avui aquí, i també els darrers mesos..., també s'han sostingut, s'han mantingut, eh? Des del 26 de març, en que el comitè d'experts –que ja tenien el seu informe a punt– van demanar per comparèixer a la Comissió de Transició Ecològica del Parlament..., fins la setmana passada no van acabar compareixent. A l'abril del 2025 es va fer la presentació del seu informe en un acte públic; al juny del 25 també vam registrar, des de Junts per Catalunya, una proposta de resolució a la Comissió de Transició Ecològica demanant que es presentessin els pressupostos de carboni, aquells que dos mesos abans havien presentat el comitè d'experts i que encara no teníem cap co-

neixement de quin procediment es seguiria, si passarien primer per la Comissió de Transició Ecològica, si passarien directament al plenari del Parlament, i, per tant, es va generar una certa incertesa.

Fins i tot, el mateix juny del 25, seixanta entitats de diferents sectors reclamen en el Dia Mundial del Medi Ambient que es presentin aquests pressupostos de carboni; finalment, el 9 de juliol s'aprova la compareixença del comitè d'experts. El 28 de juliol, el Govern proposa el seu pressupost d'emissions de carboni amb un trenta-u per cent de reducció per sota –molt per sota, un onze per cent per sota– del que proposa el comitè d'experts; el 5 d'agost entra al Parlament aquesta proposta de pressupostos de carboni del Govern; el 23 de setembre, el secretari general, el senyor Terrades, ho presenta a la Setmana del Clima de Nova York, com una gran notícia pionera; el 26 de novembre, la setmana passada, el comitè d'experts compareix en el Parlament, i finalment avui i demà es sosté aquest debat.

Per tant, aquests darrers mesos també han set convulsos, convulsos en quin havia de ser el procediment a seguir i convulsos perquè, d'entrada, doncs la proposta del Govern no s'adiu amb la proposta del comitè d'experts i, segons que reconeix la pròpia llei del canvi climàtic, això hauria d'estar ben justificat i argumentat, cosa que en la intervenció de la consellera tampoc ho hem sentit.

Voldríem destacar algunes de les consideracions que va fer la doctora Termes, la presidenta del comitè d'experts, en la sessió de la Comissió de Transició Ecològica. La doctora Termes, amb la seva, com he dit abans, convicció i rigor, ens demana als grups parlamentaris que, escoltin, encara que el Govern presenti per sota de les propostes del comitè d'experts, que el que és urgent –i que en siguem tots conscients– és aprovar aquests primers pressupostos de carboni de Catalunya i després anar adequant les planificacions a les polítiques.

També ens va sorprendre –i avui també se n'ha fet esment i la consellera ha demanat perdó en aquest sentit, que el comitè d'experts va dir textualment..., la doctora Termes, que ens va saber molt greu..., va a dir «estem deixats de la mà de Déu», eh? Com he dit abans, les vicissituds passades per arribar fins aquí segurament no han set fàcils i, per tant, jo també els hi he agraït la paciència que han tingut.

Nosaltres desitgem, des de Junts per Catalunya, que a partir d'avui, a partir d'aquests primers pressupostos de carboni que es presenten al Parlament i que tindran al nostre país, que es normalitzi el procediment per presentar de seguida els següents. Com ja ha dit la doctora Termes, s'haurien d'haver presentat a deu anys i el Govern ho fa a cinc. Per tant, que sistematitzi com s'ha de fer i que, per tant, no triguem gaire temps a tenir complerts aquests deu primers anys i que hi hagi, doncs, el procediment normalitzat per presentar-los tant al Parlament com per a la seva aprovació.

També, en la proposta del grup d'experts es feia referència, com he dit abans, que el normal seria presentar, tal com s'esmenta en els tractats internacionals i a l'acord de París i a la pròpia llei de canvi climàtic, que fossin a deu anys, i per tant, en aquest sentit, no fer-ho deu anys genera un buit de governança per als anys següents –ho ha dit la doctora Termes–, però, a més a més, l'altre tema que ens ha d'alertar a tots és que, amb aquest ritme, l'any 29 hauríem esgotat les possibilitats d'emetre gasos d'efecte hivernacle per part del nostre país respecte a l'any 35, la qual cosa, segurament, això posa l'economia i la societat en un entredit complicat, no?, perquè no estarem complint els compromisos internacionals.

Si entrem en detall en els sectors –ja s'ha explicat una mica–, els sectors que contribueixen més als gasos d'efecte hivernacle són el transport, amb un trenta-quatre per cent; la indústria, amb un vint-i-sis per cent, i la ramaderia, agricultors i sector primari, amb un setze per cent. Precisament, en aquests sectors, en el transport a la indústria, és on el Govern amb la seva proposta és menys ambiciós i, per tant, hauríem de posar això sobre la taula i, en tot cas, reclamar-ne la justificació.

El comitè d'experts ens demana que s'ha d'apostar pel transport públic; evidentment, en això hi estariem tots d'acord. El que passa és que el transport públic, lamentablement, al nostre país, i pel que fa segurament al transportador majoritari de persones, que és Rodalies, doncs, no funciona. N'ha fet esment també la diputada Planas, amb la interpellació que ha fet al Govern. Però és que tan sols aquest any, els primers sis mesos de l'any 25, Rodalies ha perdut 3,2 milions de passatgers. Per tant, com podem ser ambiciosos o com el Govern pot ser ambiciós amb la reducció de les emissions de gasos d'efecte hivernacle amb aquesta situació que tenim?

També –només cal mirar l'hemeroteca– les incidències a Rodalies: portem dotze mil trens amb retard i més de tres mil cancellacions, això l'any en curs. Per tant, voler que el transport s'electrifiqui i que, per tant, els ciutadans de Catalunya ens movem de forma sostenible és gairebé impossible amb les dades que tenim sobre la taula.

S'acumulen, aquest any 2025, uns 270.000 minuts de retard i tres mil combois de ferrocarril es van suprimir a la xarxa de rodalies; hi ha nou dies d'incidències de cada deu. Per tant, aquestes dades, com dèiem, són decebedores.

I, per tant, un sector, que és el transport públic ferroviari, que podria estalviar més de 300.000 tones de CO₂ o de gasos d'efecte hivernacle a l'atmosfera..., doncs això és impossible de complir.

Per tant, ens hauríem de preguntar..., quan el Govern fa la seva proposta molt menys ambiciosa que el comitè d'experts, segurament constata aquesta realitat. Per tant, ja està justificant... Què està justificant? Que Rodalies no funciona, que la cosa va per llarg, que les inversions s'eternitzen i que als propers cinc anys no sabem què passarà.

Nosaltres pensem que la proposta del comitè d'experts és científicament coherent, que està ben argumentada, però la realitat és molt més complexa. La realitat, com dèiem, sense pressupostos per part del Govern, amb l'espoli fiscal continu, aquests més de 22.000 milions que no tenim per generar infraestructures o per invertir en noves xarxes, per exemple, o amb el dèficit d'inversions acumulat, especialment a les estructures de l'Estat a Catalunya, entre elles Rodalies. I, per tant, doncs, és impossible de poder complir les perspectives del comitè d'experts.

Si anem al transport públic per carretera, segurament els serveis urbans, el transport urbà, sí que ha fet passos importants, no? En moltes ciutats ja funcionen autobusos híbrids, o amb gas, amb hidrogen, elèctrics, però als trajectes interurbans i regionals encara no. Això és degut a la manca d'estructura de punts de recàrrega –no existeixen electrolineres a les grans vies que enllacen les diferents ciutats, comarques i vegueries– i la tecnologia per vehicles pesants segurament encara no està desenvolupada al complet, almenys la que ens arriba al nostre país.

Segurament l'esperança de millorar el transport públic per carretera i, per tant, convertir-lo en sostenible està posada en el proper concurs de transport per a l'any 2028, en el qual sortiran a concurs unes 850 línies que mouran 70 milions de passatgers anuals. Això sí que contribuiria o contribuirà certament a anar complint, a anar-nos acostant a la proposta del comitè d'experts.

Pel que fa al transport per carretera, doncs, particular, tampoc s'ha desenvolupat, com dèiem, l'estructura d'electrificació, eh? Al llarg de l'AP-7, l'AP-2, l'N-260, N-230, C-25, no hi trobem, doncs, una estructura fixa de punts de recàrrega.

També és decebedor veure com avança el Corredor Mediterrani, un corredor que podria treure de la carretera, especialment de l'AP-7, que travessa cap a Europa..., podria treure de l'ordre de dotze mil a catorze mil camions diaris, que són els grans emissors també de gasos d'efecte hivernacle. El Corredor Mediterrani, des de l'any 87, porta, doncs, un retard increïble. De fet, als darrers vuit anys, només han complert 221 quilòmetres. El ministre Puente ens deia que estaria l'any 27. Jo crec que no ens ho creiem ni nosaltres ni el propi Govern, quan és tan poc ambiciós amb aquests pressupostos de carboni.

A més a més, hi ha sospites de que s'han desviat recursos del Corredor Mediterrani cap a Madrid, cap a l'eix del corredor central, que en diuen, eh? I, per tant, tot plegat no ajuda a que puguem complir amb aquesta ambició tan rigorosa que ens fa el comitè d'experts. Avui dia, per anar de Múrcia a Barcelona, s'hi està més de nou hores. O per anar d'Alacant a Barcelona, s'hi està més de set hores.

Un corredor que podria reduir 5,5 milions de tones d'emissions de gasos d'efecte hivernacle a l'any. Tampoc se'n fia el Govern quan presenta els pressupostos de carboni i els fa tan poc ambiciosos; tampoc se'n fia que es compleixi aquest Corredor Mediterrani per a l'any 27.

Podríem afegir-n'hi encara més: els accessos del port de Barcelona, un dels principals ports del Mediterrani; uns accessos que tot just..., doncs, ja fa més de deu anys que se'n parla, o fins i tot més, i que tot just ara sembla que diuen que estaran..., l'any 26 segurament començaran les obres. El ministre diu que ara hi ha un impuls als nous accessos ferroviaris al port de Barcelona. Però fa falta també la terminal intermodal, que ens parlen que estarà acabada l'any 32 –l'any 32. Per tant, com volem complir l'ambició de la reducció de gasos d'efecte hivernacle 26-30 si hi ha infraestructures bàsiques com aquesta que ja ens situen cap a l'any 32?

Parlarem del sector industrial. El sector industrial..., em queden tretze segons, se m'ha allargat molt això, però del sector industrial en parlaré, doncs, en els cinc minuts que em quedaran després, perquè aquest és un altre sector important: aporta el vint-i-sis per cent de les emissions, però també està sotmès a una pressió des del punt de vista elèctric important, com després explicaré.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, és el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que ha demanat dividir el seu torn en dues intervencions. En primer terme, per cinc minuts, tindrà la paraula la portaveu del grup parlamentari, l'honorable senyora Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Molt bon dia a tothom. Gràcies, president. Conselleres, conseller, diputades, diputats, senyores i senyors, membres del Comitè d'Experts sobre el Canvi Climàtic... A la seva presidenta m'adreço directament per agrair-li la seva presència, la senyora Montserrat Termes, i la seva intervenció. També agrair-li, doncs, que avui comparteixin en aquest Parlament la proposta i el coneixement científic que ens vau fer arribar i que, per tant, heu fet arribar també al Govern per fer aquests primers pressupostos de carboni per a Catalunya; una proposta que, com s'ha posat de manifest, és diferent a la que el Govern, doncs, ens proposa. Per nosaltres, per Esquerra Republicana, és insuficient tant en l'abast temporal com també en aquesta manca d'ambició pel que fa a la necessària reducció d'emissions de gasos d'efecte hivernacle.

Vostès parlen de futur, el comitè d'experts ens parla de futur. Els pressupostos de carboni parlen de futur. Tot i que s'ha dit d'altra manera, crec que és important repetir, perquè tothom ho entengui, per què serveixen els pressupostos de carboni. Perquè són importants per la salut, són importants per la seguretat. Alguns estan preocupats per la seguretat, però bàsicament d'aquesta seguretat no en volen sentir parlar. Parlen de salut i seguretat per les persones, que som els grans perjudicats de l'escalfament global, i, per tant, parlen de futur.

Els pressupostos de carboni són una eina que ens assegura el futur per les properes generacions en tant que defensen i, per tant, defineixen la quantitat màxima de gasos contaminants que pot emetre Catalunya per al proper quinquenni, per tal de que puguem assolir els objectius globals de neutralitat climàtica; és a dir, per aconseguir que hi hagi un balanç zero entre l'emissió d'aquests gasos contaminants i la capacitat d'absorció a través dels embornals.

Amb l'aprovació dels pressupostos de carboni disposarem de recursos i també de coneixement dels terminis. Llavors, és imprescindible que el Govern, els partits po-

lítics, els sectors econòmics i la societat en general actuem amb urgència i, sobretot, passem a l'acció.

Per ser creïbles hem d'actuar de manera conseqüent. Entono el *mea culpa* per allò que no hem fet abans. I això implica fets més enllà de les paraules. Els pressupostos de carboni són una oportunitat, i no sé si en tindrem..., o, en tot cas, permetin-me que els hi digui, no sé si en tindrem encara més, d'oportunitats pel futur; és a dir, actuar de manera immediata, de manera ambiciosa, davant de l'emergència climàtica, en un context de descrèdit de les institucions, atiat bàsicament per aquells que s'absenten quan parlen els experts, per aquells que atien la demagògia, que són els partits negacionistes, que estic parlant de l'extrema dreta, que aquí està present en aquest Parlament, VOX i Aliança Catalana, perquè el que fan és esmenar la totalitat del sistema polític, però alhora també viuen d'aquest sistema polític.

És responsabilitat, per tant, nostra actuar amb valentia, donant suport i respostes efectives, entenedores i transformadores a la ciutadania. Perquè l'alternativa d'aquells és no a tot: no a la salut, no a la vida i no al futur.

Cal canvis, efectivament, com diu María José Sanz en el prefaci de la proposta que fa el comitè d'experts, que diu que hem de tenir un pla. Però el pla no és garantia d'èxit, però no tenir-lo és garantia de fracàs.

Molt sovint som molt bons amb les paraules, en els projectes, amb grans planificacions, però som molt dolents en l'acció. Per tant, com deia, entono el *mea culpa* per la part de responsabilitat que ens toca a nosaltres.

La manca de compliment de les propostes de resolució aprovades en els debats específics ens ha dut a la situació actual. Cal canvis, i els canvis han de ser estructurals, tant pel que fa a la mitigació de les causes que acceleren el canvi climàtic com pel que fa a l'adaptació a les seves conseqüències, per tal de minimitzar-ne els efectes.

I vostès ens apunten determinades mesures, algunes directament en el sector del transport: l'aposta per la descarbonització, el tren; la no aposta, l'ampliació de l'aeroport del Prat que es vesteix de camp..., que serem capaços de que sigui verd, que sigui sostenible, etcètera, però va en la línia contrària del que s'ha de fer. Per tant, per part de..., jo acabo aquí la meua intervenció, perquè intervindrà la meua companya, la Montse Bergés, que és la portaveu a la comissió. Però, en tot cas, concloc amb una sèrie de qüestions. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Acabo, president.

La proposta presentada pel Govern de la Generalitat, doncs, és insuficient en els termes i en l'abast temporal, poc ambiciosa; per tant, va a mínims i no a màxims. I, en tot cas, nosaltres no tenim intenció de demorar aquest pla, encara que sigui insuficient; aquests pressupostos, encara que siguin insuficients. En tot cas, és un full de ruta.

Però també avisem, avisem en la necessitat que actuarem de forma fiscalitzadora amb el Govern, i voldrà dir també que nosaltres apostem per canvis normatius per convertir en obligatoris aquests pressupostos.

Gràcies.

El president

I per acabar el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, president. Conselleres..., consellera, conseller, diputades, diputats, presidenta del Comitè d'Experts sobre el Canvi Climàtic i resta de l'equip que avui l'acompanya..., salutacions també als representants que hi ha del Grup de Governament del Canvi Climàtic de la Universitat Politècnica de Catalunya, membres de Renovem-nos i altres assistents.

També vull fer un reconeixement als companys del grup parlamentari que en les diferents legislatures han treballat aquest tema i que jo avui puc recollir també la feina que van fer, com el Ferran Civit i l'Eugeni Villalbí.

Bé, tot i que la setmana passada ja vaig poder tenir l'ocasió de fer-ho a la Comissió de Transició Ecològica en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, crec que abans de res és de justícia agrair públicament..., i quan hem tingut l'oportunitat de poder explicar la seva proposta de pressupostos, que, per cert, ha estat excessivament tard, sent una falta de respecte intolerable... Agrair, com deia, la tasca que ha fet el Comitè d'Experts sobre el Canvi Climàtic. Perquè malgrat l'emergència climàtica i la urgència de reduir les emissions de gasos contaminants a l'atmosfera, tot i això, no han tingut gens fàcil poder-la desenvolupar amb facilitats i garanties. I en aquest sentit, i malgrat que quan vam tenir la responsabilitat de governar, i en línia del que deia la meua portaveu, sí que vam aconseguir aportar més recursos per facilitar els treballs del comitè d'experts –va costar–, però probablement no van ser suficients. I, per tant, aprofitem també per disculpar-nos per la part que ens toca en les adversitats que han tingut i per reiterar el nostre agraïment a la seva tasca imprescindible.

I addicionalment els agraïments, que són de justícia, crec que també és de justícia demanar disculpes a la senyora Montserrat Termes, per vergonya aliena, després d'haver hagut de suportar les intolerables paraules mancades de respecte que la ultradreta de VOX va etzibar-li de manera desconsiderada durant la presentació d'aquests mateixos pressupostos en comissió.

Que els diputats i diputades de la resta de grups parlamentaris haguem normalitzat tons irrespectuosos o fins i tot agressius i discursos d'odi contra tota persona que no s'assembli a ells, hauria de preocupar-nos molt més del que ho estem fent ara. Perquè deixant sobrepassar els límits del respecte cap a les persones, no confrontant la mentida basada en la pseudociència i permetent que s'imposin les seves paraules només perquè alcen més la veu i no pas per la raó que tenen, estem abonant el terreny perquè en un futur no puguem recollir més que misèria, ràbia i por. Que estiguin aconseguint normalitzar aquest «macarrisme» retrògrad en seu parlamentària i que ens n'adonem quan el vomitin, aquesta vegada, avui, segurament, amb la bilis del negacionisme climàtic, contra aquelles persones que, de manera altruista, generosa i responsable, venen a compartir ciència i coneixement, hauria de fer-nos vergonya a totes i a tots. (*Aplaudiments.*)

Dit això, i abans d'entrar en la valoració concreta dels pressupostos de carboni, de la seva compareixença en comissió del comitè d'experts, ens van preocupar alguns temes, com, per exemple, la manca de garanties sobre la continuïtat del comitè. I, en aquest sentit, aprofitem per preguntar-li a la consellera –i també ho hem fet registrant diverses preguntes per escrit– si els ha garantit la seva continuïtat, i, en cas que sí, quines han estat aquestes garanties. Perquè ens consta, almenys fins la setmana passada, que, una vegada entregada la proposta de pressupostos per part del comitè, el retorn del Govern ha brillat per la seva absència.

I, en aquest sentit, la llei del canvi climàtic és clara –article 32–: «Addicionalment, establir que el Govern ha de garantir els mitjans necessaris per acomplir la tasca del comitè d'experts, el qual ha d'actuar com a secretaria tècnica i administrativa.» També estableix que el mateix comitè d'experts ha de presentar anualment al Parlament un informe sobre el grau de compliment dels pressupostos de carboni. Espero que a la rèplica, consellera, em pugui confirmar que això es garantirà.

Des del meu grup parlamentari esperem que hi doni compliment i que no passi com en altres articles de la llei, com, per exemple, el 39, relacionat amb la fiscalitat ambiental, que ni ara fa, estant al Govern, ni llavors va deixar fer, quan feien oposició, fent caure l'impost sobre les emissions portuàries de grans vaixells malgrat ser la salut de les persones la principal damnificada de la contaminació atmosfèrica. I avui justament reconeixem que el trenta-quatre per cent de les emissions venen del transport.

De les intervencions de la presidenta també s'ha percebut cert cansament i desànim, sobretot perquè, a part de les dificultats que hagin pogut tenir, avui no és

el pressupost que havien presentat i, a més a més, només incorpora el primer quinquenni. Ho lamentem sincerament. I, a més a més, tampoc hem sentit ara la consellera que hagi justificat exactament el perquè, no? I és una cosa que la llei també marca, que s'ha de justificar per què no s'aprova la proposta elaborada pel comitè d'experts.

Els pressupostos de carboni presentats pel Govern presenten gairebé un vint per cent més d'emissions que la proposta del comitè i, a més a més, només planteja aquest període, per tant, 26-30, quan s'hauria d'aprovar fins a l'any 35, que és el que obliga la llei. Per tant, des d'Esquerra Republicana creiem que la proposta del Govern hauria de ser més ambiciosa, en la línia del que proposa el comitè, i establir-se fins al 2035. De fet, el 2026 s'haurien d'aprovar els pressupostos del període 36-40. Anem tard; intentem que no anem massa més tard.

Al Govern, per tant, li demano que modifiqui la seva argumentació per justificar l'aprovació del període 26-30, quan diu que és exclusivament en l'horitzó 2030, que és fins quan hi ha un compromís europeu acreditat. I ho haurà de fer per dos motius: primer, per complir la llei del canvi climàtic i, a més a més, perquè aquest horitzó 2030, des del mes de novembre tenim un compromís europeu, fins a 2035 i 2040, d'entre un 66,25 per cent i un 72,5 per cent. La proposta que presenta el comitè d'experts és d'un seixanta-set per cent; per tant, està totalment en línia del rang proposat. Ens haurà de justificar per què no ho han acceptat.

És cert que la llei del canvi climàtic no és prou concloent ni explícita pel que fa a l'aprovació parlamentària d'aquests pressupostos –de fet, ho estem veient avui fent aquest Ple. Això, juntament al fet que el Govern ha introduït les modificacions a la proposta inicial, ha demorat aquest debat, ja que hi havia dubtes respecte a com poder incidir en les possibles mancances que presenta la versió del Govern. En aquest sentit, ja aprofitem per anunciar que des del meu grup parlamentari promourem amb el màxim consens possible la modificació i/o desenvolupament normatiu per tal de canviar aquells articles que no són prou explícits pel que fa a la seva aprovació, també el seu caràcter vinculant –com ha dit la presidenta del comitè d'experts, un factor molt important– i la fiscalització del seu compliment. No obstant les mancances que presenta aquesta versió del Govern, no serem nosaltres qui demorem encara més la seva aprovació, entenent la seva urgència en un context d'emergència climàtica i empatitzant absolutament amb la preocupació i la fatiga de qui ha fet possible la proposta de pressupostos de carboni.

Per tant, i en conclusió, per una banda, no tenim cap intenció de demorar-ne l'aprovació davant la necessitat de tenir, com deia la presidenta, un full de ruta, encara que no sigui el millor, per reduir, efectivament, les emissions contaminants, i, per altra banda, insistirem tant en la necessitat de la fiscalització anual de l'actuació del Govern com en la necessitat d'assegurar el futur del Comitè d'Experts sobre el Canvi Climàtic, garantint-ne pressupost suficient i competències àmplies. Coincidim que l'important d'avui és l'habilitació d'aquest full de ruta amb què dotar Catalunya, a més a més de manera pionera, per marcar el seu camí de reducció d'emissions de gasos amb efecte hivernacle i contribuir a creuar el límit biofísic d'escalfament del planeta. Però, més enllà de la seva aprovació, encara és més important donar-li compliment.

Per tant, i com hem dit, per una banda, els canvis legislatius i, per altra banda, també vinculant-hi la planificació de les polítiques sectorials –avui vostè ha anunciat unes mesures, però, evidentment, no hi són totes, esperem– i evitant que no siguin només propaganda utilitzada pel Govern de torn en temes de blanquejar polítiques contràries a aquests objectius de descarbonització. Perquè si no ho fem així, el més probable és que, com passa amb tantes altres resolucions, mocions –que aquí n'aprovem i en debatем moltes–, es quedi tan sols en una altra declaració d'intencions. L'exemple és l'aprovació de la Llei 16/2017, del canvi climàtic, que hem constatat moltes vegades que no s'ha desplegat la totalitat del seu contingut amb la diligència

necessària que requereix el context d'emergència climàtica, malgrat que estigui en joc la vida i la salut de les persones i, per tant, el futur de les generacions.

I en aquest punt també és oportú posar de manifest les contradiccions des d'aquesta cambra i des del mateix Govern, que moltes vegades incorren en termes de *greenwashing*, és a dir, que no n'hi ha prou amb omplir-se la boca denunciant canvi climàtic i no fer res o fins i tot actuar de manera que se n'acceleren les causes. Com ha dit la meua portaveu, hem de promoure els canvis estructurals per a la mitigació i l'adaptació. I, lamentablement –en poso exemples, eh?–, no ens estranya, perquè estem veient la voluntat d'ampliar l'aeroport del Prat, l'aposta pel Quart Cinturó o de voler expandir models d'extracció econòmica de massificació turística, depredadors de recursos naturals i de precarietat laboral, i, per tant, quedi descafeïnat el pressupost del carboni, que és evident que condicionen el present, però que per nosaltres és l'única manera d'assegurar la salut, la vida i el futur.

Acabo reiterant l'agraïment a la difícil tasca del Comitè d'Experts sobre el Canvi Climàtic, posant-nos-hi a disposició per a tot el que puguem ajudar. També el reconeixement als experts del Grup sobre Governament del Canvi Climàtic i les aportacions que fan i a tota la comunitat científica, que posa llum i coneixement i futur davant de la foscor del curtterminisme de present i la ignorància dels demagogs, encarnada pel negacionisme climàtic.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya té la paraula la diputada senyora Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament. Honorables consellers, consellera Paneque... En primer lloc, saludar també la doctora Termes, que avui ens acompanya, presidenta del comitè d'experts, doncs a qui agraïm la seva aportació, els seus documents, tot i que, com es pot imaginar i com li consta i com sap perfectament, doncs, no compartim moltes de les parts que vostè exposa en aquest document. Però, en qualsevol cas, saludar-la i agrair-li la seva tasca, la seva feina al capdavant d'aquest comitè. També saludar les persones que ens acompanyen de diferents associacions i entitats, doncs, implicades de manera directa o indirecta en aquests pressupostos de carboni que avui...

Doncs resulta que avui és un dia curiós –probablement, el Govern de Catalunya doncs el voldrà recordar com un dia històric, perquè aquí estem acostumats a tenir molts dies històrics–, perquè per fi presenten uns pressupostos. Però no pas els pressupostos que Catalunya espera, que Catalunya reclama i que Catalunya necessita. Perquè, doncs, vostès no presenten els pressupostos que serveixen per pagar mestres, per pagar hospitals, per pagar escoles, per pagar mossos d'esquadra, per pagar carreteres ni per pagar serveis socials. Aquests sí que són els pressupostos que Catalunya necessita de manera urgent, molt urgent.

En canvi, els pressupostos de carboni..., fan veure al mes de desembre, que històricament –això sí que forma part de la història– els mesos de desembre sempre s'han debatut, votat i negociat els pressupostos de la Generalitat..., doncs vostès, 3 de desembre, presenten de manera, diguem-ne, solemne i històrica, els pressupostos de carboni. Aquests sí que, doncs, arriben presentats amb entusiasme, embolicats amb un discurs carregat d'optimisme i que contrasta radicalment amb la realitat econòmica de moltes famílies i empreses catalanes. És curiós que vostès, doncs, senyora Paneque, són capaços de planificar fins al mil·ligram –fins al mil·ligram– les emissions de CO₂ del 2030, o sigui, d'aquí pràcticament cinc anys, però, en canvi, no són capaços de planificar els comptes d'aquí vint-i-vuit dies, que estarem ja a l'any 26. Són capaços d'explicar quanta atmosfera consumirem d'aquí a set anys,

però no poden explicar quants diners tindran els centres d'atenció primària d'aquí vint-i-vuit dies, 1 de gener. (*Aplaudiments.*) Curiós, com deia, molt curiós.

Perquè, escolti'm, jo li faré la pregunta que qualsevol ciutadà que estigui seguint aquest debat –fantàstic debat, interessantíssim debat–, doncs deu estar pensant, no? Perquè, què és més urgent, senyora Paneque, què és més urgent, saber quant de CO₂ podrem emetre d'aquí al 2030 o saber de quants recursos disposarà Catalunya per garantir serveis essencials el 2026? La resposta és òbvia per a qualsevol català, però no per a aquest Govern. Per a aquest Govern, doncs, l'important és el CO₂, perquè poden convertir-lo en un relat, en una pancarta, en un eslògan. I, per tant, doncs avui vostès celebren que Catalunya ja té pressupostos de carboni; no té pressupostos dels de debò, dels reals, dels que serveixen per pagar factures i nòmines, aquests no calen, però de pressupostos de carboni, doncs ja en tenim. Molt bé. Fantàstic, miri.

I entrant en matèria, miri, Catalunya va aprovar l'any 2017 la llei del canvi climàtic, la Llei 16/2017, de canvi climàtic; aquesta llei que contemplava, doncs, els pressupostos de carboni com una eina quinquennal predictable i coherent –també havia de ser coherent. I resulta que han passat vuit anys, o sigui, dues legislatures, tota una generació política sencera ha passat des de l'aprovació d'aquella llei de canvi climàtic. I ara, després d'aquests vuit anys, doncs ens ho presenten d'una manera absolutament surrealista..., perquè la senyora Termes, la doctora, presidenta del comitè d'experts, ens ho va explicar l'altre dia a la comissió: no sabien exactament el que havien de fer, si havien de venir a la comissió, si això s'aprovava en un ple extraordinari, si això s'aprovava en comissió, si havien de venir, si havien de parlar, si..., no sabien ni per quina porta havien d'entrar. Surrealista tot plegat. Estem en aquest punt. No sabien el que havien de fer.

I, per tant, doncs la senyora Termes, en el comitè d'experts, ella i les persones que l'acompanyen en aquest comitè van fer la seva feina perfectament, no? Van elaborar el document 21-25, van elaborar el document 25-30 i van elaborar el full de ruta també fins al 2035. I què fa el Govern de Catalunya, què fa el Govern del senyor Salvador Illa? Doncs no fer-li gaire cas. Encarreguen uns estudis, encarreguen una feina a uns experts, i després, doncs, no els hi fan ni cas. Curiós. Perquè vostès, doncs, retallen, redueixen, filtren i només aproven el quinquenni 26-30. I els seus socis de govern ja els hi han dit clarament avui que hi donaran suport, perquè suposo que això forma part de la *performance* general, però que no hi estan d'acord, i els hi neguen la major. Tot plegat, com dic, surrealista, en aquest dia històric per vostès i curiós per la resta de catalans.

Miri, el problema no és només el retard –que també, i sobretot–, és la incoherència monumental del seu model. Perquè vostès, les esquerres a Catalunya, les extremes esquerres, especialment, doncs, volen reduir emissions dràsticament, volen electrificar el transport, volen impulsar l'hidrogen verd, volen augmentar el consum elèctric en tots els sectors i anar cap a una Catalunya plenament descarbonitzada. Però aleshores arriba la paradoxa, i és que vostès, doncs, no volen línies d'alta tensió, no volen parcs eòlics en determinats territoris de Catalunya, no volen instal·lacions fotovoltaiques grans –avui ho hem sentit a la sessió de control–, no volen interconnexions i no volen tampoc centrals de suport. Llavors, què fem? Com ho fem, això? Anem amb l'espelma? Clar, escolti'm...

I aquí vull afegir una qüestió, que tants catalans ja han entès, però el Govern de Catalunya encara no, i és que Catalunya funciona gràcies a les centrals nuclears. Això és així, senyora Paneque. Les centrals nuclears –l'hi dic moltes vegades i avui crec que val la pena recordar-ho– ens proporcionen energia constant, són essencials per mantenir la seguretat del subministrament, produeixen electricitat sense emetre CO₂, permeten estabilitzar la xarxa quan les renovables no tenen producció i garanteixen preus competitiu per a la indústria. Perquè això no és una opinió; això és un fet físic, això és un fet tècnic i això és un fet contrastable.

I nosaltres, el Partit Popular, ho diem alt i clar: defensem mantenir obertes les centrals nuclears perquè no hi ha una alternativa real i equivalent. I això no és una qüestió ideològica, és una qüestió de responsabilitat. Perquè tancar-les abans d'hora seria condemnar Catalunya a més emissions, a més dependència de l'exterior, a més vulnerabilitat i a més costos per a famílies i empreses.

Però vostès viuen en un món paral·lel, senyora Paneque. Miri, en els documents que el Govern de Catalunya ha presentat sobre aquests pressupostos de carboni es detallen uns percentatges de reducció d'emissions per sectors, sectorialitzat, que, sobre el paper, semblen francament precisos. Perquè parlen vostès de xifres concretes per a la indústria, per al transport, per a l'agricultura, per als residus, per al sector residencial, però quan un mira la lletra petita, doncs veiem que hi ha un buit importantíssim, un buit, amb be alta, un buit absolutament important. I és: com es preveu assolir tots aquests objectius? Amb quines eines concretes? Amb quin cost? Amb quin impacte real pel teixit productiu i per l'ocupació dels sectors productius?

Parlem d'un instrument potent com han de ser aquests pressupostos de carboni, d'una eina que pot reconfigurar en profunditat l'activitat econòmica a Catalunya, però per fer una avaluació correcta, senyora consellera, cal una memòria econòmica seriosa, completa i verificable. I això és precisament el que no hi és. Aquests pressupostos de carboni no venen acompanyats d'una memòria econòmica que ens expliqui exactament l'impacte directe i indirecte que tindrà sobre els treballadors, sobre les indústries, sobre les empreses catalanes.

Miri, vostès ens demanen que acceptem una distribució d'esforços entre sectors, que en alguns casos implica transformacions profundes. La indústria ha d'afrontar inversions en eficiència i electrificació i, com li deia, les pimes hauran d'assumir noves obligacions tècniques i també administratives. I, per tant, cal saber quin és l'impacte directe que tindran aquests pressupostos sobre els costos productius a les indústries. I també cal saber, cal conèixer, senyora consellera –que tampoc ho sabem, tampoc ens ho han explicat, ni vostès ni tampoc el comitè d'experts–, l'impacte indirecte, que a vegades és encara superior a l'impacte directe, com l'efecte sobre les cadenes de subministrament, sobre els proveïdors, sobre la logística a Catalunya, la interna i també la nacional i la internacional. Una pime que proveeix a una gran empresa es pot veure sotmesa a la mateixa exigència d'inversió, encara que no disposin de la mateixa capacitat financera ni tampoc del mateix suport tècnic.

I pel que fa a l'ocupació..., dada absolutament importantíssima i que aquí no se'n parla. Senyors del govern, escoltin, vostès parlen de noves oportunitats verdes. Això és una frase, escolti'm, fantàstica, fenomenal. Però quants llocs de treball estan en risc amb aquesta aplicació? En quins sectors? En quines comarques? Quina és la repercussió sobre el món laboral? Quanta gent es veurà afectada de manera directa i també indirecta per aquesta ideologia seva política i dogmàtica? Miri, vostès haurien d'haver presentat una avaluació d'impacte, com deia, exhaustiva, amb diferents escenaris, que hagués permès comparar costos també i beneficis. I de tot això no se'n parla en aquest document i tampoc vostè hi ha fet referència avui a la seva exposició.

I aquí és on vull contraposar dos models: el model de l'esquerra i el model realista del Partit Popular. Miri, nosaltres som molt clars, aquí, a la resta d'Espanya i a tot Europa. Objectius climàtics, sí; neutralitat 2050, sí; reducció d'emissions, sí. Però també flexibilitat per als sectors, competitivitat per a la indústria, reducció de la burocràcia, tecnologia com a eina principal i, sobretot, transició justa, no imposada. Aquesta és la diferència, senyora consellera, entre vostès i nosaltres.

Miri, a la resta de comunitats autònomes, majoritàriament totes elles del Partit Popular, doncs resulta que s'estan duent a terme polítiques que funcionen i no els calen aquests pressupostos de carboni, que no són reals, i vostè ho sap. Galícia, per exemple: incentius reals, simplificació administrativa, protecció real del món rural. Andalusia: desplegament renovable ràpid, ordenat i amb seguretat jurídica. Madrid:

zones de baixes emissions equilibrades amb la logística i amb l'activitat econòmica. I Catalunya? Doncs bé, Catalunya és el laboratori del no. No a les línies, no als parcs, no als consensos, no a la indústria, no a l'ampliació de l'aeroport de Barcelona, no al sentit comú. I això, senyora consellera, no és lideratge ecològic. Això és paràlisi ecològica.

Miri, nosaltres proposem un model climàtic que funciona amb dades, no amb dogmes. Calen mecanismes de suport reals i immediats, subvencions directes per pimes i per autònoms, deduccions fiscals per renovar flotes i equips com necessitaran, fons d'innovació energètica per a la indústria. Expliquin també, senyora consellera, què se n'ha fet dels fons Next Generation, perquè segurament haguessin permès perfectament millorar instal·lacions a moltes empreses per emetre menys CO₂, i no sabem què se n'ha fet, d'aquests fons Next Generation.

També cal flexibilitat sectorial. No es pot demanar el mateix a un agricultor que a una empresa química. Suposo que això tothom ho entén. Vostès, el Govern de Catalunya, no. No es pot aplicar un objectiu uniforme a tota l'economia. Això no és transició, això és burocràcia.

Cal també energia fiable i disponible. I aquí hi torno: mantenir centrals nuclears operatives, modernitzar-les i ampliar-les, si cal, garantir la seva estabilitat, reforçar xarxes i subestacions, accelerar renovables on hi ha consens, evitar el bloqueig administratiu etern.

Senyora consellera, el grup popular, el Partit Popular de Catalunya, no podem donar suport a uns pressupostos de carboni que penalitzen l'economia, que ignoren la realitat energètica, que menystenen la indústria, que imposen càrregues inassumibles a les famílies i a les empreses i, sobretot, que renunciïn al sentit comú. Nosaltres som els del sí al clima, sí a la transició ecològica, sí a reduir emissions, sí a l'aire net i sí a les centrals nuclears i també a les renovables.

I per tant –i acabo–, Catalunya necessita seny, necessita responsabilitat, necessita realisme i, sobretot, necessita un govern que pensi en la gent, en els seus treballadors i en les nostres empreses. Necessitem uns pressupostos de veritat, no només els de carboni.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. Hoy los señores de Esquerra nos piden que pidamos perdón por defender a los trabajadores catalanes –que pidamos perdón por defender a los trabajadores catalanes. Jamás vamos a pedir perdón por defender a los trabajadores catalanes. Los que tienen que pedir perdón son ustedes por instaurar las zonas de bajas emisiones, por destruir el empleo, por destruir la industria y destruir la economía catalana. Ustedes son los que tienen que pedir disculpas y pedir perdón.

Miren, en VOX consideramos que el tema a tratar no representa una preocupación trascendental para los catalanes y, por lo tanto, nuestra participación se limitará –por respeto hacia quienes nos han confiado su voto y esperan que mantengamos un compromiso constante con sus intereses– a participar en una única intervención esta mañana y en la votación que se celebrará mañana jueves. Quiero hacerles partícipes, como es evidente, que el presidente del grupo parlamentario, Ignacio Garriga, no se encuentra presente en este hemiciclo porque a lo largo de esta mañana tiene diferentes reuniones con sectores clave de la sociedad para escuchar de primera mano los problemas que enfrentan los ciudadanos y buscar soluciones reales. (*Remor de veus.*) Sí, efectivamente, ¿saben por qué? Porque mira, mientras Illa está de ruta por medio mundo, Garriga recorre barrio a barrio de toda Cataluña, cada rincón de Cataluña. Mientras Illa está de paseo *hippy* por México, Garriga está escuchando a los vecinos de Sant Andreu.

Por tanto, aquí es lo que estamos haciendo hoy, un paripé en cuanto a una cuestión que es muy seria, pero que ustedes la relativizan. ¿Por qué? Porque ya se ha visto, lo hemos podido contemplar no solo y únicamente en la comisión, donde se vio claramente, ¿no? Que, por cierto, quiero felicitar la brillante intervención que hizo nuestro compañero Tarradas desenmascarando un informe que se demostró que no tenía ningún tipo de rigor, de credibilidad ni de fiabilidad. Así que muchas gracias, Alberto.

Como decía, nuestro presidente de grupo está en la calle. Y ¿por qué? ¿Por qué está en la calle? Porque nosotros sí creemos que estar junto a los vecinos que sufren su antipolítica es la mejor manera de cumplir nuestro compromiso con quienes han depositado su confianza. Qué fácil, ¿verdad? Qué fácil, señora Paneque, legislar desde los despachos, ignorando completamente la realidad y sin ningún tipo de rigor, ni en cuanto a las causas ni mucho menos las consecuencias, ¿verdad? Qué fácil es limitar la libertad de las personas desde posiciones acomodadas y privilegiadas, ¿no creen? Aquellos que van con bicicletas de cinco mil euros al Parlament nos dicen que tienen que reducir los hombres y las mujeres que no pueden ir con sus coches, que no pueden ir con sus aviones, que no pueden ir evidentemente con su transporte público, pero sí que ellos pueden hacer lo que hacen. Vaya vergüenza, ¿eh?, qué vergüenza.

Y miren, algunos dirán que hay aspectos e informes científicos que abogan por este tipo de restricciones, pero nunca los citan, más allá de los cuatro chiringuitos *ad hoc*. Algunos otros incluso culparán del frío que hace en diciembre si vas o no vas al trabajo en coche, incluso otros se atreverán a decir que esta no es una cuestión ideológica, sino climática. Pues miren, no, en absoluto. Esto de los presupuestos de carbono presentados por el Govern..., son una auténtica farsa. Estas medidas fanaticoclimáticas no son ni por cuestiones ambientales, ni por cuestiones de salubridad, ni mucho menos por cuestiones ecológicas; son puramente cuestiones políticas e ideológicas. El acoso permanente a los catalanes con limitación de la movilidad, como las zonas de las bajas emisiones, limitar el consumo de agua a muchas poblaciones, limitar la temperatura a nuestros comercios y restaurantes, imponer el impuesto del CO₂, imponer una ecotasa a las nucleares, entre otras cuestiones, recae bajo una ideología política.

Y hoy es un claro ejemplo de lo que, con un supuesto título inofensivo, «*Pressupost de carboni 2026-2030*», lo cierto es que están reprimiendo a las empresas y los ciudadanos, vigilan a la ciudadanía, controlan su movilidad y su economía y, por supuesto, como no podía faltar de otra manera, centralizan en la Generalitat toda poderosa la capacidad de poner muros al aire. Es que es impresionante. Parece de chiste, pero no, lo hacen ellos.

El Govern pretende reducir el treinta y uno por ciento de las emisiones; cuatro años, cinco años, muy bien. Ocho por ciento cada año. Perfecto. Bueno, pues miren, yo solo les voy a dar un dato que refleja el nivel de estupidez de esta semejante propuesta. España, en el global de emisiones, todo el mundo, únicamente ocupa el 0,07 por ciento del carbono mundial. Hagan ustedes los cálculos en Cataluña. Pero, en cambio, sin embargo, plantean exigencias muy severas contra el sector energético, contra el sector del transporte, contra el sector primario y, como siempre, contra el sector industrial. Unas medidas con unos costes económicos y sociales que no se han cuantificado. No vemos el análisis de coste-beneficio que es obligatorio y que exige la política pública. ¿Cómo lo han hecho? Que lo expliquen, no tienen respuesta. (*Alguns aplaudiments.*)

Aún más importante, señora Paneque, ¿han calculado ustedes el coste económico que suponen estas medidas? Una por una. ¿Han calculado lo que le va a suponer al sector privado que ustedes levanten la mano, soplen un dedo y marquen el rumbo de manera discrecional, sin ningún tipo de rigor y fiabilidad? ¿Lo han calculado? ¿Saben lo que es más duro? Que nos jugamos miles y miles de puestos de trabajo y ni tan

siquiera son capaces de admitirlo. ¿Qué respuesta le van a dar a esas empresas que se ven obligadas a cerrar porque su actividad les impide reducir tal salvajada? Por el tipo de actividad, ¿qué les van a decir? ¿Que no se preocupen, que ya importaremos esos productos de China, que para eso hemos abierto una embajada en China, a pesar de que es el país del mundo con más emisiones de CO₂ global? (*Alguns aplaudiments.*) ¿O quizás que no se preocupen, que sus productos ya los importaremos de Marruecos o de Argelia? Total, ya lo estamos haciendo, ¿no? Hay que incidir en eso.

¿Qué respuesta les van a dar a esos trabajadores que se van a ver en la calle? ¿La misma que dio en comisión la directora del comité de supuestos expertos sobre el cambio climático? ¿Que en los años ochenta la gente ya se tuvo que buscar la vida y que no pasó nada, no fue un apocalipsis? ¿Esa es la respuesta? O mejor, ¿les van a responder que el famoso SOC, Servei d'Ocupació de Catalunya, les va a buscar un trabajo y una alternativa a esos trabajadores que se vean en la calle? No tienen ustedes vergüenza, ni lo más mínimo. ¿No ven que cada vez son más los catalanes que no les compran su suicidio climático? ¡Pero si no se lo creen ni ustedes!

Solo les voy a poner un único ejemplo que lo demuestra prácticamente todo. Miren, el propio informe, que es lo que sustenta las políticas públicas que hoy se quieren aplicar con el presupuesto de carbono, dice así. El propio informe de esos supuestos expertos admite –¡ojo!– «las limitaciones importantes en la disponibilidad y precisión de datos sobre emisiones». Es decir, hacen previsiones sin rigor ni fiabilidad. Claro, a partir de aquí, ya resulta imposible construir un presupuesto climático fiable cuando ni siquiera dispone de una base científica sólida, y eso está constatado en el informe.

Y bueno, claro, alguno dirá: «Pero eso informe no es preceptivo». Claro, pero si ustedes analizan todos y cada uno de los puntos en materia energética, en materia de transporte, en materia climática, en materia industrial, todos los pasos que proponen estos señores son los que ustedes están ejecutando, paso por paso. Por tanto, no sé si la agenda 2030 era el evangelio para algunas personas, como decía Margallo, pero para ustedes su evangelio es ese comité de expertos. Vamos *apañaos*.

Miren, no estamos ante una justicia climática, sino una dictadura climática, y, por supuesto, una injusticia social. Y se lo voy a dejar muy claro, señora Paneque, esta apuesta al alza no me parece solamente arriesgada, sino que es una temeridad. Hablamos de objetivos que condicionarán durante años las políticas de movilidad, la producción industrial, coste energético y la viabilidad de sectores enteros que afectan a la economía catalana.

Por eso, desde VOX entendemos que cualquier propuesta debe basarse en el sentido común, como principio elemental. No intentar poner muros al aire cuando somos únicamente, en España, el 0,07 porcentaje en cuanto a la emisión de carbono mundial. Miren, el papel lo aguanta todo, pero es que las familias y el tejido productivo, no. Cada restricción o limitación es una persona más que se va al paro y en esa política les puedo asegurar que no nos van a encontrar jamás. Y por eso ya les anuncio que vamos a reprobar los presupuestos; vamos a reprobar los presupuestos y les puedo asegurar que no nos van a encontrar..., ni a participar en ese despropósito.

Muchas gracias.

El president

El Grup Parlamentari Comuns també ha decidit dividir el seu torn en dues intervencions. I, en primer terme, per fixar la posició d'aquest grup parlamentari, té la paraula la seva presidenta, la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Sí. Bon dia. Gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. I vull començar com jo crec que no pot ser d'una altra manera, que és agraïnt al Comitè d'Experts sobre el Canvi Climàtic de Catalunya la feina que han fet; una feina rigorosa, una feina tèc-

nica, una feina científica. I per això ara és el torn de la política i la política ara ha de fer la part que li toca, que és no només escoltar, sinó també actuar.

Vull dir que els comuns donem suport, ple suport a les recomanacions del comitè d'experts. El nostre full de ruta, la guia de cap a on ha d'anar Catalunya en la reducció d'emissions està clara i és la que ha marcat el comitè d'experts, i per això, consellera Paneque, no podem compartir el posicionament del Govern. No poden arribar avui aquí, com si això foren les rebaixes, com si això fora el Black Friday, i dir «no, és que no planificarem a deu anys, és que planificarem només a cinc», «no, és que la reducció no serà de cent, és que serà de cinquanta». És que el clima no negocia i, per tant, lo que no poden és vindre i dir que comparteixen les conclusions, però que si de cas ja veurem més endavant i que ens quedem a mig camí. No ho podem compartir.

I ho torne a dir, no ho compartim perquè amb el clima no és negocia, perquè no podem aturar el rellotge, perquè anem massa tard i perquè el futur és ara. I perquè si declarem una emergència climàtica, el mínim que hem de fer és ser coherents, governar com a tal i planificar. I vostè i totes les que estem aquí sabem que la lluita contra l'emergència climàtica i si algú tenia algun dubte, doncs, amb la intervenció anterior ens ha quedat bastant clar, la lluita contra l'emergència climàtica és una batalla material i és una batalla cultural. Es una batalla material perquè ens hi va la vida i ens hi va la salut, perquè sense reduir les emissions no hi haurà progrés ni futur, ni la famosa i coneguda, com diu el president sempre, «prosperitat compartida», perquè és que directament no hi haurà prosperitat i perquè això va d'escollir entre mantindre els privilegis d'uns pocs, que prefereixen cremar totes les naus, seguir amb el model del totxo i del ciment i el que vinga darrere que s'apanye, o reconèixer que l'impacte climàtic també va de classe social i que no és el mateix viure una onada de calor amb aire condicionat o amb un ventall, tindre calefacció a l'hivern o quatre mantes per intentar passar l'hivern. No és el mateix treballar a una oficina que estar al camp recollint la collita, pujat a una bastida o agranant els carrers mentre estem a quaranta o a quaranta-cinc graus de calor. No és el mateix perquè no es pateix igual.

I també és una batalla cultural, perquè, ai, quina casualitat que els que parlen de «terrorisme climàtic», de «suïcidi climàtic», els que volen llençar a les escombraries l'agenda 2030, els que estan en contra del pacte verd i de la ciència són els mateixos que neguen les violències masclistes; són els que propaguen els discursos d'odi en contra de les persones migrades i en contra dels drets humans; són el mateix. Per tant, estem davant d'una batalla que és material i una batalla que és cultural.

Per tant, consellera, el Govern, si es diu «progressista», ha d'anar a fons; tots i totes hem d'anar a fons en contra de l'emergència climàtica. I això vol dir que s'han de reduir emissions amb l'ambició i l'agilitat que ens proposa el comitè d'experts. Coherència és el mínim que li podem demanar a un govern; coherència i transparència. Consellera, quant incrementaria les emissions de gasos d'efecte hivernacle una hipotètica ampliació de l'aeroport del Prat? Perquè encara no ho hem escoltat al Govern. No hi ha manera de saber aquesta dada. Sí que hem escoltat el que ha dit Barcelona Regional, que és que creixeria en un trenta-tres per cent; l'Observatori DESCA parla d'un increment del quaranta-cinc per cent.

També sabem que l'IAG, el principal operador de l'aeroport del Prat, format per Vueling, per Iberia i British Airways, és l'empresa que més CO₂ emet de tot l'Estat. Per tant, digui'm quant incrementaria les emissions aquesta hipotètica ampliació de l'aeroport, perquè no és coherent estar exigint-li esforços a la indústria, esforços al sector primari i després seguir impulsant el sector turístic amb aquesta ampliació per portar 20 milions de turistes més cada any. No té cap sentit dir que s'està al costat de la ciència i, alhora, impulsar infraestructures que incrementen les emissions.

Com deia ara la presidenta del comitè d'experts, Montserrat Termes, aquests pressupostos no són una operació comptable, són una brúixola per fer una transició

que el Govern s'ha d'encarregar de que siga justa, amb inversió pública, participada per la ciutadania, ràpida i ambiciosa. Com he dit abans, el clima no negocia, no negocia amb calendaris electorals, no negocia amb excuses, no negocia amb els lobbys que volen seguir fent diners i no negocia amb la inacció disfressada de prudència.

I acabe, president. Avui tenim dues imatges sobre la taula: un rellotge que no s'atura, cada any que passem sense posar límits és un any més d'injustícia climàtica, i una brúixola clara, que ha d'orientar totes les polítiques públiques. Per això, consellera, li demanem que amb aquest rellotge i amb aquesta brúixola es posen del costat bo de la història.

Moltes gràcies.

El president

I per tancar aquest torn, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Bon dia a totes. Agrair, com no pot ser d'una altra manera i com ha fet la presidenta del meu grup, la Jéssica Albiach, un agraïment sincer i directe al Comitè d'Experts sobre el Canvi Climàtic a Catalunya, a la seva presidenta, la doctora Montserrat Termes, i, sobretot també a tot l'equip que ha fet possible una proposta que per a nosaltres és rigorosa, que és fonamentada i que hauria de ser útil per a la política pública; agrair també la presència del secretari i la directora de les persones, d'institucions i entitats que avui ens acompanyen i lamentar l'absència del president de la Generalitat i del conseller d'Empresa i Treball, que també és de Turisme en un debat com aquest. Segur que les agendes són difícils de gestionar, però em pregunto si no les hauríem pogut gestionar millor si aquest debat hagués estat sobre els pressupostos econòmics i no els de carboni.

El que hem fet el Comitè d'Experts sobre el Canvi Climàtic de Catalunya no ha sigut només una anàlisi científica. La setmana passada la presentació a la comissió de Territori ja li vaig dir molt clar: han posat un mirall davant de la política, un mirall que ens mostra una realitat, que no tenim temps, que no podem continuar ajornant les decisions difícils i que caldrà començar a governar a l'altura del que vam declarar, una emergència.

Des dels Comuns, ho diem sense eufemismes. Aquesta proposta de pressupostos de carboni del comitè d'experts és el nostre punt de referència. És el que considerem políticament i èticament vinculant. És el llistó mínim del qual no ens podem apartar si volem fer les coses amb serietat, però també hem de ser honestos i arribem tard, molt tard, i no només per uns mesos, hi arribem amb gairebé una dècada de retard. La Llei catalana 16/2017, aprovada amb un ampli consens, estableix que el primer i segon quinquenni s'havien d'aprovar abans de finals del 2020 i el tercer, el 31-35, abans de finals del 23. Bé, estem acabant el 2025 i estem aprovant, o no, el segon; el primer ja l'hem perdut.

Mentre, entre el 2017 i el 2024 Catalunya ha emès més de 327 milions de tones de CO₂ equivalent. Això suposa més de la meitat del pressupost total per al període 17-50, que el comitè fixa en 637 milions. La inacció ha tingut un cost i aquest cost és climàtic, però també és social i generacional. Com més triguem, més ràpides i més dures hauran de ser les reduccions futures, i més difícil serà que siguin justes. I aquest retard no és només d'aquest Govern, és el resultat d'un model estructural construït durant dècades basat en una idea falsa de progrés: més asfalt, més cotxes, més ciment, més creixement a qualsevol preu; un model que ha evitat sistemàticament posar límits als sectors amb més poder econòmic.

Els pressupostos de carboni són el límit d'emissions que pot assumir Catalunya en cada període per complir amb els seus compromisos climàtics, és a dir, una manera de posar un topall a allò que pot emetre la nostra societat sense traspassar els límits planetaris. És, per tant, com ha dit la doctora, una eina de planificació, però també de rendició de comptes, de coherència i també de conflicte, perquè, com tota

eina de límits, posa límits i això, evidentment incomoda. Què ens proposa, el comitè d'experts? Un pressupost global de 403 milions de tones de diòxid de carboni per al període 21-35, una trajectòria de reducció mitjana del vuit per cent anual i un pressupost per al quinquenni 26-30 de 133,6 milions de tones de diòxid de carboni, que suposa una reducció del quaranta-dos per cent respecte del 1990.

I què ens proposa el Govern? Cent seixanta-un milions de tones de diòxid de carboni pel mateix període, per tant, un vint per cent més i el que són 28 milions de tones més. Per tant, no estem parlant d'un matís. Estem parlant d'una desviació important que té i tindrà conseqüències molt concretes. I això..., el que fa el Govern és ajornar decisions; vol dir ajornar la transformació; vol dir tornar a repetir el «ja ho farem després», quan serà més difícil, més car i més injust. Vol dir tornar a repetir el «som 8 milions» i «al planeta n'hi viuen 8.000», eludint la nostra responsabilitat.

Per això també lamentem que el Govern no hagi comptat amb els grups parlamentaris per a la seva proposta. Des dels Comuns volem que aquest Parlament aprovi la proposta del comitè, íntegra, i exigim al Govern que expliqui amb dades sòlides per què se n'allunya. Quin impacte tindria per sectors? Quin risc real hi ha de deslocalitzacions? Quin cost social i sanitari assumim si ajornem l'esforç? Perquè si no hi ha explicació, el missatge que es dona i que donem tots i totes plegats és que és molt perillós, és que la ciència només és orientativa, és que la llei és flexible i és que el que mana, com sempre, són les pressions dels que no volen canviar res.

La presidenta del comitè ho ha dit molt clar: l'economia va més de pressa que la política i el poder econòmic arriba abans que la veu de la ciència o del territori. I és per això que els pressupostos de carboni han de tenir força jurídica, perquè si no la tenen, guanyaran els de sempre.

I mentre parlem d'emergència climàtica, tenim sobre la taula projectes que van en direcció contrària: l'ampliació de l'aeroport del Prat; l'execució del Quart Cinturó, ara dit «ronda Nord»; la multiplicació de carrils a l'AP-7, un model logístic dispers i contaminant. Cap d'aquests projectes, cap, és compatible amb el compliment real dels pressupostos de carboni.

El cas de l'aeroport és, evidentment, el més flagrant. El trànsit aeri associat al Prat genera avui més de 7 milions de tones de CO₂ anuals; amb l'ampliació podrien passar, amb les previsions més optimistes, dels 10 milions. Això és el triple de les emissions de tota la ciutat de Barcelona. Si ho comparem amb el pressupost total anual del Govern per al període 26-30, aquests 32 milions de tones per any volen dir que només l'aeroport del Prat es menjaria un terç del total.

I això vol dir una de dues: o bé els pressupostos s'incompliran o bé es trasllada aquest esforç a altres sectors –la indústria, les ciutats, les famílies, la pagesia– i això seria injust i seria inacceptable, perquè voldria dir que, mentre les grans infraestructures segueixen com si res, la gent treballadora ha de fer el sacrifici. Amb les autopistes o les autovies passa una cosa semblant: cada nova via ràpida és una dificultat afegida per al sector del transport. Per això diem que no és coherent aprovar pressupostos de carboni amb una mà i impulsar infraestructures que els fan saltar per l'aire amb l'altra i això sense tenir en compte el que suposa en termes de destrucció d'ecosistemes naturals com a embornals de CO₂.

Els Comuns proposem tres decisions polítiques clares: la primera, força jurídica. Els pressupostos de carboni han de formar part de la llei com un annex vinculant, amb un procediment d'elaboració anticipada, amb seguiment anual al Parlament i amb mecanismes correctors si hi ha desviacions; això vol dir modificacions legislatives.

La segona, el límit global fins al 2050. Catalunya ha de saber quant CO₂ pot emetre en total fins a assolir la neutralitat i ha de repartir aquest marge amb equitat entre quinquennis perquè cap govern pugui cremar el futur per salvar el present.

I la tercera, equitat territorial i sectorial. Incorporar explícitament el principi de justícia climàtica en la distribució sectorial, però també territorial, dels esforços de reduc-

ció d'emissions perquè una transició no es fa al despatx; es fa als barris, als polígons, a les escoles, als camps i als boscos. Per tant, força jurídica, límit global fins al 2050 i equitat territorial i sectorial.

I també aprofitar l'oportunitat de l'emergència climàtica per impulsar la descarbonització de la compra pública mitjançant la incorporació de criteris de reducció d'emissions en la contractació prioritzant les opcions amb menor empremta de carboni per davant d'aquelles més econòmiques; això afavorirà, també, la producció de proximitat. Perquè els pressupostos de carboni no són només xifres –totes les que anem escoltant–; són un programa de país.

Els pressupostos de carboni, deia, són una tria de país, una eina per ordenar les nostres prioritats i fer que la lluita climàtica es tradueixi en drets concrets per a la ciutadania. Vol dir decidir com es mou la gent, apostar de veritat pel transport públic amb trens que funcionin, amb més busos, més tramvies i amb una mobilitat activa que faci possible anar en bicicleta amb seguretat i amb dignitat; vol dir reduir la dependència del cotxe privat, no per ideologia, sinó per justícia i salut; vol dir decidir com viu la gent, garantir habitatges rehabilitats, confortables, adaptats a climes més extrems..., fer que el dret a la salut inclogui també respirar un aire net, protegir-se de la calor i viure en entorns que cuidin la salut física i emocional –i això és també un estalvi econòmic–; vol dir decidir com treballa la gent, impulsar una economia descarbonitzada i arrelada al territori, acompanyar la indústria perquè es transformi i arrossegui ocupació estable i digna, apostar per l'economia circular, la innovació verda i la sobirania industrial com a motors del canvi, i vol dir decidir com cuidem el territori que ens sosté, protegir el sòl agrari i la pagesia, fer de l'agroecologia una política pública de país, tenir cura dels nostres boscos com a embornals de carboni com a refugis de biodiversitat i com a espais vius, no pas com a zones de risc.

Això és el que vol dir un pressupost de carboni amb força real, una eina per fer política amb horitzó, amb valors i amb compromís, però també vol dir més electricitat, perquè electrificar és descarbonitzar, i no qualsevol electrificació ens serveix; una que sigui renovable, descentralitzada i justa, que ens allunyi de la dependència dels combustibles fòssils i de les grans corporacions i que ens apropi a un model energètic sobirà, participat i distribuït, i vol dir, sobretot, posar fi a un model de cent vint anys de generació centralitzada on la ciutadania només podia pagar i callar; vol dir invertir en renovables, però també vol dir reduir la intensitat energètica de tota l'economia. I ha de ser, també, element de valor afegit de la nostra indústria, una energia neta i barata en comptes de la precarietat laboral com a valor afegit. Això vol dir més indústria i menys turisme.

Per tot això la nostra resposta a la proposta del Govern –i acabo, president– serà coherent amb reclamar molt més, amb exigir almenys el quaranta-dos per cent del comitè i no pas la reducció del trenta-u per cent del Govern, amb convertir aquests pressupostos en llei, en brúixola i en una eina de país. Perquè sabem que el cronòmetre no s'atura, però la política avui encara pot reaccionar. I nosaltres, com a Comuns, volem fer-ho al costat de la ciència, de la justícia climàtica i, sobretot, de les generacions que vindran després.

Gràcies.

El president

En nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bon dia a tothom. Consellera, consellers... Bé, primer de tot, començar dient que, com diu la consellera, avui és un dia històric, doncs el president hauria d'estar aquí. Si tan importants són aquests pressupostos, entenem que el president hauria d'haver estat aquí o s'hauria d'haver esperat a presentar-los en un ple..., que el president fos aquí per donar-li la importància que tenen. S'imaginem vostès que s'aproveessin els

pressupostos de Catalunya i el president no assistís al debat i aprovació? Doncs això, per nosaltres, és el que està passant avui i el que demostra clarament és la poca ambició del Govern en seguretat climàtica.

I, en segon lloc, també una altra absència, però més justificada, que és l'extrema dreta quan parlava la presidenta del Comitè d'Experts sobre el Canvi Climàtic; una absència justificada perquè ja sabem que quan senten la realitat científica, el coneixement, els explota el cap i, evidentment, han preferit marxar. Haguéssim preferit també que no utilitzin els minuts que tenen en aquest debat per dir bestieses.

I ja per començar, un agraïment sincer a totes els membres del Comitè d'Experts sobre el Canvi Climàtic i a totes les persones treballadores i externes que han participat en l'elaboració d'aquests pressupostos de carboni, els seus, els del 2031-2035, per la seva rigorositat científica, pel seu compromís amb el país i pel seu compromís real amb la reducció d'emissions i fer avançar el país. I tot això cal remarcar que vostès, els membres del comitè –els set membres– ho han fet de manera altruista i sense cobrar res, perquè després alguns aquí s'atreveixen a parlar de «xiringuitos» i que es col·loquen persones –ho fan de manera gratuïta i altruista.

Bé, finalment, avui, doncs tenim aquí els pressupostos de carboni, els que emanen de la llei del canvi climàtic, aprovada per aquest Parlament, com tots saben, l'any 2017. Per tant, anem vuit anys tard. Lamentablement, el 2019 es constitueix el Comitè d'Experts sobre el Canvi Climàtic; el 22 aconsegueixen, ja, ser tots els set membres que determina la pròpia llei –és a dir, cinc anys per constituir-se i arribar a ser els set membres– i, seguidament, la incorporació de dos tècnics de suport. Bé, aquest començament ja ens indica clarament la poca importància que li donaven els anteriors governs a aquesta iniciativa, cinc anys per constituir-se i posar-li un mínim de personal per poder tirar endavant.

Però, bé, és igual, hem d'estar contents. Estem avui aquí i aquests pressupostos els tenim sobre la taula. Lamentablement, també, assenyalar que dos dels tres impostos climàtics que assenyalava la mateixa llei avui encara estan al calaix, el que afecta les empreses contaminants de gasos d'efecte hivernacle i el d'emissions portuàries de vaixells, un altre incompliment de la pròpia llei aprovada amb la sobirania d'aquest Parlament.

I parlant d'incompliments, l'article 7 de la llei del canvi climàtic estableix, en el seu apartat 1, que s'estableixen per períodes de cinc anys i s'aproven amb una antelació de deu anys. Doncs ja hi som. Els primers pressupostos de carboni que ens presenta el Govern –no els que ha fet el comitè– només ens presenten a debat i aprovació un quinquenni, tot i que els que van presentar el comitè d'experts arriben fins al 2035, incorporant el següent quinquenni que vostès ja ni presenten, i, de fet, mirant com justifiquen aquest incompliment amb la memòria justificativa, llegim, i llegiré de manera literal i sorprenent. Posen: «Presentar un pressupost 2031-35 també incompliria amb l'antelació de deu anys, però amb menor intensitat.» I es queden tan amples. Aquesta és la gran justificació que fa el Govern per no presentar el següent quinquenni, una justificació digna d'aquell qui no té una voluntat política clara d'apostar per la llei del canvi climàtic i la reducció d'emissions.

I, consellera, ara li recordaré què proposaven i deien vostès la legislatura passada des de l'oposició. I, mirin, la CUP vam votar a favor de propostes que van presentar vostès, el Grup del Partit Socialistes: «El Parlament de Catalunya insta el Govern a presentar els pressupostos del carboni abans del 30 de juny del 2022, que han de cobrir els dos quinquennis pròxims.» I el seu diputat, Jordi Terrades –a qui saludo, que, bé, abans estava per aquí escoltant-los–, que era secretari general de Territori, deia: «El Govern l'ha de portar al Parlament perquè fem el debat parlamentari i fixem els objectius per als propers cinc anys i per als altres cinc.» És a dir, un debat per als propers deu anys i va finalitzar la intervenció amb una frase que compartíem i compartim «que al Parlament hi hagi un debat sobre acció climàtica anual»; també ho recordo per si a algú se li ha oblidat, no? Consellera, sembla que sí, que a algú se

li ha oblidat. Vostè hi era, en aquella comissió, igual que hi era jo, i avui li demanem el mateix: dos quinquennis i el debat anual. La nostra posició és la mateixa; vostès sembla que al tocar poder s'han oblidat del que reclamaven.

I més temes que ens preocupen. És veritat que la llei no especifica el rang dels pressupostos de carboni i, com ja vam dir a la Junta de Portaveus, pensem que hauria de tenir rang de llei, com els pressupostos de Catalunya. Una manera seria introduir-los a la llei d'acompanyament d'aquests, però avui som aquí discutint-los i, en principi, un dels punts de la proposta de resolució del Grup Parlamentari del Partit Socialistes posarà «aprovar els pressupostos de carboni d'aquest any» –estrany, molt estrany. Pensem que els hauria de posar a debat i votació el propi Govern, que ja els va aprovar, de fet, aquest juliol, i no pas portar-los a un grup parlamentari. De fet, l'article 7 de la llei ja estableix, a l'apartat 2, que correspon al Parlament aprovar els pressupostos a proposta del Govern, prenent com a base les recomanacions del Comitè d'Experts sobre el Canvi Climàtic. Això tampoc no ho han fet massa.

I els grups presentarem una PR amb tres punts sabent que no modifiquem el pressupost en cas que s'aprovin les propostes que nosaltres presentem. En tot cas, poden condicionar alguns temes, però poca cosa més. Per tant, no entenem massa aquesta fórmula, tot i reconèixer que sí, que compleix amb la legalitat. Nosaltres pensem que no hauria de ser una proposta de resolució –i ho hem dit des del primer moment–, sinó que hauria de ser una llei perquè ha de poder condicionar la planificació econòmica i sectorial i el Govern ha de tenir responsabilitats en tots els departaments per aplicar-la i això amb una proposta de resolució no passa.

Entrant a la proposta, el que vostès ens presenten per nosaltres no és suficient; és totalment insuficient. Nosaltres pensem que la proposta que ens presentava el comitè és molt més seriosa i, a més, està fet per persones científiques i és molt més acurada i distribuïda per diferents sectors i, a més, la realitat, també, que veiem entre l'una i l'altra és que els científics sempre posen com a base l'any 1990 i vostès, sempre que poden, posen l'any 2005, un debat que ve de lluny, però que nosaltres tenim molt clar que la base és el 90 i actualment estem per sobre de les emissions i això vol dir que cal recuperar la feina de reducció d'emissions que no s'ha fet durant anys, i amb el seu plantejament això no és així.

I entrant concretament a la proposta ja, del 2026 al 30 ens proposen ja que més de 27 milions de tones d'emissions equivalents. Per tant, després només ens en quedarien 52 per al següent quinquenni. És a dir, no quadra la proposta que ens fa. Ens presenta una proposta molt poc ambiciosa –molt poc ambiciosa–, afirmant fins i tot a la seva memòria i en els documents que presenten que el problema és que el comitè d'experts planteja un nivell d'ambició significativament superior per a determinats sectors en comparació als de la contribució mínima de Catalunya als objectius europeus. És a dir que vostè ja està apuntant directament que vostès van als mínims, i una mica per sobre, per després justificar-se. Perquè el seu Govern prefereix anar als mínims, si més no en els sectors claus, els que realment produeixen més emissions, més de la meitat de les emissions de gasos d'efecte hivernacle del país: el transport, el trenta-quatre per cent, i la indústria, el vint-i-sis per cent. I en aquest punt clau és on es nota l'ambició i la determinació d'actuar del Govern, i veiem novament com els lobbys guanyen, i no només guanyen, sinó que venen i veiem que manen.

I per què els hi diem això? Perquè la diferència més important entre la proposta del comitè d'experts i la proposta de les empreses... –perdoni, la proposta del Govern–, és on trobem la diferència més important: divuit punts menys de reducció d'emissions en el sector industrial i tretze en el del transport. El gran beneficiat pels canvis que introdueix el Govern respecte a la proposta del comitè d'experts és la indústria. Els sectors que haurien de contribuir més aconsegueixen novament posar-se per davant de la vida, posar per davant l'economia que no pas la vida. I en aquest país i en aquest món globalitzat fa molts anys que els que realment governen són els poders econòmics, que no volen renunciar a continuar omplint-se les butxaques, en-

cara que això suposi milers de morts a Barcelona, a Catalunya i arreu per les conseqüències directes dels gasos d'efecte hivernacle, que estan accelerant la crisi climàtica: contaminació de l'aire, la terra, l'aigua, augment de temperatures, sequeres, fenòmens meteorològics extrems. La bossa o la vida. Nosaltres ho tenim molt clar: la vida. I vostè, consellera, i el seu Govern?

I parlant de la reducció mínima que proposen al transport, que potser té alguna cosa a veure l'ampliació de l'aeroport de Barcelona amb que no hagin presentat el quinquenni 2031-2035? Justament quan vostès preveuen que entri en funcionament una infraestructura que, segons l'Observatori DESCA, s'estima que suposarà un augment del quaranta-cinc per cent de les emissions de gasos el 2033 respecte al 2019. O també podem parlar del Quart Cinturó –ronda Nord, diguin-li–, de la C-32 Blanes-Lloret o de moltes altres, una clara aposta del seu Govern per augmentar les emissions, construint infraestructures altament contaminants. I això ens porta a una conclusió clara.

Consellera, sap perfectament que aprovar aquests pressupostos no servirà per a res. Presenten un instrument de lluita contra el canvi climàtic per reduir els gasos d'efecte hivernacle alhora que les seves polítiques i model de país va en la direcció totalment contrària. Estem convençuts que si avui aproven aquests pressupostos, d'aquí a un any s'amagaran sota les pedres quan demanem al comitè d'experts que vinguin aquí al Parlament a donar compte del grau de compliment anual de les reduccions. I vostè ho sap, per això va a mínims, i qui va a mínims és plenament conscient que no arribarà als objectius, i ens preocupa, i molt. Per això els hi diem que flirtegen amb el negacionisme climàtic, perquè diuen lluitar-hi en contra, però no n'hi ha prou. Els fets es demostren caminant, i les seves propostes només serveixen per fer passos enrere.

Oblidin el transport aeri, tal com apunta el comitè d'experts. Cal reduir-lo més i augmentar de manera considerable el transport públic per beneficiar la gent que viu i treballa en aquest país. Diuen ser el Govern de tothom, però les seves propostes van encaminades a ser el Govern del sector turístic i dels turistes. Catalunya ha sobrepassat el límit de turistes, d'avions, de creuers, i vostès, en lloc d'afrontar la realitat, continuen apostant pel mateix model de sempre, que ens ha portat a aquesta situació totalment insostenible.

I, per no ser del tot negatiu, reconeixem la seva valentia d'augmentar el nivell de reducció d'emissions previst per als sectors residencials i de residus, anant per sobre dels mínims. Com diuen vostès a la seva proposta, respon a la voluntat d'incrementar l'ambició climàtica. Però, escolti, la seva ambició és molt limitada: precisament, són dos sectors que ocupen la darrera posició en emissions, el cinc per cent cadascun. I clar que tot és important, però, curiosament, només s'atreveixen amb dos sectors que no tenen darrere ni lobbys ni poder. Com ja hem dit abans, poc ambiciosos amb els qui manen, perquè la seva política de canviar perquè no canviï massa res és el que saben fer més bé. No fer soroll, evitar el conflicte i fer veure que fan molt, quan fan el mateix de sempre: no massa res per lluitar contra el canvi climàtic.

Mirin, comencem a estar en temps de descompte, i avui en dia, més enllà dels negacionistes climàtics, la societat ha anat prenent consciència de la necessitat de fer un canvi de model, perquè l'actual és totalment insostenible. Ens podem fer trampes al solitari i apostar per un creixement econòmic sostenible, com diuen vostès, però tothom, a hores d'ara, ja sap que això no existeix. El sistema econòmic s'ha basat i es basa en el creixement a costa de la destrucció del medi, sigui de destrucció del medi, de l'explotació de les persones, i en especial al sud global.

La reducció d'emissions no passarà perquè ho desitgem; passarà perquè ens ho creiem i apliquem les mesures necessàries que provocaran un canvi necessari per garantir el present, però sobretot el futur de les generacions que venen i vindran. Tot el que no fem avui va en contra del demà. Per això, la nostra proposta no és la seva, condicionada pels interessos del capital; per això, la nostra proposta és la que pre-

senta el Comitè d'Experts del Canvi Climàtic, per la seva generositat, honestedat, humanitat i perquè està feta i pensada per al bé comú.

I per acabar, per tot això, i en funció de com acabi el debat, què ens contesti, ja els avisem que nosaltres el que recolzarem serà la proposta feta pel comitè d'experts. Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Mentre la indústria catalana roman exposada a uns costos energètics desproporcionats i veu incrèdula com les esquerres imposen noves normes climàtiques, mentre els empresaris fan mans i mànigues per minimitzar la competència deslleial de productes que irrompen als nostres ports sense pagar ni un euro en concepte d'emissions de CO₂, vostès es passegen per Nova York presentant pressupostos de carboni i somrient a les càmeres just abans de fer discursos solemnes sobre pretesa justícia climàtica.

Uns neguen la inseguretat que pateix el país; d'altres, la degradació dels serveis públics; d'altres, els riscos que suposa l'avenç de l'islamisme a Europa, i uns altres neguen el canvi climàtic. Aliança Catalana no ha vingut aquí a negar absolutament cap realitat, com fan d'altres formacions d'aquest arc parlamentari, sinó a confrontar-les totes i a resoldre-les. No contradirem la ciència ni obviarem la preocupació que els canvis climàtics generen pel que fa al futur de la nostra nació i de la nostra descendència. La temperatura, l'aigua, el territori, les accions i abusos de l'home alteren factors i elements i posen en risc el futur del planeta i el pervenir de les noves generacions. No qüestionem la necessitat d'actuar al respecte; el que assenyallem i rebatem és la manera amb què vostès interpreten els fets i tracen les mesures.

Els pressupostos de carboni podrien ser una bona eina per entendre la magnitud del problema i conèixer les implicacions de la descarbonització. Però, quina credibilitat o viabilitat pot tenir un instrument que es dissenya en un despatx tancat, es presenta a un altre continent i no compta amb el vistiplau ni col·laboració del teixit productiu del país? Catalunya no necessita més titulars de falsa bandera; necessita una política climàtica seriosa, arrelada a la realitat i al territori, respectuosa amb el coneixement científic i en coordinació permanent amb qui fa possible l'avenç econòmic i productiu del país.

Rere la diagnosi i previsió que planteja el document, hi ha, i es nota, un esforç per modelitzar escenaris futurs. Però aquests escenaris possibles no són una veritat absoluta ni indiscutible, com ens volen fer creure; es basen en supòsits, en aproximacions, en teories. No és una fórmula matemàtica irrefutable. S'identifiquen correctament riscos físics –sequeres, calors extremes, vulnerabilitat territorial– i no s'opta només per la mitigació, sinó que es fa incís en la necessitat d'adaptar-se. És quelcom que valorem positivament.

Però podem realment bastir la política climàtica del país basant-nos en profecies, en suposicions? Els models proposats són útils per anticipar-nos a possibles esdeveniments o escenaris, però en cap cas estem parlant de faves comptades. La realitat és variable, dinàmica, muta en funció dels comportaments humans, de les innovacions tecnològiques, de les circumstàncies socioeconòmiques i de tot un seguit de fenòmens inesperats que cap equació pot anticipar ni preveure. Els anys setanta, models com els del Club de Roma i prediccions com les de Paul Ehrlich anunciaven una fam mundial imminent, un escenari que mai no es va arribar a produir. Per què? Doncs perquè no s'havia tingut en compte la revolució científica de Norman Borlaug. La tecnologia en forma de fertilització moderna, mecanització i exploració de transgènics va desballestar les teories més pessimistes. En volen un altre exemple? Durant dècades van córrer models geològics molt sofisticats que auguraven el col·lapse

i l'escassetat imminent de petroli. I què va passar? Doncs la innovació i les noves tècniques d'exploració, la millora en l'eficiència i fonts alternatives van allargar-ne la disponibilitat, desmentint les previsions i posant fi al mite del *peak oil* o pic del petroli. En ambdós casos, els models i les gràfiques no van preveure la capacitat humana d'adaptar-se a la realitat ni de transformar el futur.

Quina és la lliçó que cal prendre de tot plegat? Que els models ens ajuden a anticipar-nos, a repensar a temps fórmules i metodologia, però que en cap cas poden dictar ni hipotecar unilateralment la quotidianitat d'un país, menys encara la d'un país com el nostre, que disposa d'una economia industrial, agrícola i turística tan complexa. Per això arrufem el nas quan veiem un document que, com aquest, es fonamenta en un model únic, idealitzant-lo i convertint-lo en l'eix de tota la política climàtica. El problema, per entendre'ns, no és el model, sinó la fe cega amb què aquest Govern el tracta i reivindica.

Una bona planificació requereix combinar equilibradament ciència, prudència, experiència i coneixement profund del territori i de la seva idiosincràsia. Aquest document s'ha redactat d'esquena al país productiu. Parla de Catalunya, sí, però no s'ha parlat amb Catalunya per redactar-lo. Enlloc s'hi entreu l'opinió de la indústria, sotmesa de fa anys a un règim de drets d'emissió estrictíssim, que n'ha condicionat els costos, les produccions, les inversions i la competitivitat. Sense incorporar l'experiència d'aquells que fa anys que gestionen les emissions, no passarem d'un mer marc teòric. Potser no els han consultat perquè la seva intenció en redactar aquests pressupostos era dotar l'Administració de nous mecanismes impositius per continuar penalitzant les empreses, com si a Europa no es pagués ja prou per cada tona emesa. Molts sectors industrials del país, tot i no ser obligats per la Unió Europea a reduir les emissions, calculen voluntàriament la petjada de carboni dels seus productes en un exercici inèdit de responsabilitat i civilitat. Aquests sectors vostès tampoc els han convidat a taula. De debò creuen que es pot planificar una transició energètica racional i viable sense estendre la mà a les empreses del país?

Els grans titulars, el màrqueting verd que vostès vindiquen, no garantirà la producció nacional ni els llocs de feina amb què es guanya les garrofes el nostre poble. No es tracta d'impressionar Europa amb mesures climàtiques punitives i dràstiques, sinó de compaginar el respecte i preservació del medi ambient amb la producció industrial del país. L'equilibri entre aquests dos interessos és la clau que ha de regir les polítiques verdes catalanes. La Generalitat i els partits catalans tenen el deure de defensar mesures proteccionistes que blindin les indústries catalanes i europees del dúmping laboral, fiscal, regulador i ecològic que exerceixen economies tercermundistes, i si fa no fa el mateix en termes agrícoles.

El document fa incís en la vulnerabilitat hídrica, però no incorpora la veu ni l'experiència de qui pateix cada dia les conseqüències dels aiguats o de l'escassetat d'aigua. Hi ha cap més bon assessor en aquest ram que la pagesia o les comunitats de regants? I el sector logístic, que sap amb concreció què implica descarbonitzar rutes, flotes i magatzems? Han recollit els seus suggeriments o les seves idees? Han cercat el consens amb el sector turístic, que viu en primera línia la transformació del clima? I amb el sector forestal? No, no han treballat el document amb cap d'aquests sectors ni compten tampoc amb el vistiplau de Pimec, que representa el noranta-cinc per cent del teixit econòmic de Catalunya. Volen definir el futur climàtic del país obviant la veu de la petita i mitjana empresa, que és la que haurà d'implementar i finançar les mesures que teòricament avui aprovaran. Això ens sembla d'una irresponsabilitat indigerible.

Diuen que han fet un procés de participació. Doncs devia ser com el de la independència de Junts i d'Esquerra, d'aquells de vuit segons, per cobrir l'expedient, i avall, que fa baixada. Sigui com sigui, la manca de diàleg amb el país els fa caure en contradiccions inversemblants: defensen amb encert la importància dels embornals naturals, però alhora es manifesten oberts a ampliar el Prat o partidaris d'altres ma-

croprojectes, infraestructures que, agradi o no, tensionen aquests sistemes ecològics. El que escriuen i el que fan, per dir-ho clar i català, no quadra.

El país productiu no demana miracles, no demana imposar la seva visió sense debat; només demana coherència, transparència i participació activa en les decisions que l'afectaran durant les properes dècades. A vostès els sembla que és demanar massa? A nosaltres no. La defensa a matadegolla de l'agenda 2030 i la permanent contradicció entre diagnosi científica i acció concreta, els arrabassa tot bri de credibilitat institucional i empeny Aliança Catalana a l'abstenció. No perquè siguem negacionistes ni acientífics, sinó perquè creiem fermament que escrivint dues-centes vegades «canvi climàtic» i fent quatre *selfies* a Nova York no salvarem Catalunya ni el planeta. I també perquè veiem amb cert temor l'aprovació d'aquests pressupostos aquí i a altres indrets d'Europa. Som conscients que podríem arribar, sense voler-ho, a agreujar el canvi climàtic? Les regulacions estrictes i mesures punitives que pretenen aplicar poden contribuir a la deslocalització del teixit industrial europeu cap a continents que no apliquen polítiques ni impostos de control mediambiental, de tal manera que a part d'empobrir els nostres països perdríem el control sobre les emissions. Hauríem guanyat el relat moral, sí, però debilitat l'economia europea i enfortit països sense compromisos mediambientals.

Ens abstindrem perquè creiem en una transició energètica seriosa, basada en la ciència i en la tecnologia, però també en el realisme i en la seguretat jurídica. Apos-tem per l'aerotèrnia, per l'aïllament dels edificis, per un enllumenat responsable, per la gestió dels boscos i per polítiques que ajudin el país a invertir en la reducció progressiva d'emissions, sense impostos verds que limitin la capacitat econòmica i logística de particulars i empreses, i sense mesures regulatòries i punitives que afavoreixin la deslocalització industrial.

Seny i ordre.

El president

I per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Andrea Zapata Alfonso.

Andrea Zapata Alfonso

Gràcies, president. Diputats, diputades, consellers... Consellera Paneque, en primer lloc, gràcies per la seva explicació i també gràcies al comitè d'experts i a la doctora Termes per la seva explicació, per la feina que han fet des del comitè durant els últims anys i també per la proposta que han presentat, que, en definitiva, també és la base en la qual s'ha reflectit la proposta que ha presentat el mateix Govern.

I mirin, la veritat és que és molt difícil parlar l'última, com a últim grup parlamentari, perquè es diuen tantíssimes coses que em passaria tota la intervenció contestant. Intentaré centrar-me en lo que volia dir, però sí que n'hi han un parell de matisacions que és que no em puc estar de dir. El primer, m'agradaria contestar a VOX, però resulta que ara m'he adonat que ni tan sols estan, han vingut a intervenir, però després se n'han anat, i lo que em sembla més greu, quan parlaven tant de que havíem de demanar disculpes, és que jo crec que els que haurien de demanar disculpes són ells, perquè se n'han anat a esmorzar (*aplaudiments*) mentre parlaven els experts en el canvi climàtic i mentre parlava la consellera i parlaven la resta de diputats. Em sembla molt greu que vinguin a donar lliçons constantment sobre canvi climàtic quan no es molesten en escoltar a la comunitat científica, no sé amb quina legitimitat pretenen fer-ho.

I a més, tantes dades que demanaven, doncs jo, miri, els hi dic una dada: el canvi climàtic, la contaminació de l'aire ha matat durant els últims cinc anys més de vint mil persones a Espanya; em sembla una dada lo suficientment important, el canvi climàtic és lo suficientment greu com perquè, com a mínim, es limitin i es molestin a venir a escoltar els experts que han vingut avui a parlar-nos.

Però bé, al marge d'això, també una altra matisació. Mirin, es parlava també de la comunicació d'aquests pressupostos de carboni. Aquests pressupostos són fruit d'un treball rigorós, exhaustiu, de la comunicació interna entre departaments i, sobretot, també de la comunicació amb col·legis professionals, amb científics, amb empreses, amb grups parlamentaris. Jo mateixa he estat en reunions amb grups parlamentaris on s'han explicat aquests pressupostos, aquesta proposta, i especialment també amb el comitè d'experts. És una proposta que s'ha presentat en roda de premsa, però que és més, que també està publicada, està publicada al web, que s'ha presentat a la Taula Social del Canvi Climàtic, tal com estipula la llei, és una proposta que ha estat comunicada per totes les vies possibles, no crec que pertoqui tampoc qüestionar aquesta comunicació, perquè crec que el Govern ha fet el treball, ho ha comunicat, ho ha compartit i ho ha fet com ho fa sempre, escoltant i dialogant. I ho dic perquè m'ha donat la sensació de que es qüestionava, i crec que no toca, perquè al final em sembla que estem parlant d'un tema que és tan necessari com poden ser aquests pressupostos que crec que el que hauríem de fer és acordar, és sumar, ja que tots i totes ens en beneficiarem, ja no com a grups, sinó com a ciutadans, com a catalans i catalanes i com a país. Per això no veig el sentit de fer certs oportunitismes.

I ho dic també perquè potser VOX, en aquest cas, el Partit Popular i Aliança Catalana, que tant ho qüestionen, haurien de parlar més amb el sector econòmic i deixar de confrontar constantment ecologia i economia, perquè el Govern sí que ha parlat amb el sector econòmic –ho ha fet durant molts mesos per poder arribar a aquests pressupostos– i precisament no és que estiguin descontents amb aquesta proposta, tot el contrari, s'han mostrat satisfets amb la proposta, i encara que vostès no ho entenguin, la sostenibilitat beneficia l'economia.

I mirin, i ara ja em centro una mica en lo que seria el que ens ocupa. Des del Govern s'ha tingut la responsabilitat d'aterrar aquestes propostes a la realitat econòmica i social del nostre país. Hem buscat aquell equilibri necessari entre l'ideal i el possible, i que quedi clar, aquesta proposta no és un document de mínims, al contrari, és una proposta ambiciosa i jo crec que el millor exemple ja s'ha dit. Mentre que la Unió Europea ens demana reduir un vint-i-nou per cent els gasos d'efecte hivernacle des de l'any 90, aquest Govern proposa un objectiu superior, amb un trenta-u per cent, i sí, són onze punts menys que la proposta del comitè d'experts, però el que en cap cas es pot fer és fixar objectius que, per una banda creïn frustracions i, per una altra, puguin desvirtuar el fet de que ens estem fixant uns objectius que són superiors als que ens marca la pròpia Unió Europea. I no oblidem tampoc que estem parlant d'uns pressupostos que són pioners a nivell estatal i que per fer-ho, a més, aquest Govern s'ha fixat en models d'èxit contrastats, models com la llei de canvi climàtic del Regne Unit o el model de Xile.

I quan parlem de pragmatisme, del que parlem és de posar-nos objectius als que puguem arribar. Perquè sí, s'ha treballat una bona proposta, però és que no servirà de res si no va acompanyada de polítiques que ens ajudin a complir aquests objectius i tenim, per sort –tenim i tindrem– eines que ens ajudaran a complir aquests objectius; eines com el Plater, el Proencat, el Pineccat –especialment el Pineccat, que és on figuren les mesures que s'hauran d'adoptar per complir els pressupostos de carboni– i haurem de continuar, evidentment, desenvolupant polítiques mediambientals per poder avançar.

Perquè de fet, hi han dades que són preocupants, que s'han parlat avui. L'exemple és que el transport ja emet més gasos d'efecte hivernacle que la indústria. I aquí la qüestió, al marge d'aquests pressupostos, com a tal és, i què podem fer? La gran pregunta és: i què podem fer i què pot fer aquest Govern? Doncs, per exemple, en el cas del transport, caldrà electrificar amb programes ambiciosos. El Govern està treballant en el pla d'impuls al vehicle elèctric 25-30, amb més de nou mil punts de recàrrega, amb la mobilització de més de 1.400 milions d'euros i això és un exemple d'una aposta ferma pel transport públic i per la descarbonització. Però és que n'hi

han més exemples: també haurem –per descomptat– de potenciar el desenvolupament d'energies netes, i ja ho estan fent, de fet, en l'últim Ple vam aprovar el decret de resiliència energètica que ens dota de les eines necessàries per poder accelerar la instal·lació de les renovables i aviat disposarem del Plater, el mapa que ens indicarà on i com podem implementar-les.

També podem parlar en matèria de residus. Des del Govern s'ha encarregat un estudi a la Universitat Autònoma de Barcelona per estudiar els abocadors a Catalunya i veure així on és més propici generar biogàs.

I si parlem d'indústria, és evident que els preus dels combustibles fòssils s'han incrementat des de la guerra d'Ucraïna i que el model industrial està evolucionant cap a un model més sostenible, i al final, per molt que alguns ho qüestionin i ho re-qüestionin, la descarbonització serà el factor d'èxit de la nostra indústria. En això, ni a Catalunya, ni a Espanya, ni a Europa li guanya ningú i veurem com la demanda augmentarà amb el nostre model; això ho anirem veient durant els propers anys.

En quant a agricultura i ramaderia, la realitat és que sí; aproximadament el noranta per cent de les emissions venen de la ramaderia, especialment de les granges intensives, però és una situació que podem reduir amb l'aplicació de les millors tècniques disponibles de reducció d'emissions de metà a granges i, sobretot, potenciant l'estratègia catalana del biogàs –importantíssim–, una estratègia que preveu unes vuitanta plantes en els propers anys, i que si es compleixen aquests objectius i s'implanten aquestes plantes de biogàs, serà molt més fàcil poder arribar als objectius que tenim marcats.

I per últim, quant al sector residencial, també per complir els objectius hem de millorar, sobretot, l'eficiència energètica i descarbonitzar els consums tèrmics i elèctrics amb renovables a partir de la implementació de sistemes com l'aerotèrmia. Hem de reforçar l'electrificació de les llars i per fer-ho és imprescindible reforçar la xarxa elèctrica. I això, senyors diputats i diputades, al final és fer polítiques i accions reals per lluitar contra el canvi climàtic. És marcar-nos objectius ambiciosos però que a la vegada siguin realistes. Només podem fer-ho d'aquesta manera.

I jo també volia dir que els que tant s'han queixat de que no s'ha fet res fins ara, escoltin, sí que s'han fet moltes coses –s'han fet moltíssimes coses durant els últims anys–, però sí que és cert que hi ha una cosa que no s'havia fet fins ara, que és presentar uns pressupostos de carboni des de la publicació de la llei i l'aprovació de la llei del 2017, i s'ha presentat molt ràpid per part d'aquest Govern. Es va dir que aquest any, aquest 2025 s'aprovarien els pressupostos i aquest any s'han presentat aquests pressupostos de carboni. De fet, a la proposta de resolució que presentarem s'instarà a que a finals del 2027 també tinguem aprovat el proper quinquenni. Per tant, estem sent ambiciosos, estem actuant amb rapidesa i jo també dono les gràcies als grups parlamentaris que en aquest sentit sumen i ajuden a poder treure-ho endavant.

També ja anuncio que també presentarem, en la proposta de resolució, una modificació de la llei de canvi climàtic al llarg del 2026 per normativitzar la reducció d'emissions per tenir un full de ruta clar fins al 2050, que crec que és molt molt rellevant també de cara a futur. I quant al comitè, el vostre paper ha estat clau i continuarà sent-ho, vau ser qui vau fer la proposta inicial que ha estat la base per a la proposta del Govern, i un cop s'aprovin aquests pressupostos tindran una nova tasca importantíssima, que és avaluar cada any les polítiques del Govern. Crec que vostès són l'organisme de control i nosaltres, i el Govern, ho entenem, ho acceptem i volem aquest escrutini. I crec de veritat que és molt positiu aquest escrutini i el treball que estan fent. Jo els ho agraeixo i els felicito.

I després, en la rèplica ja acabaré de contestar a la resta de grups parlamentaris, però m'agradaria, amb els pocs minuts que em queden, finalitzar la meva intervenció amb una petita reflexió. Bé, no sé si..., imagino que coneixeu qui és l'Almudena Grandes. L'Almudena Grandes va morir tot just fa quatre anys, la setmana passada va ser l'aniversari de la seva mort. L'Almudena va ser una escriptora brillant, que a

mi m'encantava, que va escriure llibres molt bons, molt reivindicatius, també columnes, articles, i ella tenia una mena d'obsessió amb la por, sempre parlava bastant de la por. Una obsessió completament oposada a la que tenen les dretes del nostre hemicicle i del nostre país, que al final el que fan és potenciar-la, alimentar-la, parlar-ne d'ella constantment. L'Almudena la detestava, li feia molt de respecte, però la detestava completament. I en un dels seus últims llibres, que el va escriure, si no m'equivoco, es va publicar el 2012, *El lector de Julio Verne*, va escriure el següent: «El miedo también excluye la dignidad, la generosidad, el sentido de la justicia y llega incluso a perjudicar la inteligencia porque altera la percepción de la realidad y alarga las sombras de todas las cosas.»

A vegades, no enrevessar-ho tot tant, i amb poques paraules es pot dir tot. Nosaltres no volem viure allargant les ombres o excloent la dignitat. No volem viure de la por del *que viene el lobo constante* en comptes de remar per revertir d'una manera justa una crisi climàtica que estem vivint, que per cert, saben quin és l'antònim, segons el diccionari, de la por? El valor; nosaltres estem amb el valor. Vostès estan amb la por. Estem als antípodes, fins i tot en això, és curiós. I el que necessita aquest país és valor i valentia, i empena i esperança, perquè hi ha un futur millor i només hi haurà futur si mitiguem els efectes del canvi climàtic. I qui nega el canvi climàtic i s'oposa a la transició ecològica es pot passar el dia sencer, com fan alguns, parlant de la família i dels valors de la família, però la mirada que tenen és molt curta. I això em sembla molt trist i molt egoista, perquè precisament el que fan és deixar-li a la seva família una herència molt fosca en un planeta que seria gairebé inhabitable.

Gràcies, president.

El president

A continuació, el Govern pot respondre a les intervencions. I, per fer-ho, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern, l'honorable senyora Sílvia Paneque i Sureda.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Diputades, diputats, bé, crec que avui, amb algunes intervencions que s'han fet, a part de mostrar, eh?, el poc respecte al comitè d'experts i a tots els tècnics que han treballat amb aquestes propostes, perquè han mostrat clarament que no hi ha hagut..., ja no dic aprofundiment, jo crec que ni lectura superficial ni de la proposta de canvi del Comitè d'Experts del Canvi Climàtic, ni tampoc de la que va aprovar el Govern i que porta avui a consideració.

Podria, com els dic, seguir l'estela d'alguns elements, dèries –en diria jo– polítiques i mantres que s'han repetit aquí, però jo crec que aniria a caure en el mateix jardí, en el mateix risc, que és no centrar-me en el debat, en donar resposta a les diferents qüestions que els grups parlamentaris han plantejat en la comparativa d'aquestes dues propostes. I a mi el que em pertoca és donar resposta sobre allò que presenta el Govern.

Per tant, per respecte al propi comitè, a tots els tècnics que hi han treballat i als grups parlamentaris que, efectivament, doncs, han fet un estudi i que contrasten, rigorós, de les propostes, avui em centraré estrictament en la qüestió dels pressupostos de carboni, perquè, efectivament, jo crec que no he utilitzat l'adjectiu «històric», però sí que poso en valor el fet que, per primera vegada a Catalunya, i això, ho repetixo, ens situa al capdavant del nostre entorn europeu, es presenta el full de ruta..., aquests pressupostos de carboni, el full de ruta de polítiques públiques de primer nivell, vinculades a la salut, a la mobilitat, al nostre teixit industrial, al nostre progrés i a la preservació del nostre entorn.

Per tant, sí, poso en valor que per primera vegada s'aprovin, després de molts anys, d'un recorregut no sempre afortunat, i crec que esmenem o escrivim la pri-

mera pàgina d'esmena del que ha estat, doncs, un recorregut no desitjat per cap de les parts, n'estic convençuda. Per tant, donaré resposta a les diferents intervencions i qüestions que se'ns han plantejat.

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, es feia una intervenció molt centrada en l'àmbit del transport i de les infraestructures. Se'ns preguntava, no?, en aquests moments quines dades teníem respecte a les electrolinieres. Amb dades del setembre del 2025, en aquests moments a Catalunya hi ha 719 punts de recàrrega de cotxe elèctric, dels quals 519 estan en vies interurbanes.

I es feia també esment, en l'àmbit ferroviari, de la manca de fiabilitat de Rodalies, en aquests moments, que és una qüestió que sap que no tinc cap problema en compartir. Efectivament, el transport en l'àmbit de rodalies a Catalunya no és el que desitja el Govern, no és el que mereix el poble de Catalunya; no té la fiabilitat que hauria de tenir en aquests moments, i, per això, saben vostès que estem absolutament compromesos amb la modernització i posada a punt de l'àmbit de rodalies.

I, en fi, per donar algunes xifres que jo crec que acompanyen aquest compromís del Govern, acumulats en els últims anys, hi ha 2.293 milions d'euros executats en aquest moment, però en aquest moment també en licitacions i adjudicacions hi ha 3.000 milions d'euros en licitacions, 4.152 en adjudicacions. Jo crec que aquesta és, segur, l'aposta econòmica més gran feta en la història democràtica del nostre país respecte a rodalies. I és veritat: trigarà més del que voldríem, però jo crec que les xifres i l'aposta del Govern és clara en aquest àmbit.

I respecte al transport de mercaderies, per arribar a aquest trenta per cent de transport de mercaderies per eixos ferroviaris, efectivament, el Corredor Mediterrani té, en previsió de finalització, i s'estan complint els terminis, el 2027, una demanda històrica al nostre país. I vostè deia: «I respecte a les intermodals?» Clar, algunes inversions, com les del port de Barcelona, doncs van vinculades a una finalització del 2032. Efectivament, per això els hi deia que alguns objectius no els havien pogut incloure en aquest primer quinquenni, sinó en el segon, perquè seria enganyar la ciutadania. No podem atribuir disminucions en l'eix ferroviari de transports de mercaderies si sabem de manera positiva que algunes d'aquestes inversions no estaran finalitzades al 2032.

Això fa..., hi ha hagut un element conductor amb algunes de les intervencions, em fa insistir en el fet de que, efectivament, potser alguns no ho trobaran prou ambiciós. Jo crec que són uns pressupostos ambiciosos, però a la vegada són possibles. El que no hem fet segur és arrodonir percentatges de reducció. Hi ha tot un coneixement i tota una expertesa tècnica vinculada a allò possible que podem fer els propers cinc anys per assegurar que aquests compromisos que adopta el Govern són possibles, seran mesurables, i, de fet, serà feina del Comitè d'Experts del Canvi Climàtic i d'aquest Parlament seguir, fer el seguiment dels compromisos del Govern. Jo crec que amb això li dono resposta a allò més rellevant.

Esquerra Republicana ens parlava o ens preguntava..., ens feia una pregunta directa sobre quin serà el treball a partir d'ara del Comitè d'Experts del Canvi Climàtic. També els vull recordar que el comitè d'experts depèn del Parlament; per tant, esperem també tenir l'acompanyament dels grups parlamentaris. Però en qualsevol cas, respecte al que fa al Govern, tenim una reunió prevista aquest mateix mes de desembre per parlar de la renovació parcial d'alguns membres del comitè d'experts, que arriba a la seva finalització, i, a més, han traslladat ja la seva voluntat de que hi hagi aquesta renovació; també de la millora en la partida pressupostària, que, efectivament, el 2022 el Govern d'Esquerra Republicana –22-23– va activar aquests recursos econòmics, i també el reforç tècnic perquè el Comitè d'Experts del Canvi Climàtic pugui fer la feina que ha de fer de seguiment, control i fiscalització, diguin-ne com vulguin, dels acords de govern i d'aquests compromisos de disminució de les emissions.

Jo crec que aquesta era la pregunta concreta que em dirigien. I, per tant, sí, hi ha aquest compromís, no només de donar continuïtat, sinó d'ampliar els recursos tècnics i econòmics perquè el comitè pugui fer la seva feina en condicions.

Respecte a la intervenció del Partit Popular, deia que aquí faltava la memòria econòmica. Dues qüestions, una ja l'hi ha dit la diputada Zapata, i, a més a més, tinc consciència que jo mateixa l'hi vaig traslladar en la reunió que vam tenir amb el seu grup parlamentari. Per tant, no pot dir que no ho sap. Les mesures o el pla d'actuació vinculat a assolir aquests objectius de disminució dels pressupostos de carboni i la valoració econòmica estan incloses en el Pineccat, que és el nostre pla de mitigació que tenim a Catalunya i que, per tant, és el que inclou la valoració econòmica tant d'allò públic com d'allò privat que acompanya les actuacions, que són les que ens han de permetre arribar a aquesta disminució de diòxid de carboni.

Però, miri, li donaré només una xifra, també, perquè vostè parlava molt d'economia. Li haig de dir que aquests pressupostos han estat parlats, acordats amb el sector industrial i econòmic a Catalunya, tant amb Pimec com amb Foment, com amb diferents sectors on tenen més intensitat de reducció. Per tant, això –també ho dic per altres intervencions– ha estat parlat, debatut i acordat amb tots els sectors; l'empresarial i l'industrial, per descomptat que també.

Però li dono una xifra de l'impacte econòmic perquè vostè, bé, aquí ha fet una barreja-barreja de pressupostos..., que són importants per Catalunya, pressupostos de carboni. Vostè sap quin ha estat l'impacte de la sequera a Catalunya, només a Catalunya? L'impacte de la sequera pel sector industrial, serveis, turístic, pagesos, ramaders.... Ha estat de 1.013 milions d'euros només el 2025. Aquest és l'impacte. I si ho projectem al 2029, pot tenir un impacte de més de 6.000 milions d'euros a tots aquests sectors que vostès tant diuen que els preocupen. Doncs si els preocupen tant aquests sectors, pensin que els pressupostos de carboni precisament van a ajudar, a acompanyar en les mesures que han d'acompanyar aquesta disminució de diòxid de carboni. Digui'm vostè mesures i ajudes a la transició hídrica que moltes empreses estan desenvolupant, digui vostè l'estratègia del biogàs... Pregunti als ramaders si estan d'acord o no amb l'estratègia del biogàs i amb totes les ajudes i tot l'acompanyament que està fent el Govern. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Per tant, escolti, si a vostès els hi preocupa tant el sector industrial –que a nosaltres també–, ramaders, treballadors i treballadores, sàpiguen que aquesta precisament és una eina que garanteix, aquest camí, aquests objectius, assolir-los, i la viabilitat i el progrés de molts d'aquests sectors en aquest nou marc.

Respecte a les intervencions... –em faltaria una miqueta de temps, ho faré ràpidament. Miri, respecte a VOX, és que ni dir res, perquè, és a dir, parlen dels danys que poden tenir sobre les classes obreres i populars. En el que ha tingut un impacte brutal el negacionisme de VOX a València es mesura en vides humanes, no en euros, en vides humanes. *(Alguns aplaudiments.)* Per tant, lliçons de VOX, ni una.

I unificaré Comuns i CUP, una miqueta, en la resposta. Agafaré un minut més, president, si m'ho permet. Escolti, vostès deien «manca d'ambició». Miri, hagués estat fàcil també agafar la proposta d'experts de canvi climàtic, portar-la aquí com una proposta de govern i d'aquí a un any ja en parlarem i d'aquí a un quinquenni ja en parlarem. Hem fet un exercici seriós, rigorós i científic, també, perquè s'ha posat en dubte, i científic, també, de veure què és allò possible. No podem mesurar una disminució en l'àmbit ferroviari si sabem positivament en aquest moment que aquests eixos ferroviaris –l'orbital, el transversal, les estacions d'intermodalitat–, no estaran finalitzats en aquest quinquenni. Això seria enganyar la gent. I això és massa seriós com per donar objectius o donar missatges que sabem positivament que no podem complir perquè aquestes infraestructures no estan fetes. Si parlo en termes de mobilitat.

I respecte a l'aeroport, que també és una qüestió que els preocupa i ens preocupa, ja hem dit que ho farem amb els màxims estàndards de preservació de l'entorn. Però

la pròpia AENA, per l'Aeroport Josep Tarradellas Barcelona - el Prat, té estudis de descarbonització i estudis d'objectius de reducció d'aquestes emissions. Vostès ho saben, coneixen aquestes dades. Poden no creure-s'ho, s'ho poden no creure. Però vostès saben que aquestes dades de disminució, malgrat l'ampliació, són possibles; que passen, per exemple, per biocombustibles, com pot ser el SAF.

Lamento no tenir més temps. Jo crec que he donat resposta més o menys a les qüestions, doncs, que han plantejat. No obstant, en fi, tindrem de ben segur ocasions en els informes anuals en comissió d'anar-hi aprofundint.

Només, per acabar, escoltin, el futur no està escrit; depèn de les decisions que prenem avui. Des del Govern volem actuar amb ambició, de tenir la possibilitat de construir un país més modern, més saludable i més competitiu. Estem convençuts que aquesta és una bona eina, que, per primera vegada, Catalunya tindrà aquesta eina, i ens en felicitem. No és un èxit del Govern, és un èxit col·lectiu, del Comitè d'Experts del Canvi Climàtic per començar, del departament i de tots els tècnics que hi han treballat, i dels grups parlamentaris, que estic convençuda que treballaran colze a colze perquè aquests objectius, malgrat que alguns diguin no prou ambiciosos, es puguin aconseguir els propers anys.

Gràcies.

El president

A continuació, obrim un nou torn d'intervencions dels grups parlamentaris, amb un temps d'intervenció de cinc minuts, tal com es va acordar a la Junta de Portaveus.

En primer terme, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Jordi Munell i Garcia.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies de nou, president. Consellera, bé, en la seva segona intervenció comença a justificar, doncs, justificadament la rebaixa de les pretensions respecte del Comitè d'Experts de Canvi Climàtic, especialment pel transport. Per tant, entenem que això ho hauria d'haver fet en la seva primera intervenció, per explicar, doncs, diguéssim, la poca ambició del Govern, que sembla ser amb les dades que ens presenten.

Com he dit abans, em referia, el segon sector que contribueix més als gasos d'efecte hivernacle és el sector industrial. En aquest cas també, doncs, la proposta del Govern està per sota també de la proposta del comitè d'experts. I, en aquest sentit, nosaltres també volíem fer esment, doncs, del que ja hem dit també en les reunions del pacte nacional per la indústria o del que hem dit també en alguna intervenció, també, en la Comissió de Transició Ecològica. En aquest cas, ens consta que hi ha moltes indústries –i això, ratificat per les empreses distribuïdores– que reclamen major potenciació elèctrica o reclamen connexió elèctrica i no se'ls hi dona resposta. Una, perquè els plans de distribució són quinquennals, depenen del Govern estatal, que fa les subhastes, com la que està fent ara en aquests moments. I, per tant, malgrat la voluntat que pugui haver-hi amb el sector industrial de contribuir i de rebaixar..., de contribuir a la descarbonització, la connexió a la xarxa o en els nusos és lenta, depèn de l'Estat i depèn, com dèiem, de la planificació que fa l'Estat cada cinc anys.

En aquests moments s'està fent la següent planificació. Ens consta que el Govern està negociant. No tenim informació en aquest sentit, i, per tant, també tenim el dubte, que hem d'expressar en veu alta, de si es donarà satisfacció a tota aquesta intensitat d'electrificació del sector industrial.

També..., ho hem dit també moltes vegades: això també afecta el desplegament de les renovables, així com l'electrificació de la indústria. Des de l'any 2020, el Govern central té la capacitat o la competència de la subhasta dels nusos de connexió –des de l'any 2020–, i fins aquest 2025 no s'ha fet subhasta. Per tant, han estat cinc anys també limitant la capacitat d'accés a la xarxa, tant de la generació com del consum i, per tant, descarbonització. Per tant, són elements que, com dèiem, tornen a

ser competència del Govern central, així com també ho és la competència en la fixació de preus.

Per tant, les competències energètiques catalanes són molt restringides i nosaltres, una vegada més, demanem i reclamem la necessària sobirania energètica del nostre país, que seria sobirania des de la producció, la distribució, fins i tot la fixació dels preus, com un país independent. I en això hi veiem poca ambició, també per part del Govern de la Generalitat, que continua sotmès a les polítiques del PSOE i del Govern central.

Per tant, en aquest sentit, l'ambició de la reducció dels gasos d'efecte hivernacle en la indústria, nosaltres pensem, com també ens diuen algunes de les persones que ens han fet arribar informació, que són essencials per a la competitivitat econòmica del sector empresarial. Una indústria catalana atractiva i competitiva necessita un impuls ambiciós en descarbonització.

Com li deia abans, el Govern central també té les competències en projectes de més de cinquanta megues. Té les competències també en eòlica marina. Per tant, tot això limita segurament el desenvolupament, per un costat, de la producció d'energia renovable i limita també la descarbonització de molts sectors, entre ells la indústria.

Fa poques setmanes alguns diputats de la Comissió de Transició Ecològica vàrem tenir l'ocasió de conèixer una empresa que havia descarbonitzat, amb un parc solar d'autoconsum, amb una tramitació de nou anys, nou anys de tràmits per poder fer autoconsum. Evidentment, això és nefast, i, per tant, no ajuda gens a descarbonitzar.

Com he dit abans, el Plater, que arriba tard i que, segons ens explicava la consellera, fins a l'any 27 no el podrem tenir aprovat, també va tard en descarbonitzar i en afavorir les renovables. I finalment, el desplegament del Decret Llei del 22/2025 s'avança al Plater i, com sabem, està generant, doncs, algunes tensions també en el territori.

De fet, un projecte com aquest, ambiciós, de pressupostos de carboni, si no va acompanyat d'inversions –vostè feia referència ara al Pinecat–..., però sense el pressupost del Govern també se'ns fa dubtós. I, per tant, també ens fa entendre per què vostès són poc ambiciosos.

Pel que fa al sector primari, el sector primari afectat, com ja sabem... En aquest Parlament, n'hem parlat, de la pesta porcina fa una estona; fa unes setmanes parlàvem de la dermatosi bovina o de la grip aviar, de les dificultats per implantar el biogàs... El Gobierno central no ha renovat la cogeneració de les empreses que tracten els purins. Hi ha retrocés de la població al sector primari. Per tant, també entenem que el Govern baixi, rebaixi, les ambicions del comitè d'experts. Però, en tot cas, també ens agradaria que ens ho hagués explicat.

En definitiva, nosaltres farem unes propostes de resolució encaminades a garantir el seguiment i el compliment d'aquests pressupostos de carboni. També mirar de reglamentar, sistematitzar, que aquests dubtes que s'han generat aquests darrers mesos de com es tramitaven i es presentaven, desapareguin, i finalment que es puguin fer a través d'una sistematització també de recollida de dades a nivell territorial català i no dependre tampoc del Govern central.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, president. Consellera, sí, m'ha respost una de les preguntes, celebro que garanteixi aquesta continuïtat també amb millores de pressupost i de reforç tècnic. No m'ha respost sobre la justificació que ha de donar el Govern per no haver aprovat, no haver assumit la proposta del Comitè d'Experts del Canvi Climàtic, que ho

marca la llei. I nosaltres continuem insistint-hi, i agafant les paraules que havia dit la doctora Termes, no hi ha una trajectòria clara si només s'aprova aquest quinquenni.

I vostè mateixa ho ha validat, perquè quan parla del transport, que és el sector que més emet, amb aquest trenta-quatre per cent, i parla que no es pot planificar, que no es podien posar les emissions del següent quinquenni... Evidentment, per això hi ha planificació. I vostè pot aprovar, o aquest Parlament pot aprovar, un pressupost amb unes accions per a aquest quinquenni, i un govern que planifica a més llarg termini ja té l'estructura o els projectes que poden anar reduint les emissions en una visió de quinze i vint anys i en un futur. Per tant, nosaltres creiem que és important que es pugui ampliar el termini.

Pel que fa al que hem sentit, diputada García, i, evidentment, dels diputats de VOX, que no es queden per no escoltar, com deia algú, perquè no els exploti el cap... Bé, la transició justa. Vostè parlava, diputada García, de «transició justa». Miri, què vol dir «justa»? Justa per a qui? Perquè si tenim en compte els milers de milions d'euros que dediquem amb diners de cada ciutadà, que els tenen els governs perquè són impostos que paguem els ciutadans, per poder actuar davant dels desastres ecològics i l'emergència climàtica..., això suposo que ho considera just, que es puguin dedicar aquests diners a revertir això. O potser no, perquè vostès, allà on governen, juntament amb VOX, el que fan és desmuntar sistemes d'emergències, que després no poden actuar i evitar morts de persones, i a part, també despesa econòmica, que la paguem entre tots i totes. Per tant, quan parlem de transició justa, per a vostès vol dir una cosa i per a nosaltres en vol dir una altra.

La transició justa és la que té en compte la vida de totes les persones, que les condicions de vida siguin dignes per a totes les persones, i saludables i de seguretat, amb els riscos que hi han.

I, clar, l'extrema dreta ara comença a disfressar el missatge –veig que tampoc hi ha la diputada d'Aliança Catalana– del negacionisme fent veure que no ho neguen, però ho estan negant, posant en dubte d'una manera molt delicada les prediccions, quan les prediccions ens ajuden a poder prendre decisions. Algunes, evidentment, són prediccions, no sabem si es compliran o no, però si no les tenim, anem a cegues.

Per tant, defensa total i absoluta de les prediccions, de les simulacions, del món científic, que ens ajuda a prendre decisions, i defensar governs valents que les vulguin aplicar d'acord amb el sector.

Que hi ha decisions que costa prendre i que es demanen esforços, a vegades, a determinats sectors i a uns altres, però hi ha coses que es poden fer sense demanar grans esforços. I ja que el transport continuem dient que és el sector que més emet i que s'estan demanant molts esforços..., consellera, a part del que pugui passar l'any 2032 i més endavant, quan tinguem les infraestructures tan desitjades per a transport ferroviari, de mercaderies i altres, vostè també està en contra de disminuir els vols de curta durada, que també és una proposta? Aquestes propostes també s'han d'assumir, s'han de parlar.

O, com per exemple, que Rodalies i mitjana distància..., quan anunciava també a la sessió de control... Hi ha mesures que es poden aplicar demà i sense cost, i les tenen. I estic parlant de posar més vagons a les vies que ja funcionen, sinergia amb les places als AVEs que van buits i que podria utilitzar la ciutadania amb un preu públic, amb un preu de servei públic. I això es pot fer i no costa diners.

Per tant, demà defensarem la nostra proposta de resolució, i esperem que es pugui millorar l'ambició d'aquests pressupostos.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament. Honorables conselleres, consellera Paneque... Diu vostè que el Partit Popular hem tingut poc respecte al comitè d'experts. Escolti'm, això jo crec que, no ho sé, s'ha equivocat o, no ho sé, s'ha posat una mica potser nerviosa en el moment de contestar. Nosaltres, poc respecte al comitè d'experts? Però si són vostès; és el Govern de Catalunya el que ha rebaixat totes –totes– les propostes que feia el comitè d'experts. Vostès rebaixen el contingut, rebaixen les ambicions, rebaixen els terminis, ho rebaixen tot, i ara el Partit Popular són els que no tenim respecte pel comitè d'experts. (*Alguns aplaudiments.*)

Vostès els contracten. Vostès contracten un comitè d'experts per no fer-li cas després. És que això és absolutament surrealista. Com ho ha sigut tot aquest procediment; tot aquest procediment ha estat ple d'irregularitats. Fa vuit anys que es va aprovar la llei de canvi climàtic, i ara, després de vuit anys, vostès agafen un paper i el fan nou. I, per tant, nosaltres no tenim respecte? Escolti'm, completament surrealista tot aquest procés.

Miri, vostès aprovaran probablement demà a la tarda, amb una proposta del Partit Socialista de resolució..., aprovaran aquests pressupostos de carboni amb l'oposició dels partits que li donen suport al Govern. Perquè hi votaran a favor, perquè suposo que tenen algun acord per sobre de tot això, com és la llei d'habitatge, pressupost de carboni... Aprovem-ho tot i llavors ens asseurem per parlar dels pressupostos de debò, no? Però avui han demostrat que hi estan absolutament en contra. Tant l'extrema esquerra com Esquerra Republicana –també l'extrema esquerra d'Esquerra Republicana– hi estan en contra, però hi votaran a favor perquè suposo que han de fer un acte de fe per tirar endavant i per seure a parlar d'altres qüestions més importants, no? Per tant...

I la portaveu socialista ha dit que el Partit Popular havíem de parlar més... –és que no la veig, crec que tampoc no hi és; ah, sí, perdoni–, doncs, que havíem de parlar més nosaltres, que havíem de parlar amb el sector econòmic. Nosaltres, al Partit Popular, ens diu que hem de parlar amb el sector econòmic? Miri, aquestes són les propostes, les idees, el posicionament del sector econòmic. I és justament el que hem fet servir nosaltres, el Partit Popular de Catalunya, per a la proposta de resolució que presentarem demà, i que confio que el grup socialista hi voti a favor, perquè està feta amb el posicionament de tot el sector econòmic català. Per tant, lliçons –lliçons– a nosaltres, en aquest sentit, ben poques, senyora Andrea Zapata.

Miri, les pimes representen el 99,8 per cent del teixit empresarial, i, per tant, nosaltres som els primers defensors d'aquest sector. Com li deia, doncs, hem treballat amb ells colze a colze, durant aquests mesos, també aquesta qüestió.

I, senyora consellera, ho repeteixo: absència de memòria econòmica, absència total de memòria econòmica, quantificada, detallada, desglossada. No hi és, no n'hi ha. Com tampoc hi ha una memòria explicativa de l'impacte en els llocs de treball. No hi és, no existeix, ni penjada ni despenjada. No hi és. Vostès no han fet un estudi de l'impacte directe i indirecte de llocs de treball que suposarà l'aplicació d'aquests pressupostos de carboni.

I el que necessita Catalunya? Vostè ho deia, alligant a tothom, «el que necessita Catalunya...». Escolti'm, el que necessita Catalunya és un full de ruta ambiciós però factible; impuls efectiu de les energies renovables, amb el respecte absolut i el manteniment de les centrals nuclears; una transició energètica justa i mesures sectorials concretes i realistes.

Miri, Catalunya necessita una política climàtica seriosa, rigorosa i orientada en el futur. Protegir el clima? Sí, evidentment que sí, però també protegir l'economia, protegir els llocs de treball, protegir la competitivitat i, sobretot, protegir les famílies i les indústries catalanes.

Moltes gràcies.

El president

Ara correspondria intervenir al Grup Parlamentari de VOX. Intuïm que no serà possible, perquè no hi són; tampoc no ho han fet avinent a aquesta Mesa. Sí que ho ha fet avinent el Grup Parlamentari Mixt. I, per tant, passem la paraula al Grup Parlamentari Comuns, de la mà del seu diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies de nou, president. Bé, després d'escoltar les intervencions, i especialment d'escoltar el Govern, crec que cal que tornem al nucli del debat i que diguem les coses pel seu nom. El canvi climàtic ja no és una amenaça abstracta ni un escenari llunyà per informes tècnics: és una emergència present, que ja es nota als pulmons de la gent, que respira aire brut; a la pagesia, que perd collites per la sequera; a les famílies, que passen onades de calor en pisos sense aïllament; als boscos, que cremen amb una intensitat que no havíem vist mai. I el que ens demana aquesta ciutadania és coherència i ens demana valentia política, que el que diem en els discursos es noti en els pressupostos, en les lleis i en les infraestructures que decidim tirar endavant o aturar. No hi ha justícia social sense justícia climàtica –ho hem dit sovint–, però el que es decideixi avui marcarà fins a quin punt les generacions futures tindran un país habitable o un país permanentment en emergència.

Per això insistim que Catalunya necessita una veritable arquitectura de garanties climàtiques, un marc d'ens i eines legals que travessi totes les polítiques públiques, que posi límits clars a les grans decisions estratègiques i que permeti a la ciutadania saber qui compleix i qui no. Vinculant i mesurable. Calen, doncs, modificacions legislatives.

I sobre les infraestructures, doncs no n'hi ha prou amb declarar l'emergència climàtica; cal que aquesta declaració tingui conseqüències sobre el que fem amb l'aeroport, amb els cinturons viaris, amb la indústria intensiva en carboni o amb la rehabilitació d'habitatges vulnerables. No n'hi ha prou amb dir el mateix que Aliança Catalana sobre que vindran combustibles menys contaminants. Perquè, què passa també amb la destrucció d'espais naturals que suposa una ampliació de l'aeroport del Prat? A més de de l'incalculable valor ecològic, què passa amb la reducció d'un embornal de CO₂ com aquest? Diu que AENA vol descarbonitzar. Deixar en mans d'AENA la descarbonització del país és com demanar a Glovo que redacti els drets laborals dels *riders*. Li recordo que la comissió d'experts va dir *clarament* a la compareixença de la comissió que estava en contra de l'ampliació de l'aeroport del Prat, sense embuts.

Per tant, es pot aprovar la proposta de la comissió sense por, com diria la diputada Zapata, perquè no és només un pas formal; és una manera de canviar les polítiques i no el clima, d'accelerar la transició del nostre model productiu amb un impuls d'inversió pública tractora i amb un fons que sostingui aquesta reconversió, imprescindible per garantir una economia arrelada i digna que no deixi ningú enrere.

En un altre ordre, VOX i PP, com sempre, però també avui, demanaven una anàlisi de costos i beneficis, i no només en clau climàtica, sinó, ens deien, en clau econòmica i social, sobre aprovar o no aquests pressupostos. Bé, jo els hi diré. Beneficis econòmics d'aprovar els pressupostos: primer, estabilitat per a la inversió. Empreses i sectors energètics tenen un senyal clar a llarg termini que accelera renovables i xarxes, electrificació, innovació industrial, economia circular. Redueix també els riscos reguladors i atrau fons europeus i privats.

Segon lloc, un estalvi econòmic directe. Menor dependència de combustibles fòssils, menys vulnerabilitat davant els preus volàtils, millor eficiència energètica, estalvis per a llars, administracions i sobretot per a empreses. Reducció de costos sanitaris associats a la contaminació. Competitivitat internacional. Un marc regulador predictable alineat amb la Unió Europea reforça la posició de Catalunya en sec-

tors emergents com l'hidrogen verd, les bateries, la mobilitat neta, la indústria baixa en carboni.

Sobre la sanitat pública: menys contaminació, menys malalties cròniques. La contaminació atmosfèrica està associada a malalties cardiovasculars, càncers, asma, problemes respiratoris, ingressos hospitalaris per episodis de calor extrema. Cada reducció significativa d'NO₂ i de partícules fines es tradueix en milers de casos evitats. Cada hospitalització evitada i cada tractament crònic no iniciat significa milions d'euros d'estalvi per al sistema sanitari.

Reducció de la mortalitat prematura. Les ciutats més contaminades tenen una mortalitat prematura més alta. Quan baixem emissions, baixem la mortalitat. Això redueix la despesa sanitària acumulada, incrementa anys de vida i de productivitat econòmica i allibera recursos per reforçar l'atenció primària i la salut mental. Menys pressió sobre el sistema de salut. Si es disminueixen les malalties associades a la contaminació, baixa també la pressió sobre els CAPs i les urgències, es redueixen les llistes d'espera i es pot destinar més eficàcia i més recursos a la salut comunitària. L'OMS indica que cada euro invertit en millorar la qualitat de l'aire pot generar entre dos i trenta euros en estalvi sanitari, segons el tipus de polítiques que es facin. És una de les polítiques públiques, doncs, amb un retorn més alt. Pels Comuns això és clau: la transició ecològica no és un cost, és una estratègia d'enfortiment del sistema públic de salut. Clar que vostès, PP i VOX, no volen un sistema públic de salut fort.

I els costos i riscos d'aprovar els pressupostos. El cost d'adaptació empresarial a curt termini és una realitat: inversions inicials per a empreses intensives en energia, necessitat d'actualitzacions tecnològiques i formació laboral. Més costos: resistències polítiques i sectorials, pressió d'interessos fòssils –els estem veient– o sectors amb menor capacitat d'adaptació, com ara les nuclears, que el PP sempre menciona –interessos econòmics, doncs–, el risc d'utilització partidista dels costos de transició en període electoral (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), la pressió –i acabo, president– sobre els pressupostos públics.

Caldrà, doncs, finançar el desplegament d'infraestructures verdes, les ajudes a la transició a pimes i a l'agricultura, els mecanismes de compensació social. Tot i així, tots els estudis europeus –tots– indiquen que el cost de no actuar és almenys entre quatre i set vegades superior al cost d'actuar. Aquesta és la decisió política de fons que hi ha darrere dels pressupostos de carboni, i avui aquí no podem mirar cap a una altra banda.

Salut i bon treball.

El president

Gràcies, diputat. M'esmeno a mi mateix: el senyor diputat Javier Ramírez Gutiérrez, a la seva primera intervenció, sí que ha advertit que no utilitzaria el segon torn. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, el diputat senyor Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Bé, és evident, doncs, que no hi hauran les millores que vostè ha dit en transport ferroviari, perquè, evidentment, no s'estan prioritzant; s'estan prioritzant altres actuacions, que tots i totes coneixem, com ampliacions d'autopistes, noves carreteres, etcètera, i això és un contrasentit per nosaltres. Tot i això, sí que és veritat que el fet de que..., si s'hagués presentat el segon quinquenni li donava l'oportunitat per traslladar, si és que realment ho tiren endavant, doncs, tant el tren orbital com l'eix transversal ferroviari; ho podria haver traslladat al següent quinquenni. Per tant, de solucions també n'hi han; en aquest cas, doncs, justificat que es redueixi per un costat, però es passi a l'altre.

Però ens pot assegurar que, a diferència dels eixos ferroviaris, l'ampliació de l'aeroport serà feta abans de l'any 2031, o la ronda Nord o el Quart Cinturó? Perquè això també ho podem moure –i augmentar les emissions– sigui en el primer quinquenni

o en el segon. I, de fet, suposo que n'és plenament conscient, que les emissions internacionals d'avions i vaixells no estan incloses al pressupost del carboni. Per tant, si comptéssim aquests números, encara seria tot molt més escandalós del que tenim sobre la taula. I, per cert, també dir que estan deixant d'invertir diners –al voltant d'un vint-i-cinc per cent– en rehabilitació energètica en habitatges que provenen dels fons Next Generation. I els grans perdedors de que no es facin aquestes inversions són els barris vulnerables.

Referent a rodalies, quants passatgers està perdent rodalies? I quants se'n perdran amb la previsible pujada del preu del transport públic l'1 de gener si no fan res? Mentre que sí que veiem que el cost de mantenir i ampliar autopistes es paga sempre de la caixa pública, i sense, per exemple, cap taxa per als camions, propostes que a vegades els hi hem posat sobre la taula i mai han tirat endavant. Per tant, es poden prendre mesures per buscar recursos per invertir en allò que nosaltres considerem que és el bé comú, que, per exemple, és el transport públic, sigui ferroviari o d'altres tipus.

Després, referent a... Aquesta llei sí que ens posa al capdavant. Sí, no ens enganyarem pas, igual que ens hi va posar en el seu moment la llei del canvi climàtic, que ens vam posar davant de tot. El problema és que si passen els anys i aquestes lleis ni les desplegues ni les tires endavant, de poc serveixen, més enllà de paper mullat i que en el moment inicial de la seva aprovació pots dir que sí, que has fet molt bona feina i que realment, doncs, tens unes polítiques molt bones i t'avances a la majoria d'altres països. Però si després les incomplim, com és el cas, per exemple, de la llei del canvi climàtic... I vostès mateixos han votat aquí en contra, per exemple, d'implementar l'impost de les emissions dels vaixells del port; vostès hi han votat en contra, han votat en contra del que diu la pròpia llei del canvi climàtic. Per tant, al final els papers estan molt bé i són molt avançats, però queden en paper mullat si no es fa la feina que cal. I en aquest cas calen polítiques molt valentes que ens garanteixin que realment avancem en la descarbonització del país més enllà de paraules i documents i papers.

I ens sembla que a vegades, per exemple, el grup del PSC no va massa en aquesta línia. Quan la CUP presentem la proposta de mesures urgents per a la protecció de la seguretat climàtica, de manera sorprenent ens trobem que són vostès, el PSC, qui presenten cent compareixences per torpedinar una llei que va precisament encaminada a la seguretat climàtica. I aquí ens coneixem tots i totes, i sabem que quan un grup presenta cent compareixents és perquè ho vol torpedinar, que aquesta llei no tiri endavant, i això és el que fan. Ens presenten avui els pressupostos de carboni, molt menys ambiciosos que els del comitè d'experts, i, després, sabent que no els compliran, igual que ens fan amb la llei aquesta que hem proposat des de la CUP i que vostès, per torpedinar-la, ens han presentat cent compareixents. I aquesta és la realitat.

I després, en els seus pressupostos, ho repeteixo, ens parlen de l'any base 2005. I, ja per acabar, li vull dir unes paraules també del diputat –en aquell moment– Jordi Terrades a la Comissió de Transició Ecològica, que vostè hi era, i va dir molt clar: «Fer una precisió, perquè segueix sortint aquest any, el 2005. No, no. La reducció l'hem de fer sobre l'any base, que és l'any 1990.» El debat ja es va produir també a la llei del canvi climàtic –ho deuen recordar–: l'any base és l'any 1990, i això ho deia un diputat seu en la legislatura passada, que ara és secretari general de Territori. Per tant, recordin el que deien i facin el que deien, i no pas canviïn d'opinió en funció dels interessos econòmics d'altres, que els qui governen són vostès i no pas les empreses.

Gràcies.

El president

Tancarà aquest segon torn la diputada senyora Andrea Zapata Alfonso, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, que té la paraula.

Andrea Zapata Alfonso

Gràcies, president. Intentaré ara respondre una mica algunes de les qüestions que han anat sortint durant aquest debat. En primer lloc, s'ha parlat en diverses ocasions de que s'està incomplint la llei de canvi climàtic. Jo hi insisteixo: s'haurien d'haver aprovat aquests pressupostos molt abans, sí. La llei, com a màxim, estipulava tres anys després de la seva aprovació, però és que és una llei de l'any 2017. No crec tampoc que toqui fer segons quins retrets, perquè des de l'any 2017 el que portem governant és un any i mig, i tot i així tenim una proposta des d'aquest estiu.

Quant al tema de l'aeroport, que també ha sortit bastant, ho hem parlat també en repetides ocasions –en parlava ara..., també ho comentava el diputat Cornellà–, en primer lloc, quan parlem de les emissions de transport aeri, el que comptabilitza en els pressupostos de carboni només són les dels vols interns, i això ho regulen els organismes internacionals, no ho regula Catalunya com a tal. I, per tant, és a ells a qui els correspon regular-ho. I, com ja saben, l'ampliació de l'aeroport només augmentarà vols internacionals.

En tot cas, de tota manera, parlem d'un projecte que, a més de l'efecte positiu, social i econòmic que ja hem parlat en repetides ocasions que tindrà per Catalunya, es farà amb totes les garanties ambientals. Un projecte que, com ja saben, garanteix 250 hectàrees noves d'espais renaturalitzats, la creació d'una anella verda que protegeix la pagesia i que inclou *buffers* ambientals, la creació d'un fons ambiental per reforçar la preservació del delta i, per descomptat, tot amb una avaluació ambiental estratègica.

Crec sincerament que no cal escollir entre progrés econòmic i transició ecològica, que cal trobar fórmules per fer-los compatibles, i crec que les estem trobant. I també crec que avui iniciem una etapa on caldrà retrobar-nos i assolir acords de gran rellevància en el futur, i que podem tenir discrepàncies, evidentment, naturalment, en molts temes, però en aquesta qüestió hauríem de remar tots a una. I jo agraïxo, tot i alguns dels retrets que hi ha hagut avui, que en general hi ha hagut voluntat de construir i de tenir una bona proposta.

Alguna matisació a la intervenció del diputat de Junts, el diputat Munell. Els que han desencallat els accessos als ports de Tarragona i Barcelona han estat els governs de Pedro Sánchez i Salvador Illa després de més de deu anys. I, per cert, també amb relació als pressupostos de carboni com a tals. Tot just ara fa vuit anys es va aprovar aquesta llei de canvi climàtic i aquesta proposta inicial –quan, per cert, el conseller era el president Rull–..., inicialment era una bona proposta, però no incloïa ni el comitè d'experts en el canvi climàtic ni els pressupostos de carboni. Només incloïa, en tot cas, acords voluntaris, i vam ser el PSC, també la CUP i també els Comuns els que ho vam incorporar a la llei amb les nostres esmenes. Ho dic perquè no quedi cap dubte de la nostra aposta per aquests pressupostos i pel comitè d'experts, perquè creiem en ells i, de fet, ho vam proposar en les nostres esmenes quan es va presentar la llei.

Als senyors de VOX, sense més..., perquè no s'han dignat ni a venir tampoc a la rèplica. I quant al Partit Popular, també una matisació: el Partit Popular va ser l'únic partit que no va voler nomenar cap representant al comitè d'experts, i això, el que va fer va ser endarrerir el procés –tot– durant mesos. Crec que és important també que ho tinguin en compte.

I sincerament, és que jo no sé tampoc..., parlen tant, en qualitat de què venen vostès a donar amb aquesta bel·ligerància tantes..., i accions..., i a recriminar segons quines coses, perquè podem parlar de moltes coses, però si hi ha alguna qüestió en la que vostès no tenen cap legitimitat és en les polítiques que vinculen el medi ambient, perquè si volen podem parlar de València, de com VOX us ha imposat el seu negacionisme del canvi climàtic –un canvi climàtic que ha agreujat un vint per cent la virulència de la dana– o podem parlar d'Andalusia, també, que des del 2019 estan desregulant sistemàticament totes les polítiques ambientals, o podem parlar de com han votat en contra amb la ultradreta –no ho oblidem– a l'eurocambrà..., en contra

de l'objectiu d'emissions del 2040. Si hi ha una qüestió on no tenen cap legitimitat per donar lliçons, és en transició ecològica (*alguns aplaudiments*).

I acabo amb l'agraïment al comitè d'experts per la tasca feta i als grups parlamentaris que han aportat i que han sumat en tot aquest procés. Espero que votin a favor dels pressupostos de carboni.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Acabat el debat, els faig avinent que, d'acord amb la seqüència acordada per la Junta de Portaveus, la tramitació de les propostes de resolució subsegüents al debat serà la següent: el termini per presentar les propostes de resolució subsegüents al debat és fins avui, trenta minuts després de finalitzar aquest debat, és a dir, a les dues en punt de la tarda. La qualificació i la comunicació dels grups parlamentaris de les propostes admeses per la Mesa es farà aquest migdia, un cop s'hagi reunit la Mesa; la Mesa es reunirà a un quart de quatre de la tarda. El termini per presentar les propostes transaccionals serà fins dijous a les dotze del migdia; la presentació i votació de les propostes de resolució serà dijous a la tarda, no abans de dos quarts de cinc.

Abans de suspendre la sessió, vull tornar a agrair la feina ingent que ha fet el comitè d'experts, agrair-los la seva presència avui aquí i d'una manera molt específica a la doctora Montserrat Termes Rifé, que ha liderat aquest treball i evidentment, al conjunt del seu equip.

Se suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda a dos quarts de quatre.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i un minut i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major, el lletrat Ferran Domínguez García i el lletrat Rubèn Ramírez Fernández.

Al banc del Govern seuen la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional i la consellera d'Igualtat i Feminisme.

El president

Bona tarda, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

Interpel·lació al Govern sobre el model d'educació de zero a tres anys (retirada)

300-00210/15

Abans de continuar amb l'ordre del dia, els informo que, atès que el Grup Parlamentari Comuns ha retirat la interpel·lació al Govern sobre el model educatiu de zero a tres anys, corresponent al punt sisè de l'ordre del dia, la sessió plenària del proper divendres, 5 de desembre, s'iniciarà a les deu del matí, és a dir, mitja hora més tard del que estava previst a la seqüència horària.

Modificació de l'ordre del dia

Així mateix, els faig avinent que els diputats del Grup Parlamentari de Junts, que constitueixen més d'una cinquena part dels membres de la cambra, han sol·licitat incorporar com a nou punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió la votació de la sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat davant el Ple perquè informi sobre la crisi de la pesta porcina africana.

Dono la paraula al portaveu del Grup Parlamentari de Junts perquè expliqui per què cal modificar l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària. Té dos minuts.

Salvador Vergés i Tejero

Molt bé. Gràcies, president. I, en efecte, demanem la paraula per l'article 83.3, perquè volem que s'inclogui, en l'ordre del dia d'aquest Ple..., que s'alteri i s'inclogui el punt de demanar la compareixença del president Illa..., motivat per la crisi que tots sabem que estem patint en aquest país, que és la pesta porcina africana, i perquè es substanciï.

I el motiu pel qual demanem aquesta compareixença doncs creiem que és molt evident: tenim una crisi al davant, que és una crisi econòmica d'unes dimensions gravíssimes –ho explicava aquest matí una mica. L'efecte pot comprometre 1.000 milions d'euros d'exportació del sector porcí que van a països tercers; afecta més de quaranta mil persones, i ens trobem que, davant d'aquesta situació, resulta que tenim aquest escó d'aquí buit. Tenim el president Illa, que està absent –que està absent–, a més a més, en un moment que resulta que, curiosament, coincideix que hi ha la delegació de la Unió Europea que està fent la visita aquí a Catalunya per veure com hem d'organitzar tot això, perquè gran part de les competències depenen d'Europa. Per tant, el fet que no hi hagi el nostre màxim representant creiem que és molt greu. Creiem que és paradoxal, també, que resulti que tenim l'exèrcit espanyol a Catalunya, i el president de la Generalitat, a Mèxic. Això ens hauria de fer pensar.

I aquesta absència del president no és nova –no és nova– perquè ja a l'abril, quan hi va haver l'apagada elèctrica, va tardar més de vuit hores a comparèixer; a l'octubre, quan la dana va assolar les Terres de l'Ebre, ell estava celebrant la Hispanitat; i, per tant, això no és mala sort, això és mal govern.

I nosaltres, davant d'això, demanem que torni immediatament del seu viatge a Mèxic, que no té –mirem l'agenda– absolutament cap acte que no sigui posposable i que vingui aquí a liderar en persona aquesta emergència de país; d'aquesta manera, si fem la compareixença com nosaltres desitgem, doncs els altres grups parlamentaris podrem aportar les nostres solucions; en particular, Junts per Catalunya, les que fa dies que amb la campanya Jeannine Abella estem treballant. I, per tant, demanem el suport de la resta de grups parlamentaris i molt especialment dels companys d'Esquerra Republicana. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Companys, no hi ha absolutament cap motiu per no fer venir avui o demà o divendres...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor.

Salvador Vergés i Tejero

...el president Illa a comparèixer per la pesta porcina africana.

Gràcies.

El president

Ara els grups parlamentaris que ho desitgin poden intervenir sobre aquest element concret, que és aquesta modificació de l'ordre del dia, per tal que es pugui substanciar aquesta sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat.

Pregunto..., grups parlamentaris que vulguin intervenir? El Grup Parlamentari de VOX en Cataluña demana la paraula, el Grup del Partit Popular també la demana, el Grup de la CUP, el Grup d'Esquerra –tots els grups. Per tant, ho faríem, si els hi sembla, amb l'ordre que habitualment utilitzem, de gran a petit, i tancaria el Grup Socialistes, el grup de la majoria.

Per tant, començaria el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, de la mà de la seva portaveu, l'honorable senyora Ester Capella.

Ester Capella i Farré

Bon dia, president. És evident que Esquerra Republicana vol que el president de la Generalitat comparegui. Ens hagués agradat que el president de la Generalitat estigués aquí –no està aquí, està a Mèxic–, no ha tornat. Per tant, ha dit públicament i, per tant, han entrat una petició de que compareixia. Compareixeran també els consellers d'Agricultura i Interior, a petició d'Esquerra Republicana i d'altres grups.

Entenem en aquests moments que, més enllà de fer soroll o assenyalar, hi ha un element de fons important, que és la situació de la pesta porcina, que s'escampa o que està..., primer de tot, està centralitzada en un lloc determinat. S'estan prenent mesures, i, en aquest sentit, més enllà de les afirmacions que fan alguns grups, nosaltres pensem que hem de seguir els mecanismes que tenim al nostre abast: compareixença dels consellers, que es produirà la setmana que ve –el dimecres– i, en definitiva, la compareixença del president un cop estigui a Catalunya.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Bona tarda. Consellers, diputats, diputades... «No podem tenir un president per Skype», deia Salvador Illa fa uns anys referint-se crec que al president Aragonès. Jo crec que el president de la Generalitat s'hauria d'aplicar amb coherència les seves pròpies expressions. No podem tenir, en una crisi de la gravetat de la pesta porcina, un president que està desgovernant per Skype des de Mèxic.

Davant d'una crisi majúscula, no ens podem permetre tenir un president minúscul. Per tant, davant d'aquesta crisi no podem tenir un president absent de Catalunya quan més ho necessiten els catalans, el sector agrari, el sector porcí i tots els sectors econòmics de Catalunya.

Estem davant d'una crisi de gran gravetat, que pot tenir unes conseqüències nefastes per a l'economia catalana i per al conjunt dels ciutadans. Per tant, no entenem com hi ha grups de l'oposició que poden defensar que el president no estigui aquí. Un dels mecanismes per respondre a aquesta crisi és la presència immediata del president de la Generalitat aquí a Catalunya, i això no ens ho podem permetre i no entenem com hi ha grups que defensen que el president no estigui aquí.

I aprofito aquesta intervenció per donar les gràcies i donar l'enhorabona a aquells que han estat expulsats de Catalunya, que el Govern vol expulsar de Catalunya, i que estan fent una bona feina atenent aquesta crisi, que és l'UME i la Guàrdia Civil.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, president. Des de VOX estem amb el sector porcí, que representa 1.400 milions d'euros, el vint-i-cinc per cent, del fet, del PIB de la província de Lleida. Critiquem que Illa estigui prenent natxos a Mèxic, perdent el temps i, per descomptat, gastant diners dels catalans. I volem que estigui aquí per demanar explicacions, per exigir responsabilitats dels culpables d'aquesta crisi porcina, que són tots els «progres» i els «ecolojetas», i, per descomptat, per aportar les nostres solucions.

I sí, demanem alterar l'ordre del dia perquè comparegui de manera urgent el president de la Generalitat.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid Colomer.

David Cid Colomer

És evident que el nostre grup també està preocupat per la situació, que pot afectar un sector que té una importància econòmica rellevant a Catalunya. De fet, la nostra diputada Núria Lozano ha estat en contacte permanent, en aquest cas, també amb el conseller d'Agricultura, amb el conseller Ordeig, però, la veritat, no entenem massa bé què ens estan demanant avui. (*Remor de veus.*)

El president Illa...

El president

Silenci. Silenci, si us plau. El diputat ha de poder ser escoltat.

David Cid Colomer

El president Illa ha demanat comparèixer, ha registrat la seva compareixença, té trenta dies per comparèixer. Si votem la seva compareixença, el president Illa té trenta dies per comparèixer. Per tant, és exactament el mateix. Jo entenc que vostès vulguin utilitzar aquesta situació per confrontar amb el Govern, és el seu paper, és la posició que vostès tenen.

Però exactament –exactament–, votem el que votem o no votem, passarà el mateix. Vostès han volgut fer aquesta escenificació; nosaltres ho respectem, però en tot cas, jo també podria riure de les seves iniciatives parlamentàries. No ho faré. Crec que la situació és prou greu per no entrar en els acudits que tant els hi agraden, i particularment al seu portaveu.

En tot cas, també aprofito aquesta intervenció per anunciar que la ministra de Treball, i la vicepresidenta, ja ha comunicat també públicament que els ERTE –en aquest cas els ERTO– de força major ja estan preparats per si el sector en qualsevol moment ho necessita. Això és el que cal fer; el que ha fet el nostre grup parlamentari. Ja estan a punt per si, en qualsevol moment, hi ha una eventualitat. (*Remor de veus.*) Veig que això també els fa molta gràcia, ja els hi explicaran al sector... Sí, sí.

El president

Silenci, si us plau. Silenci.

Per part del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Sí, gràcies. A nosaltres, com a grup parlamentari, ens sembla molt bé que comparegui, i més si s'ha ofert, i que sigui de la manera més ràpida possible, veient que és una crisi del sector ramader important i que ja comença a tenir conseqüències socials. Com podem llegir a diferents premses, tres-centes persones, tres-cents empleats ja han estat acomiadats a l'empresa Porc Gourmet, de Santa Eugènia de Berga. Per tant, això ja comença a tenir una repercussió en la gent treballadora d'aquest país, més enllà de la pròpia crisi sanitària. I, per tant, sí que creiem que és important que el president vingui aquí a donar explicacions, i més quan decideixen de manera urgent mobilitzar l'exèrcit el primer dia just que comença..., l'endemà de la crisi. Per tant, considerem que sí, que el Govern té clar que és una crisi greu i, per tant, la presència del president és imprescindible, i que doni explicacions i que no en fem prou amb les reunions telemàtiques que fa amb el conseller Ordeig. Pensem que ha de venir aquí i explicar-se davant d'aquests diputats i diputades i del poble de Catalunya.

El president

Per part del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé, estem d'acord, evidentment, en que comparegui. No creiem, doncs, que aquest simbolisme o aquest intent d'escenificar aquesta confrontació amb el Go-

vern ajudi o contribueixi a millorar la situació del sector. El que necessitem, doncs, és que hi hagin consensos i que, evidentment, és cerquin solucions a un tema que pot tenir una afectació econòmica molt greu i important al nostre país. Per tant, en aquest sentit no participarem d'aquest espectacle. Volem que comparegui, i ell ja anunciat aquesta compareixença. Per tant, esperem que ho faci en el menor temps possible i ens aclareixi tot l'assumpte.

Gràcies.

El president

I, finalment, per part del grup de la majoria, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Elena Díaz Torrevejano.

Elena Díaz Torrevejano

Moltes gràcies, president. Sobre aquesta qüestió, tres apreciacions. El molt honorable president està liderant i coordinant des del primer minut aquesta crisi. Tots i totes ho hem pogut veure en l'agenda que ha mantingut aquesta setmana i com l'ha modificat per poder atendre aquesta crisi, en la qual també hi han participat el conseller d'Agricultura, el conseller de la Presidència i la consellera d'Interior. El Govern, en el seu conjunt, està actiu i operatiu per atendre l'objectiu més urgent ara mateix, que és aconseguir aturar aquest brot.

La segona apreciació. Aquest és un govern que dona la cara i que dona les explicacions oportunes en aquest Parlament. Ahir mateix, el conseller Ordeig es va reunir amb els portaveus d'Agricultura d'aquest Parlament. Com ja s'ha anunciat, el dimecres vinent la consellera d'Interior i el conseller d'Agricultura compareixeran en aquesta cambra en una comissió conjunta de les dues comissions per explicar la situació en aquests moments. I, com també ja s'ha anunciat, el molt honorable president ha registrat, per iniciativa pròpia, la seva compareixença en aquest Parlament el més urgent possible.

I ja la tercera apreciació, i en conclusió, doncs no entenem el sentit d'aquesta votació i d'aquesta posada en escena que avui ens planteja el Grup de Junts. Som tots plenament conscients, i suposo que el Grup Parlamentari de Junts també ho és, que el que avui estem votant és l'aprovació d'una sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat, i, tal com ja s'ha dit anteriorment, d'aprovar-se aquesta sol·licitud de compareixença, el president té trenta dies per comparèixer, quan ell ja ha anunciat que ho farà el proper Ple d'aquest Parlament, amb la qual cosa, votem el que votem, el president vindrà per voluntat pròpia abans dels trenta dies de la proposta del Grup Parlamentari de Junts.

El president

Molt bé. Ha quedat clar que no podem plantejar la modificació de l'ordre del dia per assentiment, per tant, crido a votació.

Ara sí que poden parlar, eh?, si volen, durant aquest...

(Pausa llarga.)

Iniciarem la votació. Els vots favorables són favorables a modificar l'ordre del dia per tal d'incorporar el debat i votació de la compareixença del president i els vots contraris són en sentit oposat.

Comença la votació.

La petició de modificació de l'ordre del dia ha estat rebutjada per 67 vots en contra, 63 vots a favor i 2 abstencions.

Proposició de llei de modificació del Decret legislatiu 1/1997, de 31 d'octubre, pel qual s'aprova la refosa en un text únic dels preceptes de determinats textos legals vigents a Catalunya en matèria de funció pública

202-00045/15

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la proposta de tramitació, directament i en lectura única, de la proposició de llei de modificació del Decret legislatiu 1/1997, de 31 d'octubre, pel qual s'aprova la refosa en un text únic dels preceptes de determinats textos legals vigents a Catalunya en matèria de funció pública. D'acord amb l'article 138.2 del Reglament, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar va sol·licitar la tramitació en lectura única davant el Ple d'aquesta iniciativa parlamentària. La Mesa, d'acord amb la Junta de Portaveus, va acordar d'elevat al Ple la proposta de tramitació en lectura única sol·licitada. Com bé saben, aquest primer debat segueix les normes establertes per als debats de totalitat.

En primer lloc, intervindrà al grup parlamentari proposant per un temps de set minuts, tal com es va acordar a la darrera Junta de Portaveus. Per tant, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Judit Alcalá González.

Judit Alcalá González

Gràcies, president. Bona tarda, consellers, conselleres, diputats, diputades. Començo saludant els representants sindicals de presons que ens acompanyen avui a l'hemicicle i també totes les persones que ens estan veient pel canal parlamentari.

Avui presentem una iniciativa per enfortir el sistema penitenciari de Catalunya i dotar-los també d'instruments jurídics necessaris per garantir seguretat, convivència i un funcionament correcte del servei públic. Una iniciativa amb un propòsit clar i ferm, que és reconèixer la condició d'agent de l'autoritat al personal funcionari i directiu dels centres penitenciaris que exerceix funció de règim interior, una condició que és necessària i també rigorosa. I ho és perquè respon a una realitat d'un col·lectiu que assumeix diàriament riscos, tensions i agressions que comprometen la seva integritat i comprometen també el bon funcionament del sistema penitenciari.

Aquesta és una llei feta per protegir, per ordenar i també per garantir. I el nostre deure és donar als professionals d'aquest àmbit les eines jurídiques adequades per exercir la seva funció amb seguretat, amb autoritat també i amb responsabilitat.

L'exposició de motius és clara: és reconèixer la condició d'agent de l'autoritat. Reforça l'aplicació de la protecció prevista a l'article 550 del Codi penal, que tipifica els delictes d'atemptat contra l'autoritat, els seus agents i també els funcionaris públics. I això no és simbòlic; això vol dir que qualsevol agressió, intimidació greu o resistència greu contra un funcionari penitenciari en exercici de les seves funcions és considerada penalment pel que realment és: és un atac al funcionament, doncs, del servei públic.

I per què és necessari?, es deuen preguntar. Perquè quan un funcionari o funcionària és agredit, el que està en risc no és només la seva persona; el que està en risc és l'ordre i l'estabilitat del centre, la seguretat de totes les persones internes, la continuïtat del servei públic també i la garantia d'una institució essencial per a la preservació de l'estat de dret.

La llei també consolida i reforça la presumpció de veracitat d'informes i denúncies d'aquest personal, tal com correspon als agents de l'autoritat. Això no és en cap cas una carta blanca; això és una presumpció *iuris tantum* revisable via administrativa i judicial i imprescindible per garantir procediments àgils, rigorosos també i amb seguretat jurídica, que no atorga en cap moment cap privilegi indegut.

Quan parlem de la seguretat a l'interior dels centres, parlem d'ordre, parlem de disciplina, parlem de convivència també, parlem de decisions que sovint s'han de prendre en escenaris de tensió i d'urgència. I deixeu-m'ho dir amb claredat: aquesta llei no

només protegeix els professionals, sinó que també protegeix les persones internes. Un centre penitenciari on el personal compta amb un marc jurídic clar i sòlid és un centre on hi ha menys conflictes, on hi ha menys escalades de tensió, on les situacions complexes també es poden gestionar amb criteris jurídics definits i on la convivència és molt més estable, més segura i més previsible.

La convivència no és en absolut un detall, és una condició necessària perquè els interns accedeixin amb garanties reals als programes educatius, formatius i de reinserció; perquè el centre funcioni amb criteris professionals estables, sobretot, i no merament reactius, i perquè el sistema penitenciari també sigui un veritable instrument d'integració social i no només de custòdia. Per tant, sí, aquesta llei dignifica el dia a dia de les persones internes, les protegeix d'entorns desordenats, també imprevisibles, i contribueix a consolidar un sistema penitenciari més digne, molt més segur també i més humà.

L'article únic també incorpora el principi d'indemnitat, reconegut per la Constitució i la doctrina del Tribunal Suprem, és a dir, el deure de la Generalitat de rescabalar els danys materials i les lesions que pateixi el personal penitenciari en l'exercici de les seves funcions, sempre que no hi hagi dol en les seves funcions o negligències per part seva, i limita també la indemnització als danys no coberts per altres sistemes. És una mesura de justícia laboral i responsabilitat també institucional.

Cal dir també que aquesta llei equipara el personal penitenciari amb els cossos com els Mossos d'Esquadra, no per corporativisme, ni molt menys, sinó perquè assumeixen riscos objectivament comparables als dels agents de policies en altres àmbits. Això és coherència, això és proporcionalitat i això també és equitat.

El text també obliga la Generalitat a garantir formació inicial i contínua, perquè l'autoritat no és només un títol; és una responsabilitat que requereix professionalitat, actualització constant, capacitació tècnica i també eines modernes de gestió de conflictes. Autoritat sense formació és molt perillosa; formació sense autoritat pot ser insuficient, i aquesta llei les combina també i les equilibra.

La llei és breu, però precisa. És compatible amb el dret estatal i també autonòmic, no crea duplicitats i s'ajusta dintre del marc legal vigent. És, en definitiva, una norma que posa ordre jurídic allà on calia, estabilitat i coherència. I, diputats, diputades, no és un espai invisible, no és un espai secundari i no és un espai marginal; el sistema penitenciari és una pedra angular de l'estat de dret i és un espai que es mostra ferm amb els seus principis, amb les persones i també és just i valent amb les decisions.

Aprovar aquesta llei és dir als professionals penitenciaris que se'ls reconeix i que se'ls protegeix. És dir també a les persones internes..., els diem: esteu en un sistema que aposta per la convivència, per la seguretat i per la reinserció. I és dir al país: Catalunya ofereix i reforça un servei públic essencial, amb serietat, amb rigor i amb responsabilitat.

Per això, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, demano un vot favorable, clar, ferm i valent per la seguretat, per la professionalitat, per la convivència i per la dignitat institucional. Fem avançar aquesta llei, fem avançar la convivència, fem avançar el sistema penitenciari i fem avançar Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

A continuació els diversos grups parlamentaris, els no proponents, poden fixar la seva posició. I, per fer-ho, en primera instància, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Gràcies, president. Consellers, diputats, diputades. Molt bona tarda. Donar la benvinguda també al públic que avui ens acompanya, perquè és un dia molt important per al col·lectiu de presons i per als qui fa temps que treballem per assolir aques-

ta fita. Avui iniciem el debat parlamentari per tal de que es pugui reconèixer la condició d'agents de l'autoritat als funcionaris de presó. Fa temps que defensem i hem posat damunt de la taula diverses iniciatives, tant aquí –al Parlament de Catalunya– com al Congrés de Diputats, per tal de que els funcionaris de presó puguin tenir la condició d'agents de l'autoritat i també puguin tenir dret a la jubilació anticipada.

El que avui no ens podem deixar de dir és que, si bé la llei és a proposta del Grup Parlamentari del PSC, si Junts no hagués actuat amb responsabilitat, avui no estaríem fent aquest debat. I m'explico. A diferència del que acaba de passar ara fa uns minuts, on Esquerra Republicana i els Comuns han salvat el president Illa, cal recordar que el Govern del PSC governa en minoria en aquesta cambra i que, per poder tirar endavant iniciatives, cal que busqui el consens per arribar a la majoria. En aquest cas concret que avui ens ocupa, el PSC ja tenia clar que no podia comptar amb els vots del tripartit, ja que Esquerra Republicana i els Comuns s'han oposat frontalment a que els funcionaris tinguin dret a accedir a aquesta condició.

El Partit Socialista va demanar en Junta de Portaveus que la proposició de llei es debatés i es tramités per lectura única –és a dir, que es pugui fer per un tràmit urgent– i ho va portar a votació sense parlar-ne amb ningú. I què es van trobar a la Junta de Portaveus? Doncs que tots els partits de l'oposició, excepte Junts per Catalunya, hi van votar en contra. I, si nosaltres hi vam votar a favor, és perquè estem plenament convençuts que cal que, d'una vegada per totes, els funcionaris de presons tinguin aquest dret.

Avui també aprofitem per fer un agraïment públic a la tasca que fan, sovint poc reconeguda per determinats sectors de la societat i desdibuixada per alguns grups polítics. Només cal passejar-se per una presó catalana per copsar i entendre la necessària, difícil i important tasca que duen a terme i amb el risc que ho fan, ja que hi ha molts factors que han portat que el nivell de violència a les presons hagi pujat fins a xifres alarmants. Les presons han de ser segures i han de vetllar pels drets dels que hi conviuen. Funcionaris, personal de tractament, treballadors penitenciaris i també interns. Junts per Catalunya som l'únic partit que defensem sense embuts que volem seguretat per tothom i garantia de drets per tothom. Massa sovint veiem debats on, per una banda, es considera els funcionaris de presons com torturadors i limitadors de drets i, per l'altra banda, des de l'extrema dreta consideren que les presons haurien de ser uns llocs de càstigs i de correcció, oblidant l'objectiu final del compliment de la pena, que no és un altre que la reinserció.

I, quan parlem de política penitenciària, s'ha de ser rigorós. No ens podem posar de perfil i quedar-nos només amb una part de la realitat. Nosaltres volem la fotografia sencera, que no és una altra que la que tothom tingui els mateixos drets. I per això avui estem aquí, precisament perquè tenim la profunda convicció que reconèixer la condició d'agent de l'autoritat als treballadors penitenciaris és una cosa bona pel sistema penitenciari. I per això avui diem sí a la presumpció de veracitat dels informes i atestats dels funcionaris i a un increment de la seva protecció penal en casos d'intimidació i agressions, però també sí a ser inflexibles amb aquells que no actuen correctament i s'extralimiten. Cal perseguir les males conductes d'alguns que fan mal a tot un col·lectiu de funcionaris que no es mereixen aquesta imatge. I això també ho porta implícit la condició d'agent de l'autoritat.

És a dir, el reconeixement que avui iniciem implica posar fi a un greuge històric que porten arrossegant des de fa anys, però també redunda en una major protecció dels drets dels interns i un major retiment de comptes per part de tothom. Condició d'agent de l'autoritat vol dir seguretat i garanties per tothom. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Ara bé –i acabo, president–, la voluntat d'aquest grup parlamentari és no quedar-se només aquí i ampliar aquesta condició a altres treballadors penitenciaris, i és per això que avui anunciem que presentarem una esmena per ampliar aquesta condició.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Ana Balsera i Marín.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, president. Si em permeten començar, acabem de conèixer la notícia que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya s'acaba de pronunciar i aplica la llei d'amnistia a l'Adri i la resta d'encausats. Per tant, des d'aquí, les meves primeres paraules per a l'Adri de Badalona i per a tota la resta. (*Aplaudiments.*) Si em permeten, una abraçada per a la seva família, per a la seva mare i el seu pare, per a l'Eva i l'Antonio, per a tota la resta. Per fi s'ha fet justícia i avui l'amnistia és una realitat.

I entrant en el debat que ens ocupa, avui debatem la idoneïtat de la tramitació d'aquesta lectura única de la proposició de llei del PSC que pretén atorgar la condició d'agents de l'autoritat al personal funcionari i directiu dels centres penitenciaris. Per tant, comencem amb una salutació als sindicats que avui ens acompanyen. Ja els ho avancem, i ja he parlat amb ells també, nosaltres hi votarem en contra. I és que no estem d'acord ni amb la forma de tramitació d'aquesta proposició de llei ni tampoc amb el fons. De fet, nosaltres no creiem que aquesta condició repercuteixi en el benestar a les presons, i no podem confondre aquest reconeixement amb altres àmbits, que són els que nosaltres treballem.

De fet, a l'exposició de motius ja és clara l'ànima i la voluntat d'aquesta llei –no més cal una lectura–, que no és la vessant de millorar la comunitat penitenciària en el seu conjunt, ni de bon tros, sinó que és, i textualment citaré «amb el reconeixement de la condició d'agents de l'autoritat al personal, es pretén donar seguretat i protecció jurídica a les tasques que desenvolupa aquest col·lectiu», que aprofitem per reconèixer, ja que són tasques molt invisibilitzades, també «garantir l'actuació dels agents públics com a garants de l'ordre i la convivència comporta una especial protecció en l'àmbit penal» –article 550 del Codi penal, amb una pena agreujada–, «l'eficàcia probatòria especial en les seves denúncies», garantir «el principi d'indemnitat en tota la seva dimensió» i comparar-los amb Mossos d'Esquadra.

Per tant, el que s'amaga és una lògica de la prevenció contra el càstig, la convivència contra el control. I nosaltres el que creiem que hem de focalitzar són altres mesures que millorin el sistema penitenciari. De fet, la proposta d'Esquerra Republicana –i que tornem a defensar avui des d'aquest faristol– és que hem de continuar treballant i hem de fer realitat el que ja portava la proposta d'Esquerra, que és la jubilació anticipada dels funcionaris de presons i també l'augment de la plantilla. Nosaltres ho vam treballar quan governàvem, des del Departament de Justícia. També ho hem fet des d'aquest Parlament, també els nostres companys del Congrés. De fet, als acords d'investidura així constaven, tant la jubilació anticipada com l'ampliació de les plantilles.

Per tant, ens agradaria saber què està fent el departament de la Generalitat, el Departament de Justícia, en aquest sentit, en coordinació amb el ministeri i el Gobierno de España, per avançar en aquesta línia, que és per la que realment nosaltres apostem i la que seria necessària per millorar el sistema penitenciari. De fet, ens sobta que ara pretenguin fer veure que és una millora quan nosaltres, Esquerra Republicana, Comuns i la CUP, vam registrar una proposta per fer la creació d'un grup de treball per a la millora de l'execució penal i vostès hi van votar en contra. Una proposta que tenia com a objectiu un grup de treball on hi participés tota la comunitat penitenciària. Per tant, vostès continuaran votant en contra per la millora del sistema penitenciari en el seu conjunt?

I ja li vam traslladar la setmana passada en comissió, en la seva compareixença, del conseller i la secretària general de Mesures Penals, el que cal donar també és compliment a l'informe del Comitè Europeu per a la Prevenció de la Tortura, que assenyalava deficiències greus i profundes de les presons catalanes. De fet, en el tema

de contencions mecàniques, hi havia una crítica per l'ús desmesurat d'aquestes contencions a les presons catalanes; també de l'ús de les mateixes i de la durada. I nosaltres, la resposta que vam obtenir per part de la secretària general era que, amb la condició d'agents de l'autoritat, aquestes contencions mecàniques es reduïrien. Nosaltres tornem a plantejar: per què? Nosaltres no trobem la relació entre la condició d'agents de l'autoritat amb la reducció de les contencions mecàniques. I nosaltres el que reivindicuem és que siguin contencions zero, com fan altres països, com podria ser el cas de França.

Tornem a reivindicar que el nostre model d'execució penal és el català, el de rehabilitació, reinserció, medi obert i perspectiva de gènere. I, per als que vinguin després i que vulguin dir que nosaltres considerem que són un pati d'escola o que feminitzem les presons, aquest és el model no només a Catalunya, sinó que, si és possible contencions mecàniques zero a altres països de la Unió Europea, també ho pot ser a casa nostra. Per tant, nosaltres votarem en contra.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alberto Villagrasa Gil.

Alberto Villagrasa Gil

Gracias, presidente. Primero, dar la bienvenida a los representantes de los trabajadores y funcionarios de prisiones, a los cuales, en nombre del Grupo Popular, les agradecemos el trabajo que hacen diariamente.

Señor *conseller*, está bien, ¿no? Lo veo bien. Lo veo bien, porque ustedes han presentado esta iniciativa con una soberbia absoluta –con una soberbia absoluta–. Usted se comprometió aquí, en sede parlamentaria, a que un representante del grupo mayoritario se pusiera en contacto con los grupos para hablar de esta propuesta. Pues o no le han hecho caso o nos engañó. Si no le han hecho caso, es que le ignoran. Y, si nos engañó, es que es usted un mentiroso.

Sabe perfectamente que para nosotros la condición de agentes de la autoridad de los trabajadores de prisiones es una prioridad, y lo hemos expresado aquí y en el Congreso de Diputados. Lo hemos expresado aquí y en el Congreso de Diputados. Y ustedes saben que la iban a plantear sin hablar con nadie, porque la derecha hoy les va a salvar la cara. Hoy la derecha les va a salvar la cara, porque no pueden contar con sus socios de gobierno.

Y votaremos a favor, no por ustedes, por su comportamiento, sino por responsabilidad y compromiso con los trabajadores y funcionarios de prisiones. Deles las gracias a ellos de que votemos a favor, porque además se hace una propuesta que es incompleta y que se queda corta. Y le pondré un ejemplo, recordando la memoria de Núria López, a la cual recordamos y enviamos un saludo a su familia. Hoy, Núria López, asesinada por un preso en la cocina de un centro penitenciario, no tendría la condición de agente de la autoridad. Y eso es una incongruencia, porque todos los trabajadores en un centro penitenciario al final tienen relación y contacto con presos. Todos los funcionarios y trabajadores externos, desde los monitores de taller, los que están en cocina, los responsables de limpieza... Todos. Por lo tanto, ya le avanzo que presentaremos una alegación en la cual vamos a solicitar que la condición de agente de la autoridad la tengan todos los funcionarios de prisiones y todo el personal laboral que actúa en los centros penitenciarios de Cataluña.

Porque además ustedes dan un mensaje un pelín contradictorio, porque quieren dar este mensaje de que van a ser agentes de la autoridad, van a tener el principio de veracidad y, sin embargo, a la hora de la verdad ustedes los contradicen, ustedes les quitan la razón. En un motín en la prisión de Ponent, donde la junta de tratamiento condena a esas personas a una regresión a primer grado, desde la dirección general,

los desautorizan –los desautorizan–. Por lo tanto, este principio de veracidad no sé dónde va a quedar.

Y ya sé que ustedes no pueden contar con los partidos que están a la izquierda de ustedes, porque ellos querrían, pues, a lo mejor, que las prisiones fuesen una especie de *relais châteaux* o de hotel de cinco estrellas. Ahora ya tenemos la depilación láser..., que, por cierto, yo le he mirado presupuesto, señor *conseller*, que, si usted va a depilarse, una integral cuesta noventa euros en la calle; los presos lo tendrán gratis.

Pero, aparte de eso, para esos partidos que no entienden que a los funcionarios de prisiones se les puede considerar agentes de autoridad, yo les doy tres motivos. Uno, la memoria de Núria López. Dos, las quinientas cincuenta agresiones consumadas que sufrieron los funcionarios de prisiones en el año 2024. Y tres, lo que se encuentran en prisiones. Esto, por ejemplo (*l'orador mostra a la cambra una fotografia de dues navalles*), se incautó en octubre en Brians. Por ejemplo. Esto se incautó en Brians 2 este mes de noviembre (*l'orador mostra una fotografia de diversos estris punxants*), donde dos grupos se iban a enfrentar y fueron precisamente los funcionarios de prisiones que evitaron una matanza y se incautó todo esto. Todo esto. O tres, por ejemplo, que se incautó hace poco en la prisión de Trinitat, un rifle de Airsoft, que puede disparar balas de goma (*l'orador en mostra una fotografia*). Esto se incautó. Esto.

Yo creo que hay motivos suficientes para que se les pueda considerar agentes de autoridad. Y ya le anuncio, señor *conseller*, que presentaremos alegaciones para que todas las personas –funcionarios y laborales– que trabajan en las prisiones de Cataluña sean considerados agentes de autoridad.

Y recuerden, hoy la derecha les ha salvado la cara.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Gracias, presidente. Un saludo muy cordial a los representantes sindicales CSIF, de la asociación Marea Blava y demás sindicatos presentes en la sala. Miren, ha tenido que morir una trabajadora penitenciaria, Núria López, para que..., a manos de un interno, para que, al final, el Govern de la Generalitat se haya dignado a atender al menos *una* de las reivindicaciones históricas del colectivo de funcionarios de prisiones, que es el reconocimiento de su condición de agentes de la autoridad. Una trabajadora asesinada, 555 agredidos, veinticinco agresiones sexuales graves en las prisiones catalanas solo en un año. Este es el balance de las cárceles catalanas en 2024.

Y frente a esta realidad, el mismo PSC que bloquea la comisión de investigación por el asesinato de Núria presenta hoy esta iniciativa. Iniciativa que, como se ha dicho, no habría sido de aplicación a Núria López, porque el PSC limita su aplicación al personal funcionario directivo de régimen interior, es decir, al área de vigilancia, dejando fuera al personal de tratamiento, psicólogos, juristas y educadores, o al personal laboral en el ejercicio de sus funciones. Porque, miren, al igual que los vigilantes de seguridad privada, cuando actúan junto con los Mossos d'Esquadra o siguiendo sus instrucciones, tiene reconocida la condición de agentes de la autoridad, debería también tenerla el personal laboral cuando actúa junto con los funcionarios de prisiones. (*Alguns aplaudiments.*)

Y este reconocimiento es bienvenido; es bienvenido aunque llega tarde, llega mal y resulta incompleto. Llega tarde tras años de ninguneo a los funcionarios de prisiones por parte de la izquierda y sobre todo del PSC. Llega mal porque este reconocimiento debería hacerse para todos los funcionarios de instituciones penitenciarias del Estado mediante la modificación en el Congreso de los Diputados del artículo 80 de la ley orgánica general penitenciaria.

Pero los socialistas, que hoy presentan aquí esta proposición de ley, son los mismos que bloquean en el Congreso iniciativas legislativas en este sentido, como la de VOX registrada por ejemplo el 20 de marzo de 2024, o también otras que ha presentado, por ejemplo, el PP. Resulta absurdo que funcionarios de prisiones de Mas Enric o de Brians tengan reconocida la condición de agentes de la autoridad y, en cambio, un funcionario de Zuera, en Zaragoza, o de Soto del Real, donde están cumpliendo prisión provisional los señores Ábalos y Koldo, compañeros del partido del señor Illa, ¿verdad?, no la tengan reconocida.

Desde luego en lo que de VOX dependa corregiremos esta disfunción lo antes posible, para que todos los funcionarios de instituciones penitenciarias del Estado en España, tengan reconocida la condición de agentes de la autoridad en condiciones de igualdad, sin hacer distinciones ni crear privilegios entre funcionarios catalanes y el resto de los funcionarios de España.

Y decíamos también que es incompleta en dos aspectos. Por un lado, porque el reconocimiento debería ampliarse también al personal de tratamiento y al personal laboral dependiente, como ya hemos explicado. Pero, además, cuando hablamos de la necesidad de crear un estatuto reforzado para la protección del personal penitenciario, nos estamos refiriéndose a cuatro cuestiones.

El reconocimiento propiamente de su condición de agentes de la autoridad que, como saben, les reviste de una especial protección penal y que, sin duda, tiene un efecto disuasorio frente a las agresiones que padecen habitualmente y cada día los funcionarios de prisiones. El principio de indemnidad, es decir, que la Generalitat pague por los daños y perjuicios que sufren los funcionarios de prisiones. La necesidad de ofrecer una formación inicial antes de su carrera profesional y también durante ella, sobre todo en materia de autodefensa. Y un cuarto aspecto que no se ha reconocido expresamente en el texto legal; se anuncia vagamente en la exposición de motivos, pero no se recoge expresamente en el texto legal, que es la presunción de veracidad de sus informes y de sus denuncias.

Miren, es cierto que esa presunción está implícita en la propia condición de agente de la autoridad, como recoge con carácter general el artículo 77.5 de la Ley 39/2015, de procedimiento administrativo. Es cierto. Pero no es menos cierto que después la recogen de forma expresa todas las legislaciones específicas y sectoriales que afectan a los funcionarios, a los demás funcionarios que tienen reconocida la condición de agentes de la autoridad. Y les voy a poner dos ejemplos. Por ejemplo, el artículo 52 de la Ley orgánica 4/2015, de protección de la seguridad ciudadana, respecto de las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado. Lo reconoce expresamente. Artículo 88 del Real decreto legislativo 6/2015, que aprueba la ley sobre tráfico, circulación de vehículos a motor y seguridad vial, recoge expresamente la condición de agentes de la autoridad y la presunción de veracidad respecto de los agentes de tráfico.

Por lo tanto, no entendemos por qué se ha omitido este reconocimiento expreso para los funcionarios de prisiones. ¿Por qué el PSC ha querido evitar reconocer explícitamente la presunción de veracidad de las actas de los informes de los funcionarios de prisiones? Por ello también haremos aquí una enmienda en este sentido.

Esperamos que el grupo proponente deje de una vez por todas su sectarismo, puesto que esta vez le vamos a votar a favor solo la bancada de la derecha y vote a favor de estas enmiendas, que desde luego irán siempre en beneficio de los funcionarios penitenciarios.

Y, miren, señores del PSC, les exijo también desde aquí que desbloqueen de una vez por todas la comisión de investigación por el asesinato de Núria, para corregir errores, para depurar responsabilidades y para honrar su memoria.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Andrés García Berrio.

Andrés García Berrio

Gràcies, president. En primer lloc... Bé, conseller, diputats, diputades, secretària de Mesures Penals, director general de Serveis Penitenciaris, sindicats de funcionaris de presons, de treballadors penitenciaris i treballadores penitenciàries. En primer lloc, volíem manifestar que, efectivament, és absolutament imprescindible treballar per millorar el nostre sistema penitenciari i en aquesta millora és imprescindible garantir una millor seguretat i condicions laborals als treballadors penitenciaris i també, evidentment, garantir de manera millor els drets de les persones privades de llibertat. I, efectivament, és absolutament compatible fer complir la llei i millorar de manera integral aquest sistema penitenciari.

I és en aquest sentit que no entenem per què la possibilitat de generar un grup de treball per poder abordar diferents elements, també la seguretat en l'àmbit penitenciari, no es permet. No s'ha permès en aquest Parlament per part del grup parlamentari Socialista i per part del Grup Parlamentari de Junts. I és que en aquesta qüestió hi ha un enteniment que anem veient a la Comissió de Justícia i Qualitat Democràtica i que es plasma avui en aquest acord que vostès tenen a l'hora de fer i aprovar aquesta tramitació per lectura única, per un costat, i per un altre costat, en lo que serà la tramitació de la llei. I ja els hi diem al Partit Socialista de Catalunya i al Conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, que no estan anant pel bon camí i que després, en segons quines qüestions, no sé si podran comptar amb el nostre grup parlamentari. Sobretot perquè veten les nostres propostes i avancen en el camí oposat al que nosaltres defensem. Llavors això ha de poder i tindrà conseqüències.

Un cop manifestat això, voldria plantejar una sèrie de qüestions. Efectivament, es pot garantir la seguretat dels treballadors a les presons, com ja s'està fent, com ja s'està treballant, perquè efectivament s'estan produint moltes agressions, però hi ha molts mecanismes i molts mitjans per poder-les reduir. I en aquest sentit donem plena confiança a la feina que s'està fent per tractar de revertir-ho i no cal aquesta reforma normativa en aquest sentit.

Què és el que cal? Millorar les condicions, garantir més i millor formació. Per cert, l'acord que es va fer a través d'una moció amb el nostre grup parlamentari és el que ha permès, per fi, millorar la formació inicial i continuada dels treballadors penitenciaris. I això s'ha fet en aquest context i d'aquesta manera: abans era una setmana –quan tant li preocupen al Grup Parlamentari de Junts els funcionaris de presons–, quan tenien la responsabilitat; després, efectivament, es va ampliar a tres setmanes inicials i ara ja estem en tres mesos amb un seguiment d'un any. I pensem que això és un avenç. Així que anem en compte quan se'ns planteja que no mirem pels treballadors i pel conjunt del sistema penitenciari.

Ara bé..., i això no vol dir, efectivament, que calguin millores, com van ser les unitats d'intervenció compensatòria, que han de poder reduir situacions crítiques i assentades dins del sistema penitenciari. I plantejem que calen equips interdisciplinaris per generar i poder donar suport en situacions de desescalada, amb més psicòlegs i més psiquiatres. I també cal millorar els mitjans tecnològics.

I, mirin, vostès..., avui s'ha parlat de rigor i jo la veritat que..., en l'exposició de motius de la seva llei –proposició de llei– no hi ha rigor, perquè parlen que és necessària la condició d'agents de l'autoritat per aplicar el delictes d'atemptat a l'autoritat de l'article 550. I això no és cert, perquè hi ha moltíssimes sentències que, efectivament –i tal com està redactat, i més després del 2015–, ho recullen de manera clara. Què volen?, pujar les penes de l'atemptat a l'autoritat i aplicar un agreujant i així vostès se sumen a la lògica a la dreta per tal de resoldre els problemes? O estem parlant de la resistència a agents de l'autoritat? Hi ha una condemna recent de l'audiència provincial en la que reconeix la condemna per una resistència i desobediència greu a un funcionari de presons com un delictes de resistència a l'autoritat.

De què parlen? De la presumpció de veracitat? Hi han múltiples sentències dels diferents tribunals, Tribunal Suprem, Tribunal Constitucional. Important la Sentèn-

cia 161/2016, en la que es planteja de manera clara que efectivament són una prova molt important i de càrrec els expedients fets pels funcionaris de presons. I, de fet, se'ls hi dona la mateixa garantia que la que han de tenir i que tenen les denúncies que fan els cossos policials.

En aquest sentit, considerem que el camí que vostès fan avui, el que fa és anar en contra de l'esperit de la Llei orgànica general penitenciària que es va fer per..., i promoure per García Valdés. Considerem que seria important rellegir aquells diaris de sessions, en els que es va decidir que el caràcter que havien de tenir els funcionaris de presons...

El president

Ha d'anar acabant, diputat.

Andrés García Berrio

...—sí, acabo, disculpi— seria no policial. I el que estem plantejant avui és anar en una direcció contrària. Estem segurs de que el que vostès estan proposant avui no millorarà la situació, sinó que seran altres mesures.

Gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer i Pareja.

Xavier Pellicer i Pareja

Bé; gràcies, president. Bona tarda a totes i a tots. Primer de tot, i com ja ha dit la diputada d'Esquerra Republicana, no podem començar d'una altra manera que celebrant aquesta amnistia. Pensem que es tracta d'uns fets del 2017, després de vuit anys de periple judicial, després de vuit anys d'anar sofrint i patint el que podia ser un empresonament imminent, celebrem que l'Adri, el Cesk, el Guim i, per tant, la gent del Holi, hagin estat amnistiats i, per tant, no s'enfrontin a penes de presó. I volem agrair la tasca feta al grup de suport de l'Adri, a la Traca i a Alerta Solidària. Ens sembla que han fet una tasca increïble i que gràcies a aquesta mobilització i aquesta constància avui han estat amnistiats. *(Aplaudiments.)*

Dit això, vostè ens deia que això és un vot valent. No és un vot valent, no és un vot valent precisament. De fet, començaré per on acabava el diputat dels Comuns. Precisament la llei orgànica general penitenciària de l'any 1979 i el seu redactor ponent parlava de la importància de trencar amb els tics franquistes i de la importància de tractar les presons i el funcionariat de presons com a personal civil, allunyant-lo d'un model policial i allunyant-lo d'un model militaritzat. Vostès estan anant al contrari de tot això, i si no, mirin quins són els seus aliats i mirin quines portes estan obrint i mirin el que estan demanant i les esmenes que estan fent: de debò pensen que estan fent un favor a les presons?, de debò pensen que estan fent un favor als funcionaris de les presons?, de debò pensen que estan fent un favor a un model de reinserció, que té moltes mancances però que, en tot cas, és el precepte de fons i és l'element de fons? Nosaltres pensem que no; de fet, pensem que aquesta mesura només empitjorarà el clima social a les presons i que dificultarà encara més que es pugui posar al centre la reinserció.

Precisament, el que nosaltres pensem que reduiria la conflictivitat a les presons, el que nosaltres pensem que milloraria la tasca dels funcionaris i funcionàries, el que nosaltres pensem que milloraria la situació de les persones empresonades, són totes aquelles mesures, són tots aquells estudis que vostès no han volgut tirar endavant durant aquesta legislatura, són totes aquelles propostes que vostès no han volgut treballar durant aquesta legislatura i per això s'han negat a obrir un grup de debat, a obrir un grup de treball, a obrir un grup d'anàlisi sobre què està passant a les presons i quines són les mesures que s'hi han de prendre, amb tots els agents impli-

cats, amb tots i cada un. Per què s'hi han negat?, això és un vot valent?, això és una proposta valenta o això és anar a roda per acontentar a certs sectors?

A nosaltres ens sembla que aquesta no és la funció que ha de fer el Govern, que aquesta no és la funció que ha de fer el grup que dona suport al Govern. A nosaltres ens sembla que el que toca és apostar per mesures de major assistència, de major atenció sanitària abordant els principals problemes que tenim a les presons, que són problemes de desigualtats, que són problemes d'addiccions i que són problemes de malalties mentals. Com abordarem aquestes qüestions? A vostès els sembla que una persona amb problemes d'addicció o amb problemes de salut mental distingirà l'autoritat d'un funcionari, o no?, distingirà una llei que aprovem aquí donant una autoritat de funcionari, o no? A nosaltres ens sembla que no... També abordant-ho des del rigor –com també deia el diputat dels Comuns–: l'atemptat a l'autoritat ja està reconegut jurisprudencialment a qualsevol funcionari que actuï en les seves funcions i com a funcionari. Per tant, en això tampoc es donarà major cobertura.

I un darrer element. Aquí hi ha grans patriotes espanyolistes, etcètera, que en cap cas en aquest element concret –i vostès també–, s'han qüestionat la competencialitat d'aquesta mesura. Nosaltres ens ho apuntem, perquè esperem que en totes aquelles mesures que siguin per avançar en drets, que en totes aquelles mesures que siguin per avançar en millores socials, tampoc ho tinguin en compte i també hi vulguin avançar.

Per tant, votarem que no a aquesta mesura.
Moltes gràcies.

El president

Finalment, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Com ja deuen suposar, votarem a favor d'una de les reivindicacions històriques dels funcionaris de presons que hem fet nostra en aquest faristol cada cop que n'hem tingut oportunitat. Celebrem que després d'anys de lluita, el gremi hagi aconseguit avançar en les seves demandes i corregir, en part, les greus deficiències i mancances que presenta l'àmbit penitenciari al nostre país.

Les xifres actuals de reclusos superen tot rècord anterior. Potser hi té alguna cosa a veure l'arribada massiva invasiva d'immigrants que, abusant de la generositat mòrbida dels governs espanyol i català, no només entren irregularment al país, sinó que hi delinqueixen. Més de la meitat dels interns són de nacionalitat estrangera, percentatge que s'incrementa notablement si hi sumem els presos estrangers a qui el Govern espanyol nacionalitza a canvi dels serveis delinqüencials prestats, una vergonya que aquesta proposició de llei no corregirà.

En canvi, sí que esmena l'error de no considerar agent de l'autoritat els funcionaris penitenciaris que l'any passat van patir més de 550 agressions, entre les quals quaranta-sis lesions greus; un reconeixement més simbòlic que efectiu. Ja em diran de què els serveix als Mossos, per exemple, ser agents de l'autoritat quan contínuament pateixen agressions físiques sense conseqüències gràcies a un departament de l'Interior indulgent amb els agressors.

Esperem que aquesta mesura que avui aprovarem vagi acompanyada d'un canvi real en les polítiques departamentals i es comencin a iniciar les accions legals pertinents contra els implicats, perquè sense suport jurídic i recolzament institucional, sense que la Generalitat es personi com a acusació, no s'aconseguirà l'efecte dissuasiu ni correctiu desitjat.

Realment volem enviar un missatge de gratitud envers aquest col·lectiu que cada dia ha de fer front a la massificació dels centres i a l'atenció creixent que s'hi viu, moltes vegades sense disposar de les eines necessàries per garantir la pròpia seguretat física i sense una retribució que compensi els riscos assumits.

El descontrol que hi ha dins les presons s'evidencia amb dades. Vuit-cents cinquanta-nou telèfons mòbils requisats en un any. Els objectes prohibits circulen amb una impunitat escandalosa dins els centres penitenciaris del nostre país.

Individus que són empresonats per cometre tota mena de delictes i malvestats no només no són obligats a treballar per compensar i desagreujar la societat, sinó que gaudeixen de pensió completa en instal·lacions més que confortables, amb sala de cinema i piscina, i amb una carta de serveis extres, com les prostitutes (*remor de veus*) que es lloguen per satisfer els vis-a-vis de presos que no tenen parella, els consoladors que es proporcionen a les preses dins un *kit* higiènic bàsic o les depilacions làser que s'ofereixen a presos trans.

Ja és curiós, eh?, les esquerres dient-nos a les dones que no ens hem de depilar, que depilar-se és una mesura imposada pel patriarcat, i, en acabat, algú que es considera dona, malgrat néixer en un cos d'home, li faciliten una depiladora? Facin-s'ho mirar, eh? I re, ara que hem entrat a desembre, recordar que, gràcies a les retallades del 2009, es va deixar de donar un lot de Nadal del Corte Inglés a cada pres, perquè és que això ja era surrealista, eh? Els funcionaris sense lot de Nadal i els presos amb lot de Nadal.

Contra el seu «Visca la Pepa» permanent, el nostre seny i ordre. Molts ànims i molta força a aquest sector que literalment allibera la societat del mal contenint-lo. Enhorabona per aquest èxit col·lectiu, que esperem sigui el primer de molts.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Senyores i senyors diputats, acabat el debat, doncs, procedirem a la votació de la proposta de tramitació en lectura única davant del Ple de la proposició de llei de modificació del Decret legislatiu 1/1997, de 31 d'octubre, pel qual s'aprova la refosa en un text únic dels preceptes de determinats textos legals vigents a Catalunya en matèria de funció pública.

S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació en lectura única i els vots negatius en contra.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 104 vots a favor, 29 vots en contra i cap abstenció.

Vist el resultat de la votació, aquesta proposició de llei es tramitarà en lectura única davant del Ple. Per a aquesta tramitació, la Mesa ha fixat un termini per a la presentació tant d'esmenes a la totalitat com de les esmenes a l'articulat, que finirà el divendres 5 de desembre a les dotze del migdia.

Proposició de llei de rebaixa de l'impost sobre la renda de les persones físiques

202-00009/15

El quart punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat presentades a la proposició de llei de rebaixa de l'impost sobre la renda de les persones físiques.

En primer lloc, i d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, intervindrà el grup proponent. Tal com va acordar la darrera Junta de Portaveus, aquest tindrà un temps de set minuts. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. Bona tarda, consellera, diputats, diputades... Comparec avui en aquesta cambra per defensar una proposició de llei imprescindible, justa i urgent:

la rebaixa de l'IRPF per a les rendes baixes i mitjanes a Catalunya. Aquesta llei que proposem suposa una reducció notable per a la càrrega fiscal de milions de catalans.

Catalunya no pot continuar vivint sota una pressió fiscal que s'ha convertit en una autèntica bota al coll dels treballadors; Catalunya no pot continuar sent la comunitat amb més pressió fiscal d'Espanya; Catalunya no pot seguir presentant-se com un territori on els ciutadans i els emprenedors viuen en un purgatori fiscal permanent, mentre la Generalitat continua engreixant la seva despesa política, els organismes duplicats i les subvencions ideològiques.

Senyores i senyors diputats, Catalunya viu avui sota un Govern sense nord, sense un full de ruta econòmic i sense pressupostos; un Govern en paràlisi que viu dels anuncis i de les fotos. Cada dia un anunci. Si un es fiés de la propaganda del Govern, Salvador Illa faria semblar Neró un simple aprenent en ambició constructora, però quan obrim els ulls, costa veure una promoció de pisos d'aquestes que han promès. I així amb tot.

Molt soroll i poques nous, perquè les nous, en política, són els pressupostos, i vostès són un govern sense pressupostos, i, per tant, un govern, torno a dir, sense rumb i sense direcció. Més ben dit, un govern amb direcció aliena i assistida, perquè encara governen amb els pressupostos d'Esquerra Republicana.

Els catalans estem patint una inflació acumulada des de fa molts anys. La cistella de la compra no para de pujar, l'habitatge pels núvols, el poder adquisitiu de les famílies per terra, el poder adquisitiu per terra, però els impostos pels núvols. I el Govern paralitzat, incomplint una funció principalíssima de qualsevol govern: aprovar els pressupostos.

Davant d'aquest bloqueig, des del Partit Popular portem avui una proposta concreta, responsable i viable: baixar l'IRPF a les classes mitjanes i més senzilles. Una reforma amb mirada tècnica, seriosa i calculada; redueix trams, ajusta tipus i redueix la càrrega fiscal de milions de catalans.

Diputats i diputades, si hi ha un tret que caracteritza aquest Govern i el socialisme en general és la seva voracitat fiscal, una voracitat que ja frega el delirant. Aquests darrers anys els ingressos tributaris s'han disparat a Catalunya. La Generalitat recapta més que mai en tota la seva història i, tanmateix, no ha reduït seriosament ni un sol impost autonòmic rellevant, ni ha retallat ni un sol euro en despesa ideològica o en duplicitats administratives.

La inflació acumulada des de 2021 supera el disset per cent, i aquesta inflació, que empobreix les famílies, ha enriquit les arques del Govern. Només en el primer semestre del 2024, la recaptació de l'IRPF autonòmic va augmentar 381 milions d'euros, un sis per cent més; des de 2019, la recaptació de l'IRPF ha pujat més d'un vint per cent a Catalunya, mentre que els impostos propis han fet créixer la recaptació més d'un trenta-cinc per cent.

Però tot i recaptar més que mai, el Govern no ha tingut la valentia de reduir la càrrega fiscal de debò. Catalunya continua sent la comunitat amb més impostos propis, amb menys deduccions i amb uns tipus exageradament alts per a les rendes baixes i mitjanes. Aquesta maquinària política autonòmica que vostès engreixen no es toca mai –mai–, sempre creix, sempre s'autoprotegeix, sempre devora recursos com una bèstia insaciable. El que passa a Catalunya no és una excepció, és el reflex del model fiscal del Govern d'Espanya, segueix el llibre d'estil socialista. Pedro Sánchez ha apujat més de cent impostos, i la recaptació és 140.000 milions superior a la de 2018.

Quan vostès recaptin més, sempre pensen en com gastar més; mai en com retornar els diners a qui els genera. Tenen aversió a que les persones i les famílies decideixin en què gastar-se els seus diners, quines són les seves prioritats, en què volen invertir o a què volen destinar la seva solidaritat. Vostès prefereixen decidir-ho tot des d'un despatx. Això és, entre altres coses, el socialisme.

Catalunya va ser durant dècades sinònim d'iniciativa civil, dinamisme econòmic, creativitat empresarial i ciutadania responsable. Això és el que va fer Catalunya úni-

ca i locomotora d'Espanya. Avui, però, hem passat, per decisions de governs independentistes i socialistes, a un model rígid i paralitzant, enfonsats en la decadència. És curiós que avui altres comunitats hagin agafat el relleu i el testimoni de Catalunya, amb flexibilitat i dinamisme. Andalusia, Galícia, Madrid, Castella i Lleó han deflactat l'IRPF, han ampliat deduccions i han demostrat que es pot reduir la càrrega fiscal sense comprometre els serveis públics.

La nostra proposició de llei planteja una reforma clara –és una proposta que hauria de ser assumible per qualsevol persona sensata–: un quatre per cent menys en tributació per a rendes inferiors a 22.000 euros, un 3,5 menys en rendes inferiors a 33.000 euros i un 2,5 menys entre 33.000 euros i 53.000 euros. Una reforma justa, progressiva, responsable i competitiva. Justa, perquè ajuda a qui més ha patit la inflació; responsable, perquè el seu impacte pressupostari és assumible; competitiva, perquè ens acostava a models fiscals de les comunitats més dinàmiques, i progressiva, perquè beneficia sobretot les rendes baixes i mitjanes de Catalunya.

Les famílies catalanes dediquen gairebé cinc mesos a l'any a pagar impostos abans de veure un euro disponible. Només aquesta dada hauria de portar-nos a actuar amb urgència. Impostos de primera, però reben –rebem– serveis de tercera. Això no és progrés social, això no és redistribució: això és feudalitat tributària en estat pur. Aquesta proposta no és per protegir els rics o els poderosos, com dirien els Comuns; és per ajudar els treballadors i les famílies que més ho necessiten. Nosaltres defendem un model que redistribueix, sí, però que també confia en les persones, que protegeix a qui ho necessita i que no castiga el que treballa, el que emprèn o el que estalvia. Perquè no hi ha prosperitat –vostès, que tant parlen de prosperitat– sense estalvi i inversió.

Davant d'un govern que viu per a si mateix i un partit socialista que viu per a Sánchez, el Partit Popular és on sempre ha estat: amb les famílies, amb els autònoms, amb els emprenedors, amb els treballadors i amb els joves. Veurem en aquest Ple on és cadascú en la votació d'aquesta proposició de llei. Nosaltres estem amb la llibertat econòmica, estem amb l'esforç individual, estem amb la creativitat i el dinamisme de la societat catalana, perquè creiem que la prosperitat sorgeix quan es deixa respirar la gent, no quan se l'estreny fins ofegar-la. Avui tenen l'oportunitat de demostrar si escolten la gent real, la que paga factures, hipoteques, lloguers, material escolar, benzina i cistelles de la compra, o si escolten només els departaments i els organismes públics i els comissaris polítics del Govern, els homes de negre d'aquest fals socialisme que vostès representen.

Senyors i senyores diputats, quan votin aquesta proposició de llei i premin el botó, recordin que no estan decidint un simple tràmit parlamentari: estan decidint si ajuden els catalans o els posen una bota al coll, com ho està fent el Govern de Salvador Illa.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Tot seguit, per defensar les esmenes a la totalitat presentades, té la paraula per un temps màxim també de set minuts en primer lloc, el Grup Parlamentari dels Comuns. Té la paraula el diputat David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, vicepresidenta. Segurament vostès no el coneixen, però Zack Polanski, que és el líder dels verds al Regne Unit i qui lidera avui l'esquerra al Regne Unit, en un vídeo, caminant pels carrers del nord d'Anglaterra, en un municipi similar al que va néixer, explica una història, que és la història dels que vostès defensen. Ell explica com un ciutadà mitjà, per exemple, del Regne Unit, com ell, un treballador, en tot cas pot ser un perruquer o pot ser fins i tot un lampista, mentre dorm, igual que dormen, no?, tots els ciutadans britànics, passen coses que són molt difícils d'imaginar, i la cosa que passa és que als multimilionaris, mentre tots dormim..., creixen enor-

mement sense fer res els seus beneficis. I aquesta és la realitat, aquesta és la batalla real que tenim en aquests moments en el món a escala global i, evidentment, també a Catalunya. És la lluita contra la desigualtat i qui està acumulant la riquesa. I aquí sí que es tria la batalla, de vostès de quin costat estan i de quin està la resta de la gent.

Explicava, per exemple, també Bernie Sanders aquests dies que, des de la victòria de Trump, vostès, el Partit Popular, VOX i no sé si Junts, que són els escolanets de Trump..., explicava com ha crescut en aquest cas el benefici dels multimilionaris als Estats Units. Per exemple, Mark Zuckerberg, des de que va guanyar Donald Trump, és 25.000 milions d'euros més ric –25.000 milions d'euros més ric–; Elon Musk, 187.000 milions d'euros. Segurament són els seus referents. Mentrestant, el seixanta per cent dels americans té dificultats per arribar a final de mes. I això, per exemple, també és el que passa a França. Hi ha un gran debat, per exemple, a França al voltant de la taxa de Zucman, que és aquesta necessitat de gravar el gran patrimoni amb un dos per cent, d'aquella gent que té 100 milions d'euros. També ha passat a Espanya. Que vostès parlen en aquest cas d'impostos, però vostès, quan aquells que més tenen han de pagar una mica més, vostès sempre hi estan en contra. Vostès van votar en contra de l'impost a la banca. Sí o no? L'impost a la banca, que acabaria en aquest cas, evidentment, amb el negoci bancari, que estàvem posant en risc la suficiència financera de l'Estat espanyol. Saben quant ha ingressat la banca els nou primers mesos de l'any? Les sis entitats principals d'aquest país han ingressat 25.000 milions d'euros més de benefici. Aquest és el debat real que cal tenir damunt de la taula.

I, clar, vostès avui ens diuen que venen amb una proposta que ve a ajudar en aquest cas –no sé què vol dir això, «la gent senzilla», no sé que vol dir–, però en tot cas que venen a ajudar la classe treballadora i les classes mitjanes. És que, de veritat, senyor Fernández –si té a bé d'escoltar-me–, no tenen ni idea del que han presentat –no tenen ni idea del que han presentat. Vostès han registrat una proposta que el que fa: a aquella gent que guanya el salari mitjà a Catalunya, li rebaixen vint-i-vuit euros, la *friolera* de dos euros al mes. Però a l'u per cent que més ingressa de tota Catalunya, sap què?, li rebaixen cent cinquanta euros. És que vostès fan una proposta de llei que teòricament vol ajudar a rebaixar els impostos –sí, això sí, eh?, dos euros al mes– a la gent de classe mitjana o classe treballadora, i li rebaixen cent cinquanta euros... O sigui, els que surten més beneficiats són la gent que més guanya en aquest país. És que has de riure! És que no saben ni fer ni els números! Perquè vostès venen aquí a fer un discurs... I no hi ha ni una llei que vostès no ajudin a qui més té a Catalunya.

Miri, vostès..., les *camamas* seves ja ens les coneixem. La cosa aquesta de «no, és millor els diners a les butxaques de la gent». No: a les butxaques dels rics –dels rics, dels rics–, això és el que vostès defensen. Aquesta és la seva proposta. La corba de Laffer, no? És a dir, com menys paguen els rics, més recaptació hi ha. Això, és que, vull dir... Si em troba una comunitat autònoma, o un país, en el qual hagin abaixat vostès els impostos i hagi pujat la recaptació, me la passa, perquè és que no hi ha manera de que això sigui real.

Miri, la seva proposta, per exemple... És a dir, una persona, eh?, que li rebaixen dos euros al mes. Amb 200 milions d'euros, que és l'impacte que té el que vostès proposen, es poden, per exemple, fer en aquest cas les escoles bressol gratuïtes i universals pràcticament per a tota la població de Catalunya. Aquesta és la diferència. Vostè creu que dos euros al mes..., mentre els rics, aquest sí, cent cinquanta a l'any...? A això vostès hi ajuden. Miri, la seva proposta jo ja sé quina és. Els hi falla la calculadora. Vostès, a la gent treballadora, els hi volen abaixar dos euros al mes per donar un euro d'herència, que és el que paga el setanta per cent de la gent en aquest cas quan hereta, un euro. I, en tot cas, eliminar també l'impost de patrimoni, que la gent treballadora no paga l'impost de patrimoni. Vostès el que volen fer és que la gent que té molt es segueixi «forrant», hereti sense pagar res totes les cases que vulguin; que paguin cada vegada menys aquella gent que guanya més de 150.000 euros, per exemple, i, evi-

dentment, que no paguin impost de patrimoni. Això sí, a la gent treballadora li abai-xarem la factura tres euros –tres euros. Aquesta és la seva proposta.

Vostès, bàsicament, treballen... I no cal que ho digui jo: és que, «en sèrio», si és que només cal veure qui els felicita, si no cal veure-ho. És a dir, l'altre dia el senyor Sánchez Llibre, que és molt loquaç en aquest cas també amb les seves paraules, donava les gràcies, en tot cas, a aquella gent que treballa a fi de bé, no?, pels interessos, evidentment, de la patronal. Sánchez Llibre deia que agràia, evidentment, el paper que tenien PP, VOX i Junts, evidentment, en defensa dels interessos de la gran patronal. Vostès, ja sabem qui són. I, clar, que vostè em parli avui de que els serveis públics no pateixen amb la seva política fiscal...

Vostè escoltarà els àudios d'avui en aquest cas del CEO de Ribera Salud, de l'Hospital de Torrejón, on t'expliquen el model sanitari de Madrid, on t'expliquen que han decidit allargar les llistes d'espera sanitàries (*l'orador pica al faristol*) perquè puguin guanyar més diners amb la sanitat pública? Aquest és el seu model, aquest és el model de la senyora Ayuso, el seu model sanitari. Vostè, que em digui que poden rebaixar impostos i no passa res. Vostè és capaç de dir això mirant als ulls de les dones, de les dues mil dones amb el cribratge del càncer de mama a Andalusia? Vostè no té dignitat de fer això que està dient. Miri, com l'hi deia, vostès són els de Foment, són els de la patronal. I, com diu la meua àvia –i acabo aquí, president–, *dime con quién vas y te diré quién eres*. I nosaltres sabem molt bé qui són vostès: els de la gent de pasta, que són els que vostès defensen. Apa!

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, té la paraula tot seguit el diputat Guillem Sánchez Prat.

Guillem Sánchez Prat

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, consellera, diputades i diputats... Si no actuem amb contundència, ens encaminem a un món molt més desigual. Aquesta desigualtat suposarà un fre a la mobilitat social, que la societat ja no serà capaç de posar les millors persones als millors llocs de treball. És a dir, la intel·ligència o les capacitats no tindran cap relació amb la prosperitat econòmica. La desigualtat no només és un problema de benestar, és també un problema democràtic. L'erosió de la classe mitjana és el repte més important del marc europeu. Europa, Espanya i Catalunya necessiten una forta classe mitjana, perquè són el moll de l'os de la democràcia, ras i curt.

Per mantenir la classe mitjana s'han de redistribuir equitativament els recursos i desenvolupar serveis públics de qualitat, perquè els serveis públics són el patrimoni d'aquells que no es poden pagar els serveis privats. La desigualtat en l'escala salarial és una qüestió de dignitat quan el vint per cent més ric de la població té uns ingressos 5,5 vegades superiors al vint per cent més pobre. És una qüestió de dignitat per a la classe mitjana, perquè la feina no només és una font d'ingressos, sinó també un sentit d'identitat, dignitat personal i reconeixement social.

Potser els diputats del PP no ho saben, però una bona feina és aquella que permet mantenir un nivell de vida digne, que ofereixi oportunitats de progressió professional amb seguretat i protecció, com afirma Dani Rodrik. Per fer-ho, s'ha d'apostar per un sistema tributari més equitatiu i una fiscalitat progressiva sobre renda i riquesa, perquè, com a catalans i catalanes, compartim un projecte comú basat en la responsabilitat i el compromís mutu, i això ens impulsa a voler que les causes de desigualtat desapareguin, perquè a més igualtat, més creixement econòmic i més cohesió social.

Doncs res més lluny d'aquesta voluntat, el Partit Popular presenta una modificació de l'IRPF amb la clara voluntat d'afavorir els que més tenen. Parteixen d'una falsedat: el suposat infern fiscal català. Els hi recordo que la pressió fiscal mitjana d'Europa és del quaranta per cent i la pressió d'Espanya, del trenta-set per cent. No és veritat que vivim en un infern fiscal. L'infern, tal com s'ha repetit diverses

vegades, ha de ser pels defraudadors, i el pitjor dels inferns per aquells que, aprofitant-se del ministeri, afavorien *ad hoc* a qui els contractava en el bufet; a aquests, el pitjor dels inferns.

La proposta segueix amb una altra falsedat; diu «reduir la càrrega impositiva contribuirà a més activitat econòmica, propiciant major recaptació tributària a mitjà i llarg termini». Els hi ha dit el diputat Cid. Els hi sona? La corba de Laffer, la gran mentida del neoliberalisme del consens de Washington, la causant de la destrucció de l'estat del benestar i de la dignitat dels que menys tenen; la construcció teleològica dels que no tenen el deure cívic de pagar impostos i de contribuir al bé comú del país que fa possible els seus bons resultats. De fet, un estudi del Fons Monetari Internacional va concloure que l'austeritat va generar una contracció molt més intensa del PIB del que anticipaven els models de política fiscal, concretament 1,28 vegades més del previst. I com es tradueix això en la proposta dels senyors del PP? Doncs retallar 188 milions per poder fer menys política pública; bàsicament, 188 milions menys en la lluita contra les desigualtats, que aquests es converteixen en 240 si apliquem l'efecte multiplicador de les retallades.

Com sabeu, està en ponència el projecte de llei de mesures urgents en matèria fiscal, on el Govern proposa una simplificació de l'escala i una rebaixa d'un punt en el tram més baix: fem més progressiu l'IRPF, qui menys té paga menys i qui més té paga més, i es beneficia el seixanta-tres per cent dels contribuents. També es deixa de recaptar, sí, però només 28 milions, 6,5 vegades menys del que vol el PP.

És una proposta anacrònica quan justament ara s'està posant sobre la taula incrementar els impostos als ultrarics –a França, propostes com la de Zucman, com deia el diputat Cid, o al Regne Unit, com les de Stevenson–, perquè bàsicament paguen molts menys impostos proporcionalment als seus ingressos. La majoria de les persones tenen una càrrega fiscal d'entre el vint-i-cinc i el cinquanta per cent de la renda, i els ultrarics tenen una càrrega d'entre zero i el dos per cent. Bàsicament, el que proposen és que aportin equitativament al bé comú. És senzill i entenedor.

Jo els hi proposo que ens fixem en un element clau del progrés econòmic de Catalunya, la productivitat, i deixar-nos d'entelèquies com la corba de Laffer. La renda generada per hora treballada és essencial per assegurar un creixement econòmic sostingut *per capita* de l'economia en general; permet l'augment dels salaris, la reducció de les hores de treball, la sostenibilitat del sistema de pensions i la disminució del risc de pobresa. És que el nostre estat del benestar depèn en gran mesura del creixement de la productivitat, i és aquí on hem de redoblar els esforços.

El Govern ha creat el Consell per la Productivitat perquè entén que és l'eix central del lideratge econòmic de Catalunya en el marc europeu; dintre del pla Catalunya Lidera, permetrà situar Catalunya com una de les regions més competitives, afrontant reptes com la modernització productiva, la transició ecològica i la cohesió social, és a dir, un creixement econòmic que generi prosperitat compartida verticalment i horitzontalment, pels qui menys tenen, independentment d'on visquin.

En definitiva, ens trobem debatent sobre dos models econòmics antagònics: el que defensa el Partit Popular, el de les retallades, el de l'«austericidi» i el de menys serveis públics, com a Madrid o Andalusia, lluny de la moderació o del sentit comú, o el que defensem els socialistes, un estat del benestar que generi prosperitat compartida, que defensi la dignitat de la classe mitjana, que tingui serveis públics de qualitat i que ajudi els qui ho necessiten per sortir del pou. Fer comunitat amb drets i deures, apostant per la seguretat, la sanitat i l'educació com a eines de progrés, eines públiques i fortes. Apostar per recuperar la dignitat als barris i ciutats sense assenyalar aquells que són diferents com els culpables, perquè, en realitat, és la insolidaritat i l'individualisme dels ultrarics el que genera diferències i promou indignitats.

Nosaltres triem l'esperança, nosaltres volem que les desigualtats desapareguin i nosaltres no recolzarem aquesta proposta d'acumulació insolidària de riquesa.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula tot seguit la diputada Lluïsa Llop Fernández.

Lluïsa Llop Fernández

Gràcies, vicepresidenta. Bona tarda, diputats, diputades, conselleres, conseller. Començo la meva intervenció amb dues primeres consideracions prèvies. La primera, una podríem dir-ne grata sorpresa davant d'afirmacions del grup proponent, del Grup Parlamentari del PP, que en el seu text parlen de «reactivació econòmica» o parlen de «taxa de creixement del PIB» en els darrers anys, del 6,2 el 2021, del 5,5 el 2022, del 2,6 el 2023, o de previsió de creixement de més d'un dos per cent l'any 2024; per cert, va acabar sent un 3,6.

Perquè sí, l'economia catalana creix i ho fa molt per sobre de l'economia europea; de fet, ho ha fet des de fa anys, aquells anys que amb governs republicans vostès, diputats i diputades del PP, negaven aquest creixement amb el mantra de la fugida d'empreses i de les mil plagues bíbliques provocades per un moviment legítim, democràtic i cívic per escollir el futur del país votant. I està bé que, encara que sigui molt més tard, avui, que ara ho reconeguin; els hi ha costat bastant temps, però està bé arribar-hi.

Segona consideració prèvia, diputats i diputades del PP. És ben bé que n'hi ha que sempre tenen la mateixa solució per tot: rebaixar impostos. Vostès sempre tenen una excusa per rebaixar-los. De fet, i sense voler ser exhaustiva, he repassat propostes seves d'aquesta legislatura. Tres proposicions de llei: rebaixa de l'impost de la renda de les persones físiques del que parlem avui; supressió de l'impost sobre successions i donacions, presentada al març del 2025; una altra proposició de llei per garantir la no tributació del salari mínim interprofessional a l'IRPF a Catalunya. O mocions que, malgrat que tenen uns títols que no s'assemblen res, al final són mocions on totes van a rebaixar impostos: la de polítiques de suport a les famílies, les de conseqüències d'un altre any sense pressupostos... Proposicions de llei i mocions que recullen mesures fiscals per rebaixar l'IRPF en el tram autonòmic, revisió del mínim familiar, més deduccions sobre aquest tram autonòmic que ja volen rebaixar, reduccions i exempcions en l'impost de transmissions patrimonials, més IVA super-reduït, supressió de l'impost de successions i donacions, revisió de l'impost de patrimoni –que com tothom sap paguen les classes més baixes–... En fi, sempre, a tot, la seva solució és: «Rebaixem impostos.»

Saben què recapta la Generalitat per tots aquests tributs? Doncs miri, successions i donacions, 1.050 milions d'euros; ITP, impost de transmissions patrimonials, 2.000 milions; patrimoni, 750 milions; IRPF, 16.500 milions. Vostès el que volen o és acabar amb els serveis públics, o és acabar amb l'autogovern de la Generalitat de Catalunya, o totes dues coses alhora, vagin vostès a saber.

Volent acabar amb una tributació justa que ha de servir per donar oportunitats d'una vida plena a tothom. Res que malauradament no haguem vist a altres comunitats autònomes quan vostès governen, i només cal buscar Madrid o Andalusia, amb el desmantellament de la sanitat pública, o a València, el desmantellament de la unitat d'emergències valenciana. A això és al que porta la seva retallada d'impostos.

Esquerra entenem que els impostos són imprescindibles per sufragar l'activitat comuna, perquè els que més tenen contribueixin vers els que més ho necessiten, redistribuint la riquesa i oferint serveis públics de qualitat per garantir el benestar i el progrés de la ciutadania. I en aquest sentit, és imprescindible tenir un sistema tributari que respongui a la capacitat econòmica de les persones, que s'inspiri en els principis d'igualtat i de progressivitat. I això no ho diem la gent d'Esquerra Republicana, ho diu la seva sacrosanta Constitució.

Quan plantegen mesures econòmiques no plantegen mai allò que sí que ajudaria la ciutadania, que seria garantir la tributació real d'aquells que més tenen, de les

persones que acumulen la riquesa d'aquest país; com tampoc plantegen mai mesures per evitar l'espòli fiscal: vuit per cent del producte interior brut que marxa d'aquest país i no torna, que això sí que ajudaria al país, un país on, malgrat que, com deia abans, les xifres macroeconòmiques són bones, el cert és que aquesta bonança econòmica no arriba a les famílies, no arriba a la gran majoria de persones, que veuen com la inflació es menja la seva capacitat econòmica.

Per això, no ara, sinó en el pressupost del 2024, elaborat pel Govern Aragonès, elaborat per la consellera Mas Guix, es recollia una rebaixa que sí que afavoria els trams més baixos, les rendes més baixes de l'IRPF, perquè el que avui ens proposen ja es va proposar, com els hi deia, en aquesta rebaixa en el pressupost que es tramitava el 2024, que malauradament no va prosperar.

I com que estàvem convençudes que calia aquesta rebaixa en aquestes classes, des d'Esquerra ho van posar com una condició a la investidura del president Illa, i ja es va incorporar i es va votar –ho recordava el diputat del PSC– en aquest Parlament en la convalidació del Decret 5/2025, perquè davant de propostes que suposen rebaixes generalitzades, la proposta d'Esquerra Republicana era i és rebaixar els impostos a les rendes més baixes. En concret, i gràcies a aquest decret que es convalida, i en tramitació de projecte de llei actualment en aquest mateix Parlament, el setanta-cinc per cent dels contribuents, és a dir, tots aquells que cobren menys de 33.000 euros, pagaran menys IRPF.

I, senyor diputat, això no és el que recull la seva proposta, on fins i tot els que paguen més de 175.000 euros veuen rebaixat el tram fix de l'IRPF; només cal que compari les taules que vostès mateixos van presentar. En concret, hi insisteixo, el que feia aquesta reforma que tenim convalidada és reduir un punt els trams més baixos i neutralitzar-ho en els trams immediatament superiors, per assegurar-se que la reforma no beneficia més aquells que tenen més, aquelles rendes més elevades.

Per tant, diputats i diputades, el que proposen, si és per les rendes més baixes, per les rendes mitjanes, ja es va fer, està en tramitació en aquest Parlament. I si volen millorar-ho –perquè segurament tot és millorable– només han de presentar esmenes a la proposta de llei que està en tramitació en ponència en aquest Parlament. Per tant, no cal engegar una nova proposta de llei, no cal tramitar una nova proposta. I per això hem presentat una esmena a la totalitat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. A continuació, per a expressar la seva posició, tenen la paraula la resta de grups parlamentaris per un temps de cinc minuts.

Per tant, en primer terme, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Antoni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Conselleres, diputats, diputades, avui hauríem de tenir un debat sense prejudicis, amb una aproximació més científica, amb una aproximació amb dades, perquè del debat que hem tingut, previ, semblava que aquí el Partit Popular estigués plantejant una mena de reforma fiscal integral, i, de fet, el plantejament –almenys el que hem pogut llegir; no el que he escoltat, el que he pogut llegir– és un ajustament jo diria tímid en funció..., per compensar la pèrdua, la pèrdua de poder adquisitiu dels últims anys d'inflació d'aquest país.

I la pregunta a fer a les esquerres és: estan d'acord amb això o no? És que és aquesta, la pregunta. Tota la resta és retòrica. És a dir, a compensar la pèrdua de poder adquisitiu dels treballadors i les classes mitjanes d'aquest país, s'hi està d'acord o no? O no s'hi està d'acord? I crec, ho torno a dir, que és una proposta que vostès fan..., tímida, eh?, fins i tot molt socialdemòcrata, quasi els diria, perquè el no compensar la pèrdua de poder adquisitiu és bastant lliberal: que la gent s'espavili! Això és lo que defensa l'esquerra d'aquest hemicicle? És sorprenent. I el PP és tímid, en això.

Bé, en tot cas, benvinguts. Nosaltres sí que defensem conceptualment que això és necessari en aquest país. Per això hem presentat una proposta, també, de llei en aquest sentit, en el qual utilitzem un concepte que és el mínim del mínim: la paritat del poder adquisitiu. Que és el mateix... –això ho entén tothom, ho entén una àvia, ho entén la meva mare, ho entén el meu pare–, és el mateix el cost de la vida aquí que a altres llocs de l'Estat espanyol? No. Però vostès no en fan cap esment d'això.

I, per tant, la pregunta és: corregir aquesta situació, corregir quina és la diferència de paritat i corregir el poder adquisitiu perquè les famílies al món real...? No la bombolla d'aquest Parlament, al món real, fora. És que amb els mateixos sous de fa tres o quatre anys la gent no arriba a final de mes; amb el mateix sou, no arribes a comprar el mateix. I per això està una administració, per corregir-ho. Perquè és que, a Alemanya, qui va fer això? Die Linke. (*Remor de veus.*) Sí, sí, sí, sí, sí, sí. Sí, sí que ho van fer, amb els socialdemòcrates. Per què? I el seu argument va ser aquest precisament: «No, no estem fent una rebaixa fiscal, no; estem compensant la pèrdua de poder adquisitiu.» I per això amb la nostra proposta, i crec que si això anés endavant serien les esmenes que nosaltres faríem..., ve en tres sentits: la primera, un benefici de compensació a tots els catalans –a tots–; a tots vol dir situar-los en abans, just abans d'aquest increment de preus que hem tingut en els últims quatre anys. Perquè, si no, *de facto*, sí que és apujar la pressió fiscal. Dic: «No em barrejin el nominatiu amb el real.» *De facto* ho és. Per tant, aquesta és la primera.

La segona és un benefici exclusivament per a classes mitjanes i populars. Rebaixar els primers trams; «per a tothom» és deflactar, que és diferent, la compensació. En aquest segon punt sí que és rebaixar el tipus per als primers trams. Llavors ja hi som: els rics, els rics, no; els trams fins a 55.000 euros. Perquè m'entengui també la meva mare, 55.000 euros és més o menys la meitat de lo que vostè ingressa de nòmina, senyor Cid, la meitat. (*David Cid Colomer intervé sense fer ús del micròfon.*) No, no, llastimosament jo no soc portaveu, jo no, la meitat. No sé si vostè és un ric i poderós, però en tot cas és això. (*Alguns aplaudiments.*)

I benefici a les rendes baixes, a la renda... Em deixa parlar? President, pot fer...?

El president

Senyor Cid, si us plau. Silenci. Si s'ha sentit alludit o contradit, vostè després pot demanar la paraula. Ara, respecte al diputat que està en ús de la paraula.

Toni Castellà i Clavé

No s'exciti, senyor Cid, no s'exciti, no, és senzillament una constatació, sinó no passa res. I el benefici... (*David Cid Colomer intervé sense fer ús del micròfon.*)

El president

Si us plau, senyor Cid...

Toni Castellà i Clavé

...el benefici de les rendes baixes, apujant el mínim exempt, adaptat també al cost de la vida.

Després tenim l'elefant al mig –ningú en parla– el dèficit fiscal, o sigui, 22.000 milions. Quan diuen: «Els impostos serveixen per garantir els serveis públics». Clar que sí, però a Catalunya hi han 22.000 que no serveixen per als beneficis dels serveis públics a Catalunya i com a molt només serveixen perquè algú tingui l'ocurrència ara que als avis els pagarem un sou perquè cuidin als nets, ja m'agradaria això a Catalunya, però això, que ho hem de pagar, amb diners dels catalans? No, això no ho expliquen mai. (*Alguns aplaudiments.*)

Per tant, el que no pot ser és que les famílies de classe mitjana i treballadora d'aquest país, amb el mateix sou els qui deia, no arribin a final de mes. I seguim collant amb impostos, perquè al final la justícia social també ha d'anar de la mà de la justícia fiscal; sense justícia fiscal no hi ha justícia social. Només hi ha l'empobriment

d'una classe mitjana i treballadora d'aquest país en favor de la incompetència d'un govern sense projecte, segrestat per la retòrica de la ultraesquerra conservadora.

Gràcies, president.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, president. Senyors diputats, bona tarda. Bien, mientras otros partidos exprimen a los trabajadores con un IRPF que castiga las nóminas y un sistema fiscal desigual, según dónde vivas o trabajos en España, VOX defiende un modelo de IRPF distinto, un modelo nacional, igual en toda España, simple, con pocos tramos y justo, que devuelva el poder adquisitivo a las familias y garantice la igualdad entre los españoles. (*Alguns aplaudiments.*)

Lo que vivimos hoy es una auténtica estafa fiscal. La inflación se dispara, los precios suben, los salarios no alcanzan y Hacienda recauda más que nunca. ¿Por qué? Porque ni Estado ni Generalitat de Catalunya ajustan los tramos de IRPF a la inflación; prefieren seguir aplicando una subida encubierta de impuestos aprovechándose de las circunstancias. La propuesta de VOX es radicalmente distinta a la que ustedes están planteando. Es clara: un IRPF simple e igual para todos los españoles, vivas donde vivas; exención total para los que menos ganan, para las rentas inferiores a veintidós mil euros. ¿Hasta setenta mil euros? El quince por ciento; a partir de setenta mil euros –el señor Cid–, veinticinco por ciento (*remor de veus*), y reducción de cuatro puntos por cada hijo. Es decir, por ejemplo, un hogar donde hay dos miembros en ese hogar, un matrimonio, veinticinco mil euros gana cada uno, el conjunto cincuenta mil, para que lo entienda la madre, la abuela y el abuelo del señor Castellà, mil setecientos netos al mes él y mil setecientos, ella. Nuestra propuesta, quince por ciento. Si tienen tres hijos, tres por cuatro, doce. ¿Quince menos dos? Exacto: tres –tres por ciento. Tendrían quinientos euros más al mes en su bolsillo para poder mantener a su familia. (*Alguns aplaudiments.*) Eso es ayudar a las familias. Esto es ayudar a los trabajadores y a los más humildes.

¿Y qué puede hacer mientras la Generalitat de Catalunya? Pues evidentemente, deflactar el IRPF ajustando los tramos de acuerdo con la inflación, rebajar la parte autonómica de IRPF y un tema importantísimo, que se puede hacer y es muy muy injusto y no se está haciendo: modificar las deducciones de la renta cuando uno rellena la renta en junio con gran ilusión. Porque, ojo al dato, si estás afiliado a un partido político, la Generalitat te reduce las cuotas que pagas; sí, se deduce lo que paga a En Comú Podem, pero, en cambio, si tienes un hijo, lo llevas al dentista, si le das de comer, le llevas a la guardería, no te deducen ese coste familiar. (*Alguns aplaudiments.*) Es totalmente injusto: sí, para los partidos políticos; no para las familias ni para los niños. O si te compras o alquilas tu vivienda, tampoco te deducen. Solo en extrañas circunstancias. Cuando hace tiempo que compraste la vivienda, te deducen el coste de la hipoteca o el coste de la vivienda, que no es un dinero que estés disfrutando, que es para poder vivir, para poder tener una casa, comprar o alquilar. Eso tampoco se deduce la Generalitat de Catalunya en el IRPF; un auténtico escándalo.

En resumen, frente al robo y la desigualdad del IRPF actual, es urgente la reforma fiscal de VOX, porque es la mejor manera de defender la igualdad entre españoles vivas dónde vivas –vivas dónde vivas– y, por supuesto, de subir el sueldo a los trabajadores, de ayudar a las familias y no a costa de las empresas, sino a costa de los impuestos que ustedes malgastan.

Gracias.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Està molt atabalat el diputat de VOX perquè no es pot deduir la guarderia, però no passa res, perquè ho poden seguir agafant de les dietes, eh? (*Alguns aplaudiments.*) Tranquils, no pateixin –no pateixin.

Al diputat de Junts m'agradaria dir-li que, per curiositat i només perquè ho sàpiga, que els 48.000 euros a l'any estan en el percentil noranta per a les dones. Llavors la seva mare no sé què ha cobrat a la seva vida per no poder entendre lo que és aquesta quantitat.

En tot cas, jo ahir em vaig entretenir uns minuts fent càlculs i la seva gran reforma d'impostos, diputats del PP, que ens ha de treure de l'infern fiscal on segons vostès vivim, és, com s'ha comentat, bastant decebedora. Al final, per a una caixa de Mercadona no són ni quatre euros al mes; per a un professor que tingui un salari mitjà són set euros i escaig. És a dir que la bota al coll als treballadors que ens estaven traient és més aviat una xancleta, perquè si pensen que la inflació ha tingut a veure amb set euros més al mes és que no han entès res del que està passant en aquest país.

Llavors convindrem, diputats del PP, o que van estudiar tots economia a CEU San Pablo o que el seu infern fiscal justifica per als treballadors. Perquè un piset sense pretensions potser són 1.200 euros al mes, però no volen regular els lloguers. Llavors convindrem que seria bastant més estalvi per a la gran majoria de les famílies d'aquest país que poguéssim efectivament regular els lloguers i baixar-los que no estalviar-nos –tornem-hi– en el millor dels casos, vuit eures al mes. A Junts li ha semblat menys tímid, suposo, per lo que ha dit en la seva intervenció..., les reformes integrals de Madrid d'Ayuso, que s'ha «currat» una rebaixa fiscal que només el 2022 va suposar 57.000 euros menys de mitjana per a cada ric. Aquesta suposo que és més interessant per al conjunt de les dretes.

A mi m'agradaria que a aquestes alçades de la pel·lícula en la que estem tots atrapats fins que acabi la legislatura –sembla– intentéssim parlar una mica més clar, perquè em sembla que vostès no volen que els treballadors paguin menys impostos. Vostès volen, com ja s'ha dit, que els rics paguin menys impostos i això és per raons evidents de negoci, però crec que també hi ha una segona raó bastant important, que és la de carregar-se allò públic, perquè és allò que ens recorden que tots ens mereixem el mateix tracte digne, i si això és ultraesquerra conservadora, benvingut sigui.

Perquè l'altre dia escoltava la diputada Orriols dient que cal carregar-se les pensions –«al tanto»– perquè són una estafa piramidal, perquè hi ha moltes persones que moren als cinquanta o cinquanta-cinc anys sense haver pogut gaudir mai d'aquesta jubilació, i de veritat, quina apologia de l'egoisme que t'has d'estimar ben poc a l'ésser humà per dir tal barbaritat! Perquè van començar volent fer fora els nostres veïns i ara volen que odiem els nostres avis en nom dels nostres morts. Perquè m'enrecordava l'altre dia del meu pare, que va morir amb cinquanta-tres anys i que hagués defensat les pensions encara que sabés que no l'hagués gaudit mai, com defensava el seu barri, com defensava els companys de feina i com hagués defensat a tots els treballadors, home! Que igual que defenses tot el conjunt i tota la teva comunitat..., és com defenses a tota la resta de la vida..., que es creuen de veritat –perquè és el que farien vostès–, que vendríem la nostra mare per un bitcoin, perquè no tenen ni idea, que hi ha llocs que només trepitgen per fer-se vídeos sensacionalistes, però qui és d'un barri obrer, és de tots els barris obrers i nosaltres som alumnes avantatjats en el fracàs de la seva doctrina del «criptobro» i «tonto» l'últim, perquè les escoles públiques que vostès esquiven en les seves *privaduchas* que els inflen les notes, s'han sentit educar tota la vida en que l'èxit era sortir del nostre codi postal i que si calia trepitjar l'altre, *avanti!*

Abans que VOX arribés per aquí a dir que volia deportar els que eren els nostres companys de classe, ja ens intentaven educar en que hi ha en un lloc indesitjable i que el somni havia de ser marxar d'allà, que l'èxit eren les vides de la gent que vos-

tès representen. I sí, es van cobrar algunes víctimes perquè molta gent s'ho va creure, però us vinc a dir que ja no cola, que ja hem vist el futur que ens preparen, que no volem marxar de casa nostra, que volem fer-la millor, com van fer els que ens van precedir, que van lluitar per la sanitat pública, per l'escola pública i pels ateneus i pels casals als barris obrers també; que no ens faran ni *pijos* ni *cayetanos* i que no canviarem Estopa ni Quimi Portet i Baya Baye per Taburete; que no volem viure a l'*upper* Diagonal i fotre les cases als treballadors de la Cerdanya per anar-hi, al final, quatre dies a l'any; que no volem ser especuladors que desnonen una família per ficar turistes rics; que no volem ser esclaus però tampoc esclavistes, i que no deixarem que segueixin destrossant la sanitat pública com fan allà on manen per tenir quatre bitllets més a la butxaca.

I això no ho fem per salvar-nos a nosaltres. No és, amb una calculadora, pensant –tot i que fos cert– que al final del dia ens interessa tenir millor una sanitat pública que no una mútua; no és per por al que ens passi. És per amor: és perquè ara, si ara el Jordi ha de tenir un fill, el que jo no crec és que hagi de preocupar-se de si hi ha una cesària que són tranquil·lament set mil euros al mes o que si el nen neix prematur, el cost per a un hospital és de noranta mil euros i si ho podrà pagar o no; és perquè quan la Montse noti un «bultet» al pit –esperem que no sigui a Andalusia– i si es fa una mamografia no hagi de patir perquè potser una sola sessió de quimioteràpia supera els set mil euros.

Així que m'agradaria dir-los que avui, en aquest discurs que volia que fos d'amor i declaració de guerra, serem nosaltres –nosaltres–, els dels codis postals que ja podem dir amb tot l'orgull del món –ens diguem Manel, Moha o Manuel–, els de tots els cognoms que sí que són catalans, nosaltres que direm que hem mort el llop en mil formes de dialecte diferents, els que els enterrarem, però no per tenir tres cotxes més i un àtic, sinó per fer millor els llocs dels que vostès ens volen fer fora, que són els nostres barris i dels que estem profundament orgullosos.

El president

I, finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé, senyora Vega, la meva formació política no vol abolir les pensions, simplement vol garantir-les i no estan garantides amb el model actual i li recomano que enraoni més a poc a poc, perquè encara se'ns ennuegarà i aviam si no arribarà a cobrar-la mai. (*Remor de veus.*)

No és una gran rebaixa fiscal, sinó un exercici de màrqueting polític, això que duen a Ple –sempre val la pena llegir la lletra petita–, una modificació molt limitada i minsa de la escala catalana de l'IRPF, que venen com una reforma estructural. De reforma estructural res de res, perquè, comptat i debatut, la proposta tindrà poc impacte real per als catalans; de fet, més que una rebaixa, això seu sembla una al·moina fiscal. Per a un català sense càrregues familiars amb un rendiment del treball de trenta mil euros anuals bruts, la seva proposta suposaria un estalvi de dotze euros i mig mensuals –és a dir, ni el cafè de cada dia, per entendre'ns–, però és que, a més a més, aquesta petita rebaixa va acompanyada de l'augment del mig per cent del tram català de renda, entre 22.000 i 33.000 euros, que actualment tributa al quinze per cent i que amb la seva proposta pujaria fins al 15,5 per cent; o sigui que pretenen augmentar un dels tipus impositius que afecten més els treballadors de rendes mitjanes a qui pretesament volien beneficiar.

Cap referència al saqueig fiscal crònic que patim ni a la degradació dels serveis públics que se'n deriva. En el supòsit que avui la seva proposta prosperés, Catalunya continuaria essent la nació amb l'IRPF més alt de tot l'Estat artificial espanyol.

Per tant, no som davant una proposta que resolgui els greuges històrics que patim, sinó davant un text que consolida els desavantatges estructurals de Catalunya

en el marc de la competència fiscal. El Govern del PP a Madrid pot permetre's el luxe d'abaixar impostos de debò, perquè roba bona part del que Catalunya produeix. Per què no proposen a Catalunya la mateixa rebaixa fiscal que proposen a Madrid o a Andalusia, exactament la mateixa? No surten els números si no hi ha un tercer a qui espoliar i saquejar descaradament? La rebaixa impositiva per la que lluita Aliança Catalana no té res a veure amb les mesures cosmètiques que avui ens presenten en aquest plenari.

Ens abstindrem perquè advoquem per la fiscalitat sobirana i plena, orientada a l'interès nacional català. Defensem un model tributari propi que faciliti el poder adquisitiu dels catalans i que no minvi la seva capacitat d'inversió. Un model que prioritzi els contribuents nacionals valorant criteris d'arrelament. Ras i curt, el model que mereixem és el de l'Estat català, sense ingerències i sense saquejos. Ja els avanço que, quan això s'esdevingui, Madrid haurà d'augmentar la pressió fiscal als seus ciutadans, governi el PP o governi l'extrema esquerra, perquè la clau de les seves rebaixes fiscals no es diu Ayuso; es diu Catalunya.

El president

El senyor Cid demana la paraula. Per què demana la paraula?

David Cid Colomer

Article 87.1, per al·lusions directes del senyor Castellà.

El president

Té la paraula un minut.

David Cid Colomer

Senyor Castellà, jo no entraré en desqualificacions personals ni en el terreny personal. Quan algú ho fa, es fa evident que ha perdut el debat. Però, miri, jo li dic mil vegades més –mil vegades més– de l'esquerra conservadora..., sí, l'esquerra d'ordre, davant de la seva desregulació fiscal, perquè, com deia la nostra enyorada Bruja Avería a *La bola de cristal*, vostès són els del mal i els del capital.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

Sí? La diputada Laure Vega demana la paraula. Per què demana la paraula?

Laura Fernández Vega

Demano la paraula per al·lusions, article 87.

El president

Doncs un minut.

Laura Fernández Vega

M'agradaria dir-li a la diputada Orriols que, si ella no recorda les seves paraules..., efectivament, sí que va dir que les pensions eren una estafa piramidal i la cita que he fet aquí dels cinquanta - cinquanta-cinc anys i que no tindrà la sort de que jo m'ennuegui, que aquí queda batalla per a «rato».

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, votem les tres esmenes a la totalitat a aquesta proposició de llei.

Comença la votació.

El resultat ha estat el següent: 70 vots a favor, 61 vots en contra, 2 abstencions.

Atès que les esmenes a la totalitat han estat aprovades, aquesta iniciativa queda rebutjada.

Proposició de llei de modificació de la Llei 12/2015, de cooperatives
202-00058/1

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat presentada a la proposició de llei de modificació de la Llei 12/2015, de cooperatives.

En primer lloc, d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, intervindran els grups proposants. (*Remor de veus.*) Tal com va acordar la darrera Junta de Portaveus, tots els grups –silenci, si us plau– tindran un temps de cinc minuts.

Té la paraula, doncs, en primera instància, per presentar la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Jordi Riba i Colom.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, president. Conseller, conselleres, diputades, diputats. Avui debatem una proposició de llei que, tot i la seva aparença tècnica, té una profunditat social enorme. Una norma que neix del consens polític, sí, però sobretot neix del treball tenaç de moltes persones, cooperatives i entitats que des de fa anys estan construint una alternativa real a l'especulació immobiliària i a la precarietat habitacional. Avui, en nom del Grup Socialistes i Units per Avançar, però també com a signants conjuntament amb els grups de Junts per Catalunya, Esquerra Republicana, En Comú Podem i la CUP, volem reconèixer aquest treball i situar-lo al centre d'aquesta iniciativa legislativa.

Catalunya fa temps que viu una crisi d'accés a l'habitatge que no pot ser ignorada. L'encariment innecessari del lloguer, les dificultats d'accés a la propietat i la vulnerabilitat que pateixen milers de famílies han situat l'habitatge al centre de les preocupacions de la ciutadania. I, davant d'aquesta situació, el que la societat ens demana és valentia i imaginació. Ens demana que obrim camins nous, que donem suport a models que posen les persones al centre i que tinguem la determinació d'aprendre d'allò que ja funciona. És en aquest context que pren sentit la proposició de llei que avui debatem. Una norma que genera per primera vegada un marc legal clar i específic per a l'habitatge cooperatiu en cessió d'ús. Un model que evita l'especulació, que garanteix estabilitat i que, sobretot, posa l'habitatge al marge del mercat, blindant-lo com a bé d'ús i no com a actiu financer.

No comencem de zero; aquest model té una trajectòria sòlida al nostre país. I aquí és imprescindible mencionar amb gratitud i reconeixement el paper pioner de La Borda, a Barcelona, una cooperativa que ha esdevingut referent internacional i que ha demostrat que és possible construir un edifici sostenible, assequible, comunitari i no especulatiu, amb el recolzament de l'ajuntament i la capacitat d'autoorganització veïnal. És imprescindible també reconèixer Sostre Cívic, que des de fa més d'una dècada desplega projectes arreu del territori, acompanya grups, impulsa promocions i ha contribuït decisivament a fer possible que avui aquest model tingui una base social i política sòlida. Igualment, hem de destacar el treball de La Dinamo Fundació, que ha generat criteris tècnics, guies, sistemes de governança i acompanyament comunitari per consolidar la cessió d'ús, i també el paper de la Xarxa d'Economia Social, que ha estat l'espai de debat, de metodologia i de pensament col·lectiu.

A totes elles i a moltes altres cooperatives, col·lectius i tècnics municipals que hi han cregut, els devem que avui siguem aquí. Aquesta proposició de llei és, en bona mesura, la institucionalització de la seva feina. La norma que presentem crea una nova subsecció dins de la llei de cooperatives i estableix vuit articles clau que defineixen la cessió d'ús, les seves garanties i les seves limitacions. Es blindia la no transmissió de la propietat; es garanteix que –fins i tot en cas de dissolució– els habitatges continuïn formant part del parc cooperatiu; es regulen els drets de les persones sòcies, habitants i expectants; es fomenten els fons irrepartibles, i s'equipara

la cessió d'ús al lloguer social als efectes de foment públic. Això permetrà que els ajuntaments i la Generalitat tinguin eines segures per col·laborar amb aquests projectes i multiplicar-ne l'impacte.

Aquesta és, doncs, una llei que reforça l'economia social i solidària, que diversifica l'oferta d'habitatge assequible i que dona estabilitat jurídica a un model que ja ha demostrat ser solvent. És també una llei que ha estat construïda des del consens polític i des de la voluntat de sumar. I això, en un país com el nostre, que necessita punts de trobada, no és un tema menor. Des del PSC sempre hem defensat que l'habitatge és un dret i una condició imprescindible per al projecte vital de qualsevol persona. Aquesta proposició de llei és un pas més per garantir aquest dret, un pas modest, però ferm, rigorós i profundament social.

Acabo, senyor president, agraint de nou a totes les entitats que han fet possible aquest camí convidant tots els grups parlamentaris a donar suport a una norma que posa en el centre la dignitat, la comunitat i el dret a l'habitatge. Catalunya ho necessita i la ciutadania ho espera. I, per tant, com poden preveure fàcilment, votarem en contra de l'esmena a la totalitat.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Glòria Freixa i Vilardell.

Glòria Freixa i Vilardell

Gràcies, president. Consellers, diputats. Avui aprofitem aquesta esmena a la totalitat de VOX per posar en valor el cooperativisme a Catalunya, perquè, quan presentem aquesta esmena a la totalitat, jo no sé si vostès entenen el que significa per a la història del nostre país. Potser pensen que és un model econòmic; potser pensen que és un model d'habitatge, però no. Parlem d'una manera de ser i de fer. Parlem d'una resposta col·lectiva davant de les dificultats. Parlem d'un país que, quan l'Administració no pot donar resposta, ha sabut organitzar-se per tirar endavant.

I aquesta modificació de llei té una vessant doble avui, que és adaptar el nou marc legislatiu a la nova situació social i econòmica i també reforçar el paper de les cooperatives, tan importants, i especialment les d'habitatge, com a eina per garantir que tothom tingui una vida digna. Pretén ser més fàcil, més àgil, més actual i fer-ho amb el funcionament de les cooperatives. Garantir que els pisos no es puguin vendre, que continuïn sempre sota el marc de les cooperatives, que els preus es mantinguin estables, i també que la comunitat sigui qui governa el projecte permet que els projectes es puguin consolidar durant generacions, mantenint sempre aquesta titularitat col·lectiva.

Davant d'aquesta esmena a la totalitat de VOX, avui no entrarem nosaltres, senyor Riba, tant en la part tècnica –perquè ja ho farem quan fem la tramitació parlamentària–, sinó a parlar una mica més d'aquest model, que durant dècades ha acompanyat el nostre país, quan l'Administració, com dèiem, no podia donar resposta, en aquest cas, al creixement de les ciutats, i les cooperatives van ser la porta d'entrada a una llar per a centenars de famílies catalanes. I aquesta actitud encara és viva, perquè l'any 2018, quan ens trobem davant de la crisi immensa de la bombolla immobiliària, els catalans vam fer el que millor sabem fer, que és reinventar-nos de nou. Fem camí, el vam fer, allà on no n'hi havia.

I d'aquí creixen projectes, com ha dit vostè, com La Borda, Sostre Cívic i tantes altres iniciatives que es van anar consolidant. Això situa Catalunya al nivell dels països més avançats d'Europa, on la cessió d'ús és un instrument essencial per fer la política pública. La reforma –ja ho ha dit vostè també– vol simplificar els tràmits, vol fer més transparents els processos... Al final, una mica allò que demana sempre Junts per Catalunya, que és com crec que s'han de construir les coses: seguretat jurídica.

I vull posar en valor Sostre Cívic especialment perquè acaben de rebre del Banc de Desenvolupament del Consell d'Europa 31 milions d'euros per fer aquests projectes cooperatius, que crec que és una inversió, un finançament, sense precedents a aquest país i a tot l'Estat en matèria d'inversions en cooperatives, que també al final acaba sent un aval internacional a aquest model cooperatiu d'ús. Gràcies a això, es podran fer tot tipus de modalitats d'habitatges, tant per a famílies com per a persones vulnerables, com també per a persones grans. Habitatges sempre més assequibles. I implicarà també tot el territori, diferents municipis, no només Barcelona, sinó també Granollers, Vilafranca, Manresa..., que també acabarà donant oportunitats a tot el territori català.

I crec que haurien de conèixer promocions com les que han fet, com sigui Can 70, com també la de Sant Feliu de Guíxols, promocions on han posat les persones al centre, en aquest cas les persones grans, perquè els hi donen un marc compartit amb espais on poder ajudar-se i acompanyar-se. I creiem que les persones grans avui han de ser al centre de les polítiques d'aquest país. És un projecte que –també voldríem dir-ho– està a l'ADN de Junts per Catalunya, perquè la primera promoció que es va fer d'habitatge cooperatiu amb cessió d'ús a la ciutat de Barcelona va ser de Junts per Catalunya, sota l'alcaldia de Xavier Trias. Perquè, quan nosaltres governem, no diem; nosaltres fem. Amb el Govern Trias es marcava l'inici d'una nova etapa a Barcelona: l'impuls de les institucions de l'habitatge cooperatiu com a alternativa al lloguer i a la propietat tradicional. I es pot legislar d'aquesta manera també, es pot legislar sense vulnerar cap dret. Ben al contrari, som un país que creu en l'ordre, en les normes i en la seguretat jurídica; som un país que entén que tots els drets –tots– s'han de poder protegir.

I el que proposem avui no és substituir res, no és imposar res; és oferir una alternativa més potent, justa i col·lectiva per a aquells que busquen una manera diferent d'accedir a una llar, una alternativa que conviu amb els altres models, que respecta plenament la propietat privada i que s'inspira en la millor tradició europea. Perquè aquesta és la clau: oferir opcions, no eliminar-les; donar eines, no treure'n. Fer possible que cadascú –cadascú– pugui construir el seu projecte de vida, sigui en propietat, en lloguer o en cooperativisme amb cessió d'ús. No és l'única via, però sí una via profundament arrelada al nostre caràcter (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i ja acabo, president–: la via de l'esforç compartit. Aquesta reforma reconeix aquesta manera de fer tan catalana, la protegeix, la regula i la fa segura i viable, i ens ajuda a construir un futur on l'habitatge sigui un dret real, no un somni cada cop més llunyà. Un futur que, com sempre, construirem entre tots.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula la diputada senyora Mar Besses i Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Bé; gràcies, president. Bona tarda, diputats, diputades, conselleres. Bé, avui portem a debat la necessitat de modificar, doncs, parcialment aquesta Llei 12/2015, de cooperatives de Catalunya, una modificació que, malgrat que és segurament molt tècnica, respon també a un repte i a una necessitat de primer ordre per al nostre país, que és el dret d'accés a l'habitatge. I, com hem dit en diverses ocasions, no hi ha una única solució sobre la taula, sinó que hi ha una combinació d'actuacions que ens han de permetre que l'habitatge al nostre país no sigui només un bé de mercat i un bé subjecte a l'especulació, sinó una llar, un sostre on viure i un lloc on tothom, doncs, pugui desenvolupar el seu projecte de vida.

I és en aquesta combinació d'actuacions que fa anys que les cooperatives d'habitatge són una eina de transformació al nostre país, i creiem que apostar, doncs, per

aquest model requereix també un marc jurídic que reguli bé la seva finalitat, el funcionament de les cooperatives d'habitatge en cessió d'ús. Un model que s'ha demostrat que és viable, que és segur i que és socialment innovador, com s'ha demostrat també en molts països del nostre entorn, com podrien ser Dinamarca, el Quebec o Suïssa, per citar-ne alguns. I que Catalunya, malgrat la manca de regulació específica d'aquest àmbit, ja compta, doncs, amb una seixantena d'iniciatives en marxa, com s'ha comentat anteriorment. I, per tant, creiem que és important poder proporcionar les eines necessàries per poder fer que sigui una fórmula molt més robusta jurídicament i, per tant, posar les eines perquè aquesta seixantena de projectes en marxa puguin continuar i ser molts més.

Per tant, el que fem amb aquesta modificació de llei és tan bàsic com imprescindible, és donar seguretat jurídica a un model que funciona, reconeixent que és un model, doncs, que funciona i evitar que quedi sotmès a interpretacions, a buits legals o a pràctiques que podrien acabar desvirtuant-ne la seva finalitat.

Per tant, amb aquesta modificació parcial el que es pretén és definir, doncs, clarament les cooperatives d'habitatge en cessió d'ús com un model propi i amb finalitat social, i, per tant, garantint, evitant que aquests habitatges puguin ser fruit, posteriorment, d'especulació, i, per tant, garantint que la titularitat d'aquests sempre serà col·lectiva. Assegura també que aquests habitatges, doncs, siguin assequibles i que les aportacions i quotes de les persones sòcies estiguin vinculades estrictament al cost real d'aquell habitatge i també garanteix la sostenibilitat i l'estabilitat d'aquest model.

Es dona també seguretat jurídica, com s'ha dit, a les persones sòcies i, per tant, es defineix també una cosa que creiem que és molt important, com són els drets i deures que tenen les persones sòcies. Per tant, regulant també la transmissió de les aportacions des d'aquesta visió social i aquesta funció social de l'habitatge, i no des d'una visió especulativa i, per tant, protegint també la cooperativa de possibles pràctiques que en un futur podrien acabar privatitzant aquests habitatges. I, per tant, també equiparant, doncs, aquesta cessió d'ús al lloguer social i, per tant, reconeixent doncs la cooperativa com el consumidor final en la gestió d'aquests serveis comuns i, per tant, també garantint-ne la seva eficiència.

Per tant, creiem que aquesta llei és molt important perquè, en definitiva, no inventa res, sinó que ordena, posa límits, dona garanties i, sobretot, protegeix allò que ja funciona i que volem que creixi i que volem apostar-hi com a país. I, per tant, el que volem fer també és posar Catalunya, doncs, al nivell d'altres països que han consolidat models d'habitatge cooperatiu estables i desvinculats d'aquesta mercantilització de l'habitatge.

I, per tant, apostar per això també és preservar aquest estalvi cooperatiu i impedir, com hem dit, que un bé que és col·lectiu es converteixi en una oportunitat privada de negoci, i consolidar també, doncs, aquest sector cooperatiu de l'habitatge com un sector també fort, sòlid i transformador al nostre país, com ho ha fet fins ara i que volem que continuï sent així, amb totes les eines possibles.

Per tant, per tots aquests motius, i des del convenciment també de que legislar és també protegir allò que funciona i donar les eines necessàries, i perquè volem que prosperi l'habitatge cooperatiu, nosaltres votarem en contra de l'esmena a la totalitat per facilitar la tramitació d'aquesta modificació de llei.

I per últim, doncs, vull saludar i agrair la feina feta d'Habicoop, de la Federació de Cooperatives d'Habitatges de Catalunya, i a la trentena de federacions que han fet possible també que aquesta modificació arribi al Parlament. I perquè, en definitiva, heu fet possible, amb molts anys de batalla, regular les cooperatives d'habitatge. I, per tant, avui farem també que això sigui una realitat.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, amb la polarització que normalment tenim en els debats d'habitatge en aquest Parlament, crec que és necessari posar en valor la capacitat que hi ha hagut perquè cinc forces polítiques siguin capaces de posar-se d'acord per registrar aquesta proposició de llei. I això no és res més que mèrit de la Federació de Cooperatives d'Habitatge, d'Habicoop, que és gràcies a la seva feina, al seu esforç, a la seva insistència i a la seva persistència que han aconseguit que finalment ens posem d'acord. I, de fet, el que registrem és una proposta treballada per les mateixes cooperatives d'habitatge.

I això ho vull posar molt en valor, perquè no és massa habitual que un sector que està en creixement, que ha demostrat tenir la capacitat de construir ja, pràcticament tenir en marxa aproximadament 1.200 habitatges, no?, i que siguin habitatges que encara poden créixer i que hi poden viure més de dues mil persones i que han rebut més finançament i que tenen més capacitat de construir més, el que ens demani al Parlament sigui la regularització d'aquesta activitat; és a dir, garantir que això que ells i elles estan fent, que totes les persones que formen part d'aquestes cooperatives el que fan sigui pel bé comú i per posar l'habitatge a disposició d'una majoria social, i no per especular i no per fer-se rics i no per aprofitar-se'n.

Per tant, crec que és un gran exemple que un sector que ha anat fins ara per davant de la capacitat que ha tingut aquest Parlament per legislar l'habitatge cooperatiu el que faci és adreçar-se als grups parlamentaris per demanar: «Ei, necessitem una regulació, perquè no volem que això sigui aprofitat per aquells que volen especular i enriquir-se a costa de l'habitatge.» Per tant, gràcies, perquè crec que és una lliçó molt important que podeu donar a moltes d'aquestes empreses i a aquests grans tenidors que, en nom de construir i de fer habitatge i la necessitat de fer habitatge, el que volen que es faci és desregularitzar i tenir el màxim de beneficis i privilegis. Crec que és important posar-ho sobre la taula, perquè heu demostrat la capacitat de fer i de fer bé. Que un dels projectes cooperatius, La Borda, hagi tingut el Premi Internacional Mies van der Rohe d'arquitectura demostra que no només es fa bé per l'objectiu de fer habitatge cooperatiu i habitatge social, sinó que, a més a més, es pot fer bé tècnicament i demostrant una bona gestió.

Per tant, el que fa aquesta llei és avançar cap a l'autoregulació, però això ha d'anar de la mà de que hi hagi una aposta clara de les polítiques públiques dels governs, del Govern autonòmic i dels governs municipals, per fomentar aquest tipus d'habitatge, l'habitatge cooperatiu en cessió d'ús en sòl públic. També ho esteu fent en sòl privat. Esteu tenint la possibilitat d'accedir a sòl privat i construir els vostres projectes dintre del sòl privat. Però en el sòl públic ha d'haver-hi una aposta clara cap a aquest tipus d'habitatge.

Hi han projectes –i ja s'ha dit– per tot el territori. Tenim Palamós, Granollers, Vilafranca, Manresa, Lleida, Igualada. Però crec que és evident que a Barcelona va començar el 2014, però ha donat un salt qualitatiu, i aquest salt qualitatiu es va començar el 2014 amb la cessió per a un projecte d'habitatges –que ja s'ha dit, és La Borda–, però que ara mateix n'hi ha vint-i-tres. I hi ha un conveni signat per l'ajuntament fa dos mandats que justament el que preveia era la cessió per construir mil habitatges cooperatius: el seixanta per cent per a lloguer social i el quaranta per cent per a cohabitatge. Nosaltres lamentem que aquest projecte ara mateix estigui una mica en qüestionament i que aquests sòls que s'havien promès no s'estiguin destinant a l'habitatge cooperatiu, perquè això seria fer passos enrere en lloc de fer passos endavant.

S'ha d'avançar també en fiscalitat. Hem avançat en fiscalitat. Hem acordat, a través dels suplementos de crèdit i alguns dels decrets que s'han pogut pactar amb el Govern, que hi hagin incentius fiscals per a la gent que aposta per l'habitatge cooperatiu. Per què? Perquè igual que diem que s'ha de gravar l'especulació i apugem l'impost de transmissions patrimonials a un vint per cent, fem bonificacions a aquelles persones que inverteixen en habitatge cooperatiu, amb bonificacions a l'impost de

transmissions patrimonials i al d'actes jurídics documentats. També perquè puguin desgravar-se fiscalment en l'impost de la renda de les persones físiques. Perquè qui més té més ha de pagar, però qui aposta pel bé comú ha de tenir també el suport de les administracions.

I des d'aquí fer una crida clara al Govern que en el seu pla dels cinquanta mil, que també tenim pactat, hi hagi una aposta clara per la cessió d'ús per a les cooperatives d'habitatge. No pot ser només construcció per a empreses privades, no pot ser sempre per als mateixos promotors. Tenim un sector fort, un sector que ha rebut el finançament que necessita per créixer i que ara el que necessita són sòls. Per tant, com a mínim demanem que hi hagi una reserva del vint per cent per a aquest tipus de projecte perquè realment sigui una alternativa per a moltíssima gent que vol tenir un altre model de vida i vol apostar per un altre tipus de tinença de la propietat.

És evident que aquesta iniciativa es tramitarà. Demanem ara que també siguem àgils en fer-ho, que demanem les compareixences que siguin necessàries, però sense dilatar la seva tramitació, i puguem fer-la realitat com més aviat millor.

Gràcies per tot.

El president

I, finalment, per presentar la iniciativa en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Sí, molt bé. Nosaltres voldríem donar les gràcies a totes les cooperatives d'habitatge i sumar-nos al que han dit en realitat ja els altres diputats. Donar les gràcies, en primer lloc, perquè han estat pioneres també a demostrar, com dèiem, que hi ha altres formes d'habitatge; que, en una societat en la que cada vegada ens intenten inculcar molt més que haguem de pensar només en nosaltres, hi ha sortides que són de caràcter col·lectiu. I ho fan honorant la millor de les tradicions catalanes, la de les cooperatives; les cooperatives obreres, que també ens van proveir de menjar, de pa, de grans històries que tenim en molts barris, per exemple, aquí a Barcelona, el cas de Sants, i que s'han recuperat, però també d'altres. En aquelles cooperatives que encapçalaven també unes primeres manifestacions a Barcelona que posaven en valor allò col·lectiu, i que també ara, en un moment en el que semblaria que tothom ha de voler ser l'últim especulador que fa fora una família, venen aquí a dir que això, precisament, lo que s'ha de fer és regular-ho, i regular-ho per al bé comú.

Però que també han estat pioneres en coses que no sabien com es farien. Al principi del cooperativisme d'habitatge, en molts casos no es tenia clar per on podia avançar. I ara no només això, sinó que, mentre d'una banda tenim com sindicats i moviments per l'habitatge han d'aturar desnonaments, també tenim com, quan s'aturen aquests desnonaments, hi ha una possibilitat de que no sigui per aconseguir una propietat privada, sinó que sigui precisament a través de cooperatives de l'habitatge que això quedi en el bé comú.

Per tant, un agraïment enorme, perquè avui no només s'avança amb aquesta llei, o amb aquesta modificació legal: s'avança també en una forma de sentit comú, que hauria de ser el més comú dels sentits en el gruix de la societat i que nosaltres volem posar en especial valor. Perquè, com hem dit diverses vegades, la crisi de l'habitatge no es solucionarà només amb construcció pública, no es solucionarà només limitant el lucre i no es soluciona només amb cooperativisme d'habitatge, però sí que és una de les baules més fortes que hem de poder posar en valor, com deia, no només per la potència que té en si mateixa, sinó també per tot el que dibuixa entorn d'aquella idea que ens intenten inculcar de que lo millor que podíem ser era propietaris. Doncs resulta que lo millor que podem fer és tenir un sostre digne.

I, en aquest sentit, a nosaltres ens costa entendre com pot ser que, en una societat que una vegada i una altra, cada vegada que l'enquesten, diu reiterades vegades

que el primer problema que tenim en aquest país és l'habitatge, hi hagi grups que no donin suport a iniciatives com aquesta. Perquè si és tan complexa la resolució de la crisi d'habitatge que vivim, s'hauria de poder posar en valor, precisament, que hi hagi una complexitat de respostes a aquesta.

I, per últim, simplement agrair moltíssim la iniciativa. Dir que la CUP, efectivament, estarem sempre al vostre costat en aquest sentit. I dir també que és curiós, no?, com la generació que em precedeix, d'alguna manera, a mi, però també les que vindran s'ha pogut passar d'aquesta idea més de la necessitat de que fos una propietat i «demés» a pensar que realment una molt bona sortida per a tots nosaltres, si poguéssim accedir-hi, per tant, si l'Administració estigués molt més al costat d'aquest cooperativisme d'habitatge a l'hora de cedir terrenys, com una alternativa desitjable, com alternativa desitjable en joventut, com una alternativa desitjable en maduresa i com una alternativa desitjable de cara a quan ens fem grans. I són també aquests projectes que van sorgint d'habitatge cooperatiu en cessió d'ús per a persones més grans un gran indicador de per on podríem avançar, perquè sabem que les necessitats de la població i de les famílies no sempre són les mateixes, que són variants, i precisament han demostrat que això era una possibilitat.

Per tant, moltes gràcies i seguim treballant.

El president

Gràcies, senyora diputada. Hi ha hagut un grup parlamentari que hi ha presentat esmena a la totalitat. És el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, i per defensar-la té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. Consejeros, diputados... Desde VOX presentamos esta enmienda a la totalidad porque consideramos que la proposición de ley que hoy se nos plantea supone un grave atentado contra derechos fundamentales y genera una regulación desproporcionada e ineficaz frente a la grave crisis habitacional que vive Cataluña. Nos encontramos ante una propuesta que pretende regular un modelo muy concreto de vivienda, regular un modelo muy concreto de vivienda cooperativa en régimen de decisión de uso que presenta serias deficiencias técnicas y jurídicas.

(L'orador mostra una fotografia a la cambra.) El Ara.cat: «El Parlamento abre la puerta a una nueva ley sobre las cooperativas de viviendas.» Analicemos la fotografía. En primer lugar, los señores socialistas, que propusieron cincuenta mil viviendas y que no han entregado ni una sola. El siguiente, Comuns, que de la mano de Ada Colau se han reventado todo el mercado de la vivienda en Barcelona. Siguiente, la señora de Esquerra que propone, junto a Rufián, gravar de manera impositiva más la vivienda, y, por último, la señora Laure Vega, de la CUP, que lo que pretende precisamente es que vivimos en comunas compartidas, es decir, lo que se está presentando hoy. Y bueno, alguno pensará «la foto ya ha concluido aquí», pues no. Hay un actor que falta en la fotografía, y alguno pensará, «bueno, ¿de la mano de estos señores se va a solucionar la grave situación de la vivienda en Cataluña?» No hay que ser muy listo para saber la respuesta, ¿no? Pues bien, parecer ser que para Junts no ha sido suficiente y se ha querido sumar a esa propuesta de comuna compartida de la CUP y ha dado apoyo a esta proposición de ley.

Bueno, pues yo intentaré explicar qué significa exactamente jurídicamente esta proposición para ver si algunos replantean su voto. Porque miren, estos grupos –Esquerra, Junts, el PSC, evidentemente la CUP y los Comunes– han impulsado una regulación que establece un control público y social estricto sobre un modelo cooperativo rígido, limitando gravemente la autonomía de las cooperativas, la libertad individual y el derecho a la propiedad. Algunos dicen que defienden la propiedad privada, pero apoyan el *coliving*, el *cohousing*. El blindaje normativo que se pretende imponer destinado a asegurar la titularidad colectiva, restringir cualquier forma de transmisión, transformación o cambio societario hace que este nuevo modelo sea in-

viable económicament y, en consecuencia, la práctica de este tipo de cooperativas. Estamos ante un modelo híbrido que no encaja ni el derecho civil ni en el derecho mercantil: no es arrendamiento ni usufructo, ni derecho de habitación, ni condominio, tampoco responde a la lógica mercantil del cooperativismo clásico. Este sistema se asemeja a ciertas formas de *cohousing*, el proyecto de Podemos y de la CUP.

Propiedad, pero sin ser propietario —una auténtica barbaridad—; la vivienda no puede convertirse en un instrumento de ingeniería social al servicio de ideologías sectarias, esta proposición de ley es inaceptable por varias razones fundamentales: en primer lugar, ataca al derecho de propiedad. La prohibición de adjudicar la propiedad, la obligación de mantener perpetuamente la actualidad cooperativa, la imposibilidad de liquidar y repartir el patrimonio o de dividir horizontalmente las viviendas son restricciones tan severas que vulneran nada más ni nada menos que el artículo 33 de la Constitución.

Segunda cuestión, introduce un intervencionismo que asfixia la iniciativa privada. La proliferación de controles, obligaciones y cuestiones burocráticas no facilita en absoluto el acceso a la vivienda, sino que genera inseguridad jurídica, reduce la inversión y distorsiona el mercado, dificultando, por supuesto, el aumento de la oferta habitacional.

Tercera cuestión, impone un régimen rígido e irreversible. El texto prohíbe la transformación societaria hacia otros tipos de mercantiles. La cooperativa debe conservar la plena titularidad del inmueble y solo puede ceder su uso, impidiendo la propiedad individual y restringir las transmisiones incluso entre cooperativas similares: aquello de «ser propietarios sin tener propiedad» y eso contradice principios básicos de derecho cooperativo y societario. A todos estos defectos, defectos técnicos y jurídicos, le tenemos que sumar que Cataluña no tiene competencia para crear una figura societaria nueva de estas características. El artículo 149.1.6 de la Constitución atribuye al Estado la legislación mercantil.

Y por eso desde VOX defendemos una política de vivienda basada en la libre iniciativa, la ampliación de la propiedad privada, la reducción de trabas burocráticas y la aplicación de incentivos fiscales para promover la construcción, efectivamente para construir y comprar vivienda. Pero, miren, ningún modelo cerrado, inamovible e intervencionista como el que aquí se propone puede resolver una crisis habitacional; todo lo contrario. El acceso a la vivienda exige políticas claras: fomento decidido de la propiedad, reducción de impuestos, simplificación, normativa y apoyo sin titubeos en la construcción privada y pública de un parque habitacional variado y flexible, solo así podremos salir de esta crisis que precisamente Esquerra, Junts, el PSC, los Comunes y la CUP nos han traído hasta aquí.

Muchas gracias.

El president

I ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmena a la totalitat per tal que puguin fixar llur posició. I en primer terme, per fer-ho i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller i Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Avui ens presenten el tripartit més Junts una proposta en base al règim nou de les cooperatives que avui ens acompanyen, la Federació de Cooperatives, a la que volem saludar.

Des del Grup Popular valorem molt positivament tot el treball que fan les cooperatives i de fet, a Catalunya han impulsat uns models de treball, de cooperativisme molt positiu i, per tant, les cooperatives d'habitatge desenvolupen un gran paper en aquest sentit, en el sentit de que han fomentat i que han treballat per aconseguir crear i, al màxim, construir habitatge amb un determinat equilibri territorial. Però jo vull destacar que la reforma que avui ens plantegen en aquesta proposició de llei

és una reforma que es presenta com si fos una reforma parcial, però que és una reforma estructural que aborda des d'una part molt important tot el que és el règim de drets, obligacions, règims econòmics i també límits al dret de la propietat. No és un tema menor, és un tema d'un profund calat, i ens hagués agradat que poguéssim venir acompanyada també d'informes, que s'hagués presentat com a projecte de llei amb els informes de la competència, informes jurídics de la Comissió Jurídica Assessora, perquè realment té molt de calat.

És una valoració, des del grup Popular, que entenem farem una valoració crítica del que és la línia ideològica que aconsella aquesta proposició, perquè es tracta d'una proposta privilegiada d'un tipus de cooperativa que enfronta les cooperatives com un règim alternatiu al sistema immobiliari generant un clima de tracte de favor, d'una discriminació positiva de les cooperatives, d'aquest règim, fent un desequilibri davant de la propietat privada i del que és del mercat.

En lloc d'integrar la cessió d'ús com una opció més dins del sistema d'habitatge, la llei converteix en una modalitat preferent, blindada i sostinguda, amb ajuts públics i exempcions que desplaça injustificadament la resta d'operadors i genera un gran desequilibri i, per tant, tracta la resta d'operadors com si fossin tots especuladors, quan ja hem dit moltes vegades que l'especulació no és una categoria –una cosa són els guanys legítims i l'altra és l'especulació–, però aquí l'esquerra ho confon tot i qualsevol guany amb el mercat immobiliari ho tracta d'especulació. En l'exposició de motius podem veure que es tracta el mercat immobiliari..., és altament especulatiu, un model altament estable i no especulatiu seria el de la cessió d'ús. Aquí contraposa el que són models.

Per tant, és una orientació política clara potenciar un parc estatal d'habitatge, no de mercat, gestionat per cooperatives amb un suport públic prioritari i vull deixar clar que nosaltres compartim la part de la necessitat de donar seguretat jurídica al que és la definició de cessió d'ús –que això sí que ho fa–, però en canvi, no compartim el règim que s'articula entorn d'aquesta cessió d'ús i per tant, vull destacar que aquestes avantatges i aquest model que plantegen de confrontació entre les cooperatives i el sector privat, com si el sector privat fos l'enemic i, per tant, el desequilibren en base a tot el seu règim entre uns i els altres; concedeix prioritat a l'accés al sòl –es pretén cedir directament a les cooperatives sense concurrència pública–; es confereix blindatge davant del mercat cap a la propietat privada; permet una participació directa de les administracions en les cooperatives, i tot això constitueix un tracte de favor normatiu.

El Grup Popular valorem el que construeix habitatges al marge de la seva titularitat, ha de construir el màxim nombre d'habitatges amb el menor temps possible i amb el menor cost possible per a tots.

Per tant, mantenim un equilibri de col·laboració entre la iniciativa pública, la privada i la social, però mantenint aquest equilibri sense tracte de favor ni de discriminació d'uns cap a d'altres, perquè, al final, si no, trenquem l'equilibri; la construcció d'habitatge públic requereix tots els agents, tots els operadors, públic, privat i cooperativisme, uns sense els altres no ens en sortirem, i per tant, des d'aquesta visió volem aquest equilibri que aquesta proposta no manté, i suposo que, com que tirarà endavant, doncs llavors presentarem les esmenes corresponents per evitar discriminacions tant positives com negatives.

Moltes gràcies.

El president

I finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

El nou tripartit que opera a Catalunya sembla que ja s'ha repartit finalment les funcions: Esquerra intenta visibilitzar-se reivindicant un nou finançament singular –els del Tribunal Constitucional ja deuen riure–, els Comuns pretenen monopolitzar

el tema immobiliari, i el PSC..., el PSC en té prou amb seure i passar per caixa. Un repartiment singular de funcions que genera certs problemes al país, com la proliferació de guinguetes, l'auge de concessions vaporoses i l'aprovació de polítiques d'habitatge que qüestionen i posen en risc la propietat dels immobles.

Es veu que la senyora Colau no va reeixir prou en el seu intent de destrossar Barcelona, que ara els Comuns pretenen prosseguir amb la tasca i, a més a més, a nivell nacional. El festival de la regulació que han encetat és esperpèntic: aplicar la llei estatal de lloguers, regular el lloguer temporal i habitacional, crear una unitat anti-desnonaments, prohibir la «compra especulativa» malgrat la indefinició del propi terme, muntar una nova taula de l'habitatge, modificar la llei de cooperatives... Han engegat la maquinària del relat, sense importar-los si pel camí es perdia el dret a la propietat privada.

Cap referència a la pressió demogràfica que ha trinxat el parc immobiliari, és preferible continuar assenyalant i acusant d'especulació a les famílies catalanes que han adquirit habitatge per compensar les pensions, o de grans tenidors als qui han heretat un bloc de pisos que cau a trossos del Barri Vell. Erren en el diagnòstic i reincideixen en l'error a l'hora de proposar solucions polítiques. Hem passat per totes les fases possibles i imaginables: primer defensaven el lloguer residencial, en acabat l'atemporal, després l'habitacional i ara creen el lloguer cooperatiu en cessió d'ús. Demà què ens proposaran? Explotar el mercat negre?

Votarem en contra d'aquesta proposta perquè creiem fermament en la defensa de la llibertat econòmica, el mercat competitiu i la responsabilitat individual. El model que vostès pregonen no només no genera riquesa, sinó que depèn crònicament de diners públics, limita la mobilitat laboral i arrabassa responsabilitat i competències al ciutadà, tractant-lo amb un paternalisme que arriba a ser ofensiu.

De debò que continuaran impulsant models que només sobreviuen amb injeccions permanents de l'Administració? Que continuaran coartant el dret de les famílies a ascendir socialment via adquisicions patrimonials? Pretendre resoldre la crisi habitacional que pateix el país amb cooperatives de cessió d'ús és una fantasia ideològica, una fantasia que no genera riquesa, que limita la llibertat personal i que sobrecarrega econòmicament les administracions. No només aposten per una societat subsidiada, com han manifestat tantes vegades, sinó que pretenen dotar el país d'un parc d'habitatge també subvencionat. Al seu món de color de rosa, tot és gratis i precís. Els prego que deixin de badallar, obrin els ulls i tornin a la crua realitat.

El president

Acabat el debat, procedirem a la votació de l'esmena a la totalitat de retorn de la iniciativa presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, passem a la votació de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 105 vots en contra, 26 vots a favor i 2 absències.

Atès que l'esmena a la totalitat ha estat rebutjada, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Abans de suspendre la sessió, els recordo que ara mateix, en el passadís que mena cap a la biblioteca, inaugurarem una exposició commemorativa dels quaranta anys d'existència de la Biblioteca del Parlament de Catalunya, que és un autèntic patrimoni col·lectiu del qual ens n'hem de sentir immensament orgullosos. Hi queden convidats.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a un quart de set del vespre i tres minuts.